ஓம் தத் ஸத

அடியேன் ஸ்ரீ சஙகரகீதை ஸ்ரீ ஸதாசிவ
ப்ரம்மேந்திரா சரித்திரம் இவைகளை வரைந்து
வைத்து சுமார் நான்கு வருடமாயிற்று. எத
தனையோ ஆஸதிகர்கள் பார்ததும இதுவரை
யில் வெளிவர பிருப்த மிராதிருந்தது.

தறசமயம் நான் சென்னை வந்தபோது
கடவுள் கிருபையால், மாம்பலம் ஸ்ரீ புரக்
ரஹம் ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணய்யர் அவர்களுடைய
உபயமாக அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்த விஷயம்
யாவராலும போறறக் கூடியதேயாகும.

சாந்த கடவுள அவர்களது யோக க்ஷேமங்
களை ஏற்று சகல ஸௌபாக்யத்தையும் ஸற்
புத்திரனையும் கொடுப்பாராக.

சாந்தி

ஸ்ரீ சுப்ரமண்யஸ்வாமி

சாந்தி நிலயம்

முன்னுரை

சாந்தஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்வாமிஜி அவர்களை சிறிது நாளாகத்தான எனககு பரிசயம் ஏற்பட்டது. அநத சிறிது நாளைககுள் அவரது லோக க்ஷேமார்த்தம் தவம் புரிவதும் பறபல பக்தர்களுக்கு அனுகூலமாவதையும் நான் நேரில் பாாத்திருக்கிறேன.

ஸ்ரீ ஸவாமிஜி அவர்களது உபதேச அருள் வாக்கியமும் அவரது லீலா விபூதிகளையும் இனி அடுத்ததாக வெளிவரும் பல நூல்களை பக்தர்கள எதிர் பார்ப்பீாகளாக.

இப்படிக்கு,

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணய்யர்.

முகவுரை

எத்தனையோ போகள் எத்தனையோ விதமாக பகவான் ஸ்ரீ சங்கரருடைய சரித்திரத்தை எழுதி அத்வைதஸ்வரூபத்தை தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். குருநாதரின அருள இருந்தால் ஈச்வரன் தானாக உளளததிலமர்நது நம் யோக மேக்ஷங்களை ஏற்றுகொளவார். முதலில தான் பூஜை செய்யும் மூர்ததியை குருவாக கொண்டாலுமு சரி! இல்லாவிட்டால் தனக்கு உபதேசிதத குருவை தைவமாக கொணடாடி உள்ளத்தில், பரிசுதத தன்மையினால் தாமரை புஷ்பததை மலர செய்து அதன் நடுவில் மூர்த்தியையோ குருநாதரையோ ப்ரதிஷ்டை செயது மனதால பூஜித்து வரவேண்டும! இவ்விதம் நாம உளளம பூரிகக பூஜை முதலியவைகள் செயயும்போது மலர்ந்த முகமுடைய திவய மூாததியாக தோன்றியதில், பாதகமலஙகளை பிடிததுக கொண்டு நம்முடைய ஷடகுணவாககஙகளை அவருககே அறபணம் செயது அவரிடமிருநது

திகழும் திவ்யதேஜஸ்ஸை உள்ளம்முழுதும் நிறம் பும்போது உளஒளாளி பெறறு சாநதம் கிட்டுகிறது. உடனே அடுததது தயான நிலையை காட்டி தாமே மூர்த்தியா யிருப பதை உணாத்துகிறுர் அதன்பின நமக்கே அநதர் முகததியிலிருநது ஒலியுட வாக்யங்கள நம் ஸநதேகததை தீர்த்து ஜீவனே ப்ரமமததில டையும் மார்க்கம் தெளிவாய் அறியும்

ஆகையால் நாம் முதலில் நமக்கு உப தேசித்து வநத குரு பரம்பரையில் விளஙகும் மடாதிபதிகளை தைவமாக கருதிஞல் நம் மையே தைவமாகவிடும்! ஆனது பறறியே முதலில் குருஸேவை புரிநது தைவத்தை கூடு வாயாக! என்ருர்கள்

நாம் ஒரு மூர்த்தியினிடம் பூஜித்து வழி படுமபோது ஏகாக்ர சிததம் கிட்டினதும் எல்லாவித மூர்ததிகளும "இதுலை வந்தது?" என்று தெளிவாய் உணர்நது கொள்ளலாம் ஆகையால் முதலில் ஒரு மூாததியினிடம் மனதை ஏகாக்ரப்படுதத முயறசி செய்து வாருங்கள். சீககிரம சாநதி கிட்டுகிறது.

எல்லாவித யோகமும் கூடி முகத்தில் திவ்ய தேஜஸ் விளங்குகிறது.

ஆதி குருவாயிருந்த ஸ்ரீ சங்கரரும்கூட குருகுல வாஸம் செய்து குருவினருளை கொண்டே எவ்வளவோ லீலைகள் செய்தார் குருபக்தியினால் அல்லவா? அனைத்து பற்றியே, அவர் ஜகத்திற்கெல்லாம குருவாக பரகாசித்தார்.

அறிவுடைய ஸஹோதர ஸ்கோதரிகளே நாம முக்கியமாக தேடி கொள்வது குருபக்தியாகும அதனபிறகு நாம் அழைக்காமலேயே குருவின் அருளை கொண்டு, தைவம் பரஸனனமாகி, நம்மை ஈசவர மயமாக்கி விடுகிறது. ஆகையால நாம் எப்பவும பகவான் ஸ்ரீ சங்கர மூர்த்தியை தொழுது நற்கதி அடைவோம்.

சாந்தி

இப்படிக்கு,

பரமஹம்ஸ

ஸ்ரீ சுப்ரமண்யஸ்வாமி

சாந்தி நிலயம்,

Mylapore Camp

தத ஸது

சாநத

ஸ்ரீசுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீசங்கர கீதை!

ஸ்ரீ ர ஸ து

கணபதி துணை

கன்னடா இராகம

கணபதி யருள செயவாய
குணம் கடந்த குணாளன்
கதையை யுரைக்க நற்கதியென
பதைக்காமல் வநதுகார்

பலஹரி சரஸவதி துதி ஆதிதாளம

ப :—நாவிலுதிப்பாயமம-ஸரஸவதியே-நா

அ. ப.—பூவின மணமாய புணயரவதாரம
பூவுலகில வநத லீலையை யுரைக்க-நா

ச —வெளளை பட்டணிநது வெண்தாமரை
யிலுதித்து

மலலிகை முலலைரோஜா

மாலைதரிதது கயயில்
ஓய்யாரமாக சிறநத ஓலை சுருளுமமோநதி
மெய்யாய் விளஙகி நாவிலெழுதவேணும்-
நாவி

பலஹரி (ஸற்குரு தயானம்) ஆதிதாளம

ப —ஸறகுருநாதா சரணம்-ஸர்
வாங்கமாக (ஸ)

அ. ப —பற்பலவே போகும புலன்களை
யடக்கி

நாகதியளிககும நிர்குணகுருவே (ஸ)

ச -எங்கெங்கு மூனறு எளிமையுடனிருநது
அஙகங்கடியாா குருககளை தேடிட
அருளசெய்து அண்ட முழுதும் காட்டி
இருளபோககும் இரவியாயுதித்தட-ஸற்

ஸறகுரு சரணம

ஈசசுவரராகிய ஸ்ரீ சஙகரா, ஸ்ரீதக்ஷிணு மூர்த்தியாக உலகததில் தோன்றி, பகதகோடி களுககு உபதேசிகக, உள்ளம கொணடு அவ தாரம செயவதாக நினை ததார் முனனுல் தேவ கணஙகளை பூலோகததில ஜனிக்குமபடி உத தரவிட்டார் என்னவென்றல் பகவான் அவ தாரம செயயவேண்டுமானுல் உலகம பரிசுத் தமாகவேணடுமல்லவா? அதறகாக வேலை தரித்த சுப்ரமண்யரை, வேதஙகளை கறபிககும் படி பட்டபாதராக ஜனிககும்படி செயது மக் மளுககு வேதஙகளை போதிதது ஈசவரதன் மையை உரைததுகொணடு இருநதார். பரம் மனை மணடன மிசரராக ஜனிக்குமபடி உத் தரவிட்டார். இநதிரனை அரசனுக ஜனிககும் படி செய்தார். இப்படியே தேவர்களை அதா

துக்கு தகுந்தபடி மனிதராக ஜனிக்க செய்தார் உலகம் முழுதும் ஸனாதன தாமமே நிறைந்து சாந்ததேலி நறத்தன மாடிக் கொண்டிருந்தான் கர்மயோகம் செய்பவர்கள களும், ஜஞான யோகம் செய்பவர்களும் பகதி யோகம் செய்பவர்களும், வேதங்களை கற்று வைதிதத ஒழுங்கைஅனுஸரித்து தொழில் புரிபவர்களும் ஆக இவ்வுலகம் ஸதயலோகம் போலவே திகழந்து இருந்தது அபபடி இருகக

(விளதாக தா-மெட்டு)

ப. சக்தி வேல்கொண்ட சரவணபவனும
முகதியை-ததரவந்தாரூலகில —சக்தி

அ.ப பக்தியாய வேதமதை பார்த்தருளவே
சக்தியாக சேவை செய்யுமனிதறகு—
சக்தி

ச.—பால்வெளுமையென பலவேதங்களை
நல் பிருமணற்கு நிலைநிர்த்திடவே
காலிரண்டோட்டின குடிலை ஜயிக்கவே
மூலிகை யென்று எடு-த்துரைக்க
வந்தார்-சக்தி

வேதஙகளை நிலைநிர்தது‌வதறகாக பக வான் ஸ்ரீசுப்ரமண்யர் பட்ட பாதராக தோனறி பிருமணர்களுக்கு உத்தம கதியை கொடுததும, வேதங்களை நிலை நாடட பல வாதங்களுமே செய்தார்

பைரவி விருததம

பட்ட பாதராக பாரில மேலவதரிதது
நாடட மூடனை-நலவாதமபுரிநதிட
சடடார ரசனிடம் சித்தமாயவநது-புதத
திடடததையேசி தாாகமாட வநதார்

வசனம

சுதன்வனெனனும் அரசனுடைய மணட பததில் வாதத்திறகாக புததர்களும், "வேதமே எல்லாம!" எனற பட்ட பாதரும் வாதிக்க கோலம கொணடார்கள

புததாகள வசனம

ஓ பெரியோர்களே! அரசனே! நாங்கள் சொல்லுவது, "மனோமயமாயிருக்கும் பொருளை வேதங்கள் எப்படி உணர்த்த முடி

யும்?" ஆதலால் நாங்களும் ஜைனர்களும் புத்தனொருத்தயமாளுல போதுமென்றெண்ணி புத்தரை போற்றுகிறோம்

(ஷண்முகப்ரிய ஆதிதாளம)

ப புத்தபெருமானை-பணிந்திடவே -பு

அ. ப சித்தமதிலுணர சேவைசெய
திங்கே பு

ச அரசனுயுதித்த அமலகுருவை
இரவும் பகலும எளிமையாகவே
அரணியை கண்ட குறவனுமவன
முரணபடா மூர்த்தியுமவனே பு

ஓ அன்புள்ள அரசனே! பெரியோர்களே! நாஙகள வேதஙகளை அவவளவு சிலாகதிய மாக நினைப்பதிலலை எங்கள குருவாகிய புத்த பெருமானையே தைவமும குருவுமாக கொண்டாடுகிறோம்! என்று மொழிந்ததை கேட்ட ஸ்ரீசுபரமணயரின் அவதாரமாகிய பட்டபாதர் சொலகிறார்.

ஓ அறிவுடைய அரசனே! பௌத்தர்களே! ஜைனர்களே! நான் சொல்வதை கவனமாக கேளுங்கள் எனக்கு பகைவரும் இல்லை! நண்பனுமில்லை! யாவரும் ஸமமே, ஆனால் உங்களை ஸமாதானம் செய்யும் பொருட்டும் உங்களை ஈடேற்றும் பொருட்டும் சில வாக்கியங்களை குருநாதர் அருளால் உரைக்கிறேன். ஓ புத்தர்களே! நீங்கள் புத்தபெருமானது மொழியை உணராதவர்களாகும். வேதங்களின் உள் கருத்தை உணர்ந்தால் இவ்விதம் சொல்லமாட்டீர்கள் உங்களுக்கு எண்ணை இல்லாமல் விளக்கை எரிக்க முடியுமா? முடியாது! அதை போல வேதமாகிய எண்ணெயை புத்தமாகிய ஹ்ருதயதட்டில் போட்டு, அதனுள் கருத்து என்ற புத்தியை திடமான நெருப்பை கொளுத்தி சோபிக்க செய்தால் புத்தஹ்ருதயம விளங்கி கருணை காட்டும் அதலலாமல் அவர் சொன்ன கொள்கையை உணராது தன்னிஷ்டப்படி செய்தால் பயனில்லை! ஆதலால் வேதங்களை நம்பிக்கையுடன் அத்யயனம் செய்து அதன் உள் கருத்தை அறியவேண்டும்.

ஆனுல் பிழைபபிறகும் புகழுக்காகவும் வேதங்களை படிககாமல் புததஹருதயம் விளங்குவதற்காக படித்து கருணை பாராடட்டவேண்டும்! ஓ புத்தர்களான குழநதைகளே! அபபடி விபரீதம் நினையாதிர்கள். என்று பரம சாநததுடன் வேறறுமையில்லாமல் புததர்களிடமும் ஜைனாகளிடமும போதித்தார் ஓ புததாகளே இன்னும கேளுஙகள் அதன பொருமையை!

எலலோரையும மெடடு

ப, வேததுவனியால் விளங்கிடுமொன்றை
நாதாநதமாய் நாடுங்களேன் -(வேத)

அ ப போதஸகுணம காடடியேநிர்குணம்
கூடவேயருள் காட்டு மயயா (வேத)

ச நலலவனுக படிகதிட வேண்டும்
கலலாருகெடுத துரைககவேண்டும்
மல்லாய் புரிவதை விட்டகன்றுவேத
ஸல்லாபஜோதி நிழல் வேண்டும-வேத

இப்படி வேத மநதிரததை கற்றுகொணடு அறிவுடைய மக்களுககும அறிவில்லா மக்

களுக்கும் எடுத்துரைத்து யாவரையும் வேத பிருமணர்களாகக்வேண்டும பின்னும் இந்த வேதமே ஸத்யம் வேதமே நியம வேதமே குரு வேதமே தைவம் வேதமே யெல்லாம். வேதமில்லா விட்டால கர்மங்களை செய்யவும் செயவிக்கவும் முடியாது ஆகையால் நானிந்த எங்கும் நிறைந்த வேத துவனியையே பரமாக நம்பியிருக்கிறேன. அப்படியிருக்க வேதத்தை பழித்தீர்களானல் தன்னையே பழித்துக்கொண்டவர்களாவீர்கள் ஆதலால் அந்த வைரத்தை விட்டு, வேதம கற்று சாந்திகொள்ளுங்கள ஏ குழந்தைகளான புத்தர்களே! என்று கம்பீரமாய் சொல்லி மறுபடியும் மொழிகிருர் இந்த சாந்திக்கும கோபத்திற்கும விபரீதமானபடியால் சாந்தியான வேதத்திற்கு, கோபம் கொண்டவரை போல பேசுவது உசிதமல்ல! ஆனல் முன் இயற்கையை முனனிட்டு கோபம வந்தாலும், சாந்தியென்னும் வேதமிருக்குமானல் அந்த கொபம அடங்கிவிடும! ஆகையால் வேதம் கற்று சாந்தியுடனிருங்கள்! என்ருர்

பரம சாந்தம் கொண்டு உரைத்த ஸ்ரீசுபரமண்யரின் அவதாரமாகிய பட்டபாதரை நமஸ

கரித்து சுதனவனென்னும் அரசன் சொல்கி றான் ஸபயிலிருக்கும் அறிஜஞர்களும் இந்த சாநதியை கேட்டு ஆசசர்யமடைந்தாகள.

அரசன சொலலுகிறான் (பைரவி) வீருத் தம்) சாநதியுடனுரைத்த ஸற பிருமணா வாக யம் காநதமுட னென்னுள்ளததை கவர்நதே சென்று அஙகமெலலாம புளகி-புதத சரீர மாக தங்கமயம் வீசுதே ஸவாமி !

ஓ பௌளரதர்களே ! நீங்கள் சொல்வது என்னுளளததில் ஏறவில்லே! நீங்கள சொல வது பிசகு! அவவுததம பிருமணர் சொல்வது பால் கடலிலிருநது வரும அலேபோலிருக கிறது! என்றான அரசன.

இதை கேட்ட பௌளததாகள அப்படி யானல் எஙகளுககு நம்பிககை வரும்படி ஓர் பரீக்ஷை காணபிககவேண்டுமென்றார்கள.

இதை கேடடு அரசன, யாருமறியாமல் ஓா மநதிரியை அழைதது, ஓர் குடத்தில் பெருற ஓருநாகத்தை அடைத்து கொண்டு வா! என்று

சொல்லி குடத்தைகொண்டு வரும்படி செய்தான் ஓ புத்தர்களே! இக்குடத்தில் என்னது? எது இருக்கிறதென்று சொல்லும் கக்ஷி ஜயமாகும் என்று உரைத்தான் அரசன்.

புத்தர்கள் அக்குடத்தை நோக்கி, இக்குடத்தில் கருநாகமிருக்கிறதென்று சொன்னார்கள் ஸ்ரீபட்ட பாதரை கேழகவே! இக்குடத்திலிருப்பதை மட்டும் தான அவர் அறிந்தார்கள். தன்னை போலுள்ள அதுவும பரம்மஸ்வரூபமென்பதை இவர்கள அறியவில்லை! போலும், அதுவும் எனஸ்வரூபம் என்று உரைத்து என்ஹ்ருதயத்தில பூஜித்துவரும் சுப்ரமணியாக கூடாதோ? என்று ஸமதவ பாவனையில் சிலது நேரம யோசித்து ஸ்ரீபட்ட பாதர் கும்பத்தை பார்த்து சாந்தமுடன் உரைக்கிறார்

(நாதநாம க்ரியா—ஆதிதாளம)

ப. கும்போத்பவநே ஸ்ரீஅம்பரபாக (கும்

அ. ப கம்பமதில நின்றவனே காருண்யா
(கும)

ச கம்பளமாம குடியை காட்டிடும்
தம்பளமாக தாளை சோபிகக்கும்
பிம்பனமாய சநதிர உருவம காண
எமபிருனால இயம்பினபசுவே (கும்)

இவவிதம் கும்பததை துதி செய்து மறு படியும் சொல்கிருர். இநத வேதஙகள் உண் மையானல், நான சுபரமண்யரின் அவதார புருஷனுல இந்த ஸவர்ண கும்ததலெ சந்திர பிமபம்போல, யாவரும் மோகிக்கும்படியான ஓா தஙக விகரஹம் இருககுமென்று சொல்லி கும்பததில் கைய் விட்டு எடுததாா, உடனே யாவரும் ஸ்ரீபடட பாதரின கயயில அழகு வாய்ந்த ஓா ஸ்ரீசுபரமணிய திவ்ய விக்ர ஹத்தை கணடு, ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம! என்று சொல்லி வேதமே தைவம்! வேதமே தையம! என்று கூறியாவரும் ஸ்ரீபட்டபாத ரின் பாத கமலங்களில் வீழ்நது மன்னிபபு கேடடு தெளிநதாாகள். பிறகு யாவருக்கும்

அபயமளித்து ராஜதானியை விட்டகன்று தன் மனையை அடைந்து பல்லாயிரம சிஷ்ய கோடி களுக்கு வேத மோதி வைத்தார். அதில் முக் கிய மாணுக்கர் ப்ரமமாவின் அவதாரமாகிய மண்டன மிச்ரரெனபதை யாம் அறிவோமல் லவா? வேதத்திளுல் சாந்தியுணடென்பதை ஸ்ரீசுப்ரமணயரின் அவதாரமாகிய ஸ்ரீபட்ட பாதர் அறிவித்தார.

இதை படித்து மனனம செய்வர்களும் ஸ்ரீசுபரமண்யருடைய அருளுக்கு பாத்திரமா வார்கள்

சாந்தி ஒன்றும் அத்தியாயம

முற்றிற்று.

ஓம:

ஓம தத் ஸத்

சாந்த

ஸ்ரீசுப்ரமணய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீசங்கர கீதை

இரண்டாம் அத்தியாயம்

ஸ்ரீசங்கரர் அவதாரமும லீலையும்!

மலையாளத்தில் திருசிவபேரூர் என்ற இடததிற்கு அடுத்தாக காலடி என்ற ஒரு கிருமம் உண்டு! அநத கிருமத்தில் நாராயணன் நம்பூதிரி யென்ற·ஓர் உததம அந்தணர் இருநதார். அவருக்கு சிவகுரு என்ற ஓா ஸற்புததிரனுண்டு! அவனுக்கு எல்லாவித விதைதையும் குருநாதனருளால் பதினாலாம் வயதிற்குள் அறியும்படி செய்தார். பிறகு ஸ்ரீநாராயணன் நம்பூதிரி தன் மகனுக்கு மணம் செயது வைக்க

வேண்டுமென்று பெண்ணை தேடலாயினர். அப்படியிருக்க சிறுவனாகிய சிவகுரு குருவினிடம் வந்து வணங்கிச் சொல்கிறார் ஓ குருநாதா, எனக்கு மணம் செய்வதற்காக என் தந்தை சிரமப்படுகிறார் எனக்கோ அதில் விருப்பமில்லை! ஏ குருநாதா! என்று நமஸ்கரித்து நின்று "மங்கயர் வலைக்கு அகப்பட்டால் மீளுவதில்லை என்பது அறிஞர்களின் கருத்தல்லவா? அதை அறிந்தரும் மடபள்ளத்தில வீழ்த்தல் முறையோ? ஓ என் ப்ராண குருவே! என்று மனம் துடித்தவனாக சிவகுரு பாடுகிறான்.

முகாரி—(என்றைக்கு சிவ கிருபை மெட்டு)

ப எந்த ஜன்மமுன் கிருபைகிட்டுமோ
ஏழையென் ஏனம தீருமோ (எந்த)

அ. ப. மந்த புத்தியைதள்ளி அந்தமதை
காண
எந்த நேரமும் உன் நினைவிருக்க (எந்த)

ச பொன்னால் பூஷணம் பொக்கிஷ
வாழ்க்கையும்

மின்னலெனவேோர் நிலையில்லா ஆககை
சொனனுரடியார் சொத்தை தேடிடவே
தனனுல் சுதநதிரம் சுத்தர்களை சேர
(எந்த)

என் அஞ்ஞானததை நீக்கும குருவே!, இந்த பொன்னே அணிநத கட்டழகியும, பொனனும் இதெல்லாம் ஓர் மின்னலுக்கு ஸமானமாக இருந்து க்ஷணத்தில் மறைநது விடுமல்லவா? தங்களை போனற குருநாதா களின் வாக்கியங்களை தனககு உபதேசிக்க விலலையா? ஆகையால் இநத சரீரமாகிய பெரும் ஸமஸாரகடலை கடத்தும்படி கேட்டு கொள்கிறேன் என்று அஞ்சலி புரிநதான்.

இந்த அருமை மொழிகளை கேட்ட குரு நாதர் நீ சொல்வது சரிதான். ஆனுல உனககு உன் தபோ வலிமையால ஓர் புத்திரனுண்டா வான. அவன் ஸாக்ஷாத் ஈசவரா அவதாரமாக சோபிக்க போகிறுன. ஆகையால் நீ மணம் புரிந்து இல்லறத்தை நனனறமாக நடத்திவா! எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள் தனக்கு புத்

திரளுக ஜன்கக போகிறதெனறல் நீ மணம புரிநதால என்ன? மணம் புரியாமல் ஸநயாஸி யாய இருந்தாலென்ன? இரண்டும ஒன்றே! பினனும தனககு பகவான குழநதையாக வரு வாரானல் கிரஹஸத தர்மமே மேலானது! மனதை திடப்படுததி, சிவ குருவை ஆசிர்வத தார்.

குருநாதரின் ஆஜ்ஞைபடி ஸ்ரீ ஆரியாம் பாள என்ற ஓர் உத்தம பெணமணியை சிவ குருவுககு மணம் செய்து வைததார பிறகு கொஞச காலததிறகுள - சிவ குருவின் தநதை காலமாகவே, அவருக்கு வேண்டிய சடங்குகளையெலலாம் செயது முடிததாரகள். ஸ்ரீ ஆரியாம்பாளும் சிவகுருவும் எவவிதம் இல்லறத்தை நடத்தி வந்தாரென் ருல், வஸிஷ்டர் அருந்ததியை போலவும், லோபாமுத்ரா அகஸதியரை போலவும் இல்ல றத்தை நடத்தி வந்தார்கள். காலையில ஸூரி யோதயததிற்கு முன் எழுந்து நியமாதிகளை முடிதது ஈச்வரார்ப்பணமாக நிஷ்காம -காம

யோகம் புரிந்து வந்தார்கள் அப்படியிருக்க சிவகுருவின் தர்ம பத்தினியாகிய ஆரியாம்பாள் வினவலானாள் ஓ என் பிரியநாதரே; "தங்களுக்கு தெரியாததில்லை! ஆனாலும் நாம் ஈச்வரார்ப்பணமாக செய்யும் கர்மத்திற்கு நமக்கு ப்ரம்ம நிஷ்டை கூடுமென்பதை அறிவோம் என் புத்தியானது ஓர் மக்கள் பேற் இல்லையே என்று வருத்தமுறுகிறேன் நாம் வேறு காமியங்களை விரும்பவில்லை ஆகையால் இந்த நிஷ்காம கர்மத்தின் பொருட்டு ஓர் ஸற்புத்திரன் பிறப்பானா? என்று வினவினாள் இதை கேட்ட சிவகுரு, ஆம்! நாம இன்று முதல இந்த தக்ஷிண கைலாஸயமான திருசிவபேரூர் அடைந்து, அங்கிருக்கும் ஸவயம்பு லிங்கத்தை ஆராதித்து மக்கள் பேறு பெறுவோமாக என்று சொல்லி பூர்ண நதிகரையைவிட்டு திருச்சூருக்கு வந்தார்கள். அந்த திருசிவபேரூரில் சுமார ஐயயாயிரம் ஆண்டிற்கு முன்னிருந்த நெய்யைகூட அந்த ஸவயமபுலிஙகத்தில் இன்றைக்கும் பார்க்கலாம். அந்த திவய க்ஷேத்திரத்தில் ஓர மண்டலம் பஜனம்

இருந்து, மறுநாள் கனவில இருவருக்கும் பக யான் தோன்றி "உஙகளுக்கு மாக்கணடே யா போல் ஓர் ஸதபுததிரன உணடாக கட வது!" என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளி மறைநதார்.

இருவரும் கண்ட கனவின மூலமாக நாம் பஜனமிருநதது இறைக்கு முடிவுபெறறது! தன யராஜேம! இல்லததிற்கு போவோம்! என று சொல்லி அநத வடகககு நாதரை த்யா னிதது கொண்டு இல்லம் வநதடைந்தார்கள்.

பின் சிவகுருவின் அன்னத்தின் மூலமாக ஓர் சைதனயம் வநது உள புகுநது, அதன பின் அவாது தர்ம பததினியான ஆரியாம் பாளிடம் சோநதது. தேவி கர்பம தாஙகிய அளவில் ஸமூக வொளிக்கும் ஞான வொளிக் கும் மேலாய் ப்ரம்மவொளியாக முகம்வீசிற்று பூர்ண மாதமானதும் "தாமே குருநாரான குழநதை ஜனிததார்!" உடனே தேவர்களும் சிததர்களும் கானம்பாடி ஸவஸ்தி வசனம் கூறவும், தும்புருநாரதர் பாடவும் ரம்பை

திலோத்தமை நாட்டியம் செய்யவும் அதிகுதூகலத்துடன் அவதரித்தார். அநேகம திக்பாலாகளும் வந்து புஷ்ப வாஷம் செய்தார்கள். குருநாதா ஜனித்ததும அவ்வூரில எல்லா ஸாமான்களும மலிவுற்றன. வியாதிகள் ஒழிந்தன. ஒருவாருக்கு அக்ஷரஜ்ஞான முண்டாயிற்று எல்லாம சுபிக்ஷமாகவே இருந்தது. இப்படி மஹா புருஷர் ஜனித்ததைக் கண்ட ஆரியாம்பாள இதென்ன? மல்லிகையும முல்லையும பல புஷ்பங்களும மேல வீழ்ந்திருக்கிறதே! ஆச்சாயம! முஷபாருடமாக பரமன தோன்றி காக்ஷி கொடுத்த கனவு உண்மையாயிற்று எனறு அதிவியப்புறுமர்கள். உடனே சிவகுரு நெல் முதலிய தானியங்களும தக்ஷிணையும அந்தணாகளுக்கும எல்லா ஜாதியாருக்கும் கொடுத்தார். இப்படி ஸ்ரீசங்கர பகவான் சிவகுரு வென றபட்டருக்கு மகனுக வந்து திருவிளையாடுகிறுர்.

ஸ்ரீஆரியாம்பாள் யம்மயார் திரு குழந்தையை தொட்டிலில் போட்டு ஆட்டுகிருர.

(நீலாம்புரி—ஆதிதாளம்)

ஆதியந்த மில்லாத அமலனே ஹரனே
வேதியரால புகழும் வரதனே வரனே
மகிமைபொருந்தியவனே அகிலகுரு பரனே
முகிலாய பேசுவனே மூர்த்தி ஸ்வரூபனே
சங்கரனே தாலேலோ—(ஆதி)

ஸ்ரீ ஜகத் காரணராகிய பரமேச்வரன, ஸ்ரீசங்கரராக அவதரித்தபோது திக்பாலரும் மூவரும கூடி, சிஷ்யர்களாக ஸேவிக்கும பொருட்டு அங்கங்கே அந்தணர் குலத்தில உதித்தார்கள (அதன் விவரம் முழுதும் இல்லை) விடினும் அங்கங்கே பாடல்களோடு தெரியும முதலாகவே ஸ்ரீசங்கரர் குழந்தையாக அவதரித்தபோதே எல்லா தேவர்களும ஆசிகூறி பரமஹமஸ நிலையை காட்டி நிதயாநந்தம் கொள்ள செய்தார். அப்போதே ஸ்ரீசங்கரர், திருமூர்த்திகளையும அஷ்ட திக்பாலரையும் கடந்தவர் என்று நன்கு விளங்கும்.

இந்தப்படி திவய தேஜஸ்வாய்நத குழந்தை பிறந்ததை கண்ட சிவகுருவானவர், தன் மக

னுக்கு (ஈச்வரனருளால் பெற்றமையால்) ஸ்ரீசங் கரா வென்னும் நாமத்தை சூட்டி அந்தணர்க ளுக்கும் ஸாதுக்களுக்கும் அன்னமிட்டு திருப்தி செய்தார்கள், குழந்தையை பார்க்கவரும் தாய் மார்களெல்லாம், (கோபியர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை வாரியணைப்பதை போல) அவ்விடம் வந்து திரு குழந்தையை வாரி அணைக்காமல் போவதில்லை இப்படியாக நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வந்தார். ..அப்படி யிருக்க.

(வினதாசுதா—மெட்டு)

ப, கோயினுள்ளிருக்கும சுவசகுண்டலமும்
குழவியின்-கழுத்தில் கண்டார் =கோ

அ, ப, ஆயிரம் பேருக்கு அன்னமளிக்கையில்
வாயுவால் கிளம்பி மறைந்தாரய்யா-கோ

ச; உடனே பார்க்கயில் எட்டு உருவமாக
உட்கார்ந்திருப்பதை உகந்தேகண்டார்
அஷ்டமூர்த்தியுமி வனேயாகுமென்று
சிஷ்டர்கள் துதி பாடிநையா —கோ

இந்த விதமாக கோயிலுள இருக்கும் ஆப ரணம் இசகுழநதையின கழுததில் காணவும், ஸந்தாபபணை நடககும்போது வாயுவின் வேகத் தால் காறறது சென்று, தான் எட்டு திருகுழந தைகளுமாக விளையாடி சிலஅறபுத ஸிததிகளை பகதர்களுககு காட்டி தோததரிகக செயதார். "தான ஈச்வராபயம" எனபதை குழநதை உரு வத்திலேயே மககளுக்கு அறிவிககிறூர்

இனனொரு தினம வீதியில ரதோத்ஸவம் வரவே, அந்த ரததின் மேல் ஸ்ரீசங்கரன இருபபதைககண்டு, ஓ ஹோ! இச்சிறுவன "சிதபுருஷனே யாகும்! குழநதையைபோல நடித்தாலும இவன் குழநதையல்ல ஸாக்ஷாத மங்களததை கொடுககும ஸ்ரீசஙகர பகவா னேயாகும்! யாவரும வாருங்கள தோழர்களே இவனை நமஸகரிதது துதிபாடினேமானல் இநத ஸம்ஸாரகடலை சீக்கிரமாக கடநது விட லாம்! வாருங்கள்! வாருங்கள! என்று வீதிக்கு வீதி சொல்லி "கொளபவாகளும நமஸ்கரிபப வர்களும், துதிப்பவர்களுமாக யாவரும் ஸேவிதது நினருாகள

இந்த வைபவத்தை அந்தர் முகத்தில் கண்டு ஆனந்த மடைந்த நாமும் துதிக்கிறோம்.

(சிதம்பரநாதா—மெட்டு)

ப, சிதகலநாதா- சேவடிதாதா
திக்திததிட்டவே-தேகமதில் தோன்றி-சி

அ ப, மத குஹயில்வளரும்-புனிதமாய்
சொற்றுணர்த்தியே-சொந்தமாக்கிடாய்-சி

ச, பற்பலவாய் பாரிலுதித்து
நறபதமென நச்வரம் கண்டு
மத்பதமும் மணியும்- முக்திக்கு
சேர்த்து மருமை-பொற்பதநாதா ..சி
நம் பார்வதீபதயே-ஹரஹரமஹாதேவ

இரண்டாம அத்யாயம முற்றிற்று

ஸ்ரீசுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீசங்கர கீதை

மூன்றும் அத்யாயம்

உபநயனமும் வித்தியும்

ஸ்ரீ ரஸ்து

ஸ்ரீகுருநாத குழந்தையின் மூன்றும் வயதில் தந்தை சிவகுரு காலமானார் இதை அறிந்து பந்துக்கள் யாவரும் வந்து சடங்குகளை நிறைவேற்றி வைத்தார்கள். பிறகு தக்க பருவத்தில் உபநயனம் நடத்தி பூர்ண பிக்ஷையை தாயினிடம் பெற்றுக்கொண்டு பெரியோர்களுடைய ஆசிர்வாதத்துடன் ஓர் அத்யன பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டார்.

(எந்தனிடதுகோளும—மெட்டு)

எப்படி என்குல

1. குருகுலம் சேர்ந்துவேதம் குடைந்து
கண்டறிந்தார்
இருவினை போகுமவிதம் யெதுவென்று
ணர்ந்திட்டார்
பருவமதிலேகண்டு பார்த்திடவேண்டும்
மென்றார்
எருமலவர கிழத்தனம வந்தால முடியா
தென்றார்—கு

2. நித்யமெடுக்குபிக்ஷை அன்னத்தையே
புஜிப்பார்
ஸத்யம்தவறாமல் ஸற்குரு பாதம்காண்பார
விதயாவுலகமென்று சொல் சொல்
சொலலென்பார்
ஸத்யம் நானுரைப்பதை கேளுங்கள
சிஷ்யரெனபார்—(குரு)

குருகுலததில் இந்த விதமாக வாஸம் செய்து, நித்தியம் பிக்ஷான்னததை புஜித்தும்

ஒருதரம் குரு சொல்வதற்குள், துடைத்த கண்ணாடியில் முகம் தெரிவதைப்போல அப்படி அப்படியே வேதங்களை பதிய செய்வார். யாவரும் வித்தையை கற்று மித்யாஜாலமென்று இவ்வுலகத்தை கண்டு தெளியுங்கள் என்று தன்தோழர்களிடம் சொல்லி வற்புறுத்துவார். ஒரு ஸமயம் "இந்திரஜாலம் கனவு போன்ற இவ்வுலகத்தில் இவ்வளவு துன்பம்?" என்று மனத்தால் உருகி சாந்த ஜோதிக்குள் நுழைந்திருப்பார். சில சமயம் "நாமே எல்லாம்!" என்று ஆநந்தத்துடன் இருப்பார். சில சமயம் இவ்வுலக மக்கள் வீணாய் "அந்தர் முகத்தில் ஆடும் ஆண்டவனை உணராது மோசம் போகிறார்களே! ஹா! கஷ்டம்! அவர்களையும் ஈடேற்ற முடியாதா?" என்று ஸமத்வ பாவனையிலும் இருப்பார். சில சமயம் தியான நிஷ்டையிலும் அமுங்கியிருப்பார். இப்படி கிட்டுவதென்றால் அநேகம் ஜன்மங்களில் முயற்சித்த பலனானது தற்போது கிடைத்தாற் போல எல்லா நற்குணங்களும் ஸ்ரீசங்கரரிட

மிருந்து தேஜஸ்விசிகொண்டு இருந்தது இந்த விதமாக,

(எந்தனிடத்து தோளும்—மெட்டு)

1 பரமசர்யமாக படித்தா ரேழாண்டு
அறுபத்தா றுகலையும் அண்டியேகண்டு
பொறுமைமௌனபாடி போற்றிடு
மௌனத்தினை
குருமடம்விட்டு குடிலை ஏகினா —ப்ரமம

2 அம்மையாமாரி யாமபாலை கண்டு
அஷ்டாங்கம் பண்ணி ஆதிபொருளைதேட
செம்மையாய பல சாஸ்திரமறிந்தேன்
உண்மையருளாலே உணர்ந்தேனம்மா-(பா

ஸ்ரீசங்கரர் பன்னிரண்டாம் வயதிற்குள் சகல கலைசும கற்று வீட்டிற்கு வந்து தாயை நமஸ்கரித்து ஆசி பெற்றார். அப்படியிருக்க, ஸ்ரீசங்கரருடைய கனவில் ஸ்ரீதுர்வாஸா வந்து அஷ்டாங்கயோக முறைதந்து மறைந்தார். கபில முனிவர் த்யானத்தின் ஒழுக்கத்தையும் காட்டி மறைந்தார். ததீசிமஹருஷி வஜ்ரால

யததைை காட்டி மறைந்தார, இபபடி ஒவ வொரு ருஷிகளும் ஸ்ரீசங்கரருடைய கனவில தோன்றி ஒவவொரு ஸிததியை காணபிதது மறைநதார்கள. அதாவது ஸவப்ந திருஷ்டி முனனால் வரவேணடும அதன பிறகு ஜாக ரததிலேயே முன் வநது நின்று உரைப்பது போல முக்தர்கள் தாசனம் கிடைதது தன்னை அவதார புருஷராக்கி விடுவார்கள் என்பதை தன்னுடைய ஏகாகரசிதததால் உணர வேண்டும்!

சாநதி

நம :பாரவதீபதயே-ஹரஹர மஹாதேவா

முனறும அதயாயம முறறறு

ஓம தத சத

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீசங்கர கீதை

நானகாம் அத்யாயம்

துறவு பூணல

ஸ்ரீசஙகரர் தாயை நோக்கி ஸங்யாஸியாக உலகததில் ஸஙசரிதது பக்த கோடிகளுக்கு யோகததை ஊட்டும்படிககு அருள புரிய வேண்டுமென்று தாயிடம் தேச ஸஞ்சாரம போக விடை கேழ்கிறார்,

ஸ்ரீ சங்கரர் (இராகம்-பைரவீ)

ப. தாயே விடைதாயேன-தனயனுக்கே
அருள் தாருய்வந்து துறவுபுணவே-தாயே

அ. ப. பாவேயென சுருணடு படர்ந்திடு
மூலகில்
பாரெனசொலவி பரமதை காணவிடை.
(தாயே)

ச உடலை சுமந்தது போதுமேயினி
கடலை கடந்திட வேணுமே-அம்ம
உள்ளமதைகாண உண்மைகுருவை தேடி
பள்ளத்தில் மீன்போல டிதைகரு
மெனக்கு-தா

இவ்விதம் தாயிடம் துறவு பூண கேழ்கவே, தாய மனம் கலஙகி ஒன்றும் பேசாமல் மௌனமாயிருந்தார். அதை கண்ட சங்கரா! ஓ அம்மா, ஏனிப்படி? மௌனமென்னிடம்? சற்று பேசி ஆசிர்வதிக்க கூடாதா? நான் உன் அருளை பெருது உழலும் பாபியா? முன்னுவ தாயே தைவமென்று வேதம உரைக்கிறதே! அமம! இந்த தனயனுடைய பிழயை பொறுத்து ஈச்வர கடாக்ஷத்திற்கு ஆளாக்க இனனும் எத்தனை நாழிகை இருக்கிறதோ? தாயின அருள இருந்தால் அல்லவோ ஸநயா

ஸம் கொள்ளலாம? தாய் மனமிரங்கி ஆசீர்வசனம் கூறிவிட்டால் எந்த தேவர்கள் வந்தாலும் அதை தடுக்க முடியாது. ஆகையால அம்மா, சற்று என்னிடம் பேசி என்னை கருதார்த்தனுக்கவேண்டும்! என்று தாயின் பாத கமலங்களில் வீழ்ந்தார்.

உடனே தாய மகனை எடுத்து ஆசிகூறி சொல்கிறார்: என அருமை கண்ணே, பிறந்த குமா? என்று பிறந்த குழந்தை நீ! அதிலும் எவ்வளவோ தபததில உன் தந்தை பெற்றார், நீயோ இபபோது துறவியாக வேணடுமென்கிறாய! நிதய கர்மாதிகளும் என் சடங்குகளும் எநதவிதம் செய்வாய்? அப்பா! ஆனதால் கண்ணே; துறவி வேண்டாம்! எனறார்.

தாயின் பயமுடைய வசனத்தை கேட்டு, சின முத்ரயை உடைய சங்கரர் சொல்கிறா.

(விருத்தம் - மோகன ராகம்)

எத்தனை யப்பனோ எத்தனை யம்மயோ கடந்து
சித்தனை போலுன் வயற்றில் பிறந்ததாக

சுக்தனை எண்ணினுயோ அததனை பிறவியிலும்
முத்திக்கு தேடி இத்தின மறிந்திட வந்தே
னம்மா—

இந்த உத்தம வைராக்ய வாக்யததை கேட்டு, தாம் நடுககமுற்று மகனை வாரி யணைத்து சொல்கிருர். "தகப்பன் ஸ்வாமி யான சுப்ரமணியோ நீ?" என்று தாய கேட்டதும், உடனே சங்கரா "ஆம்! நான் சுப்ர மணி தான். இன்னும் மறறுமுள்ள முக்தர் களுமு நான்தான்!" என்று விடை யளித் தாா.

தாயானவள் சோகநீர் பெருக்கிக்கொ ணடு, எந்தவிதமாஞலுமு, என்னை ஸமாதானப் படுத்தவேண்டும் எனளயயகே, ஈசா! என் ருள். இதை கேட்டதும குருநாதர் மௌன மாயிருந்தார்.

மறுநாள் காலையில் பூர்ண நதிககு ஸநா னத்திற்கு போகவும், ஆற்றில் இறங்கினதும் ஒரு முதலை நாரதராால சாப விமோசனததின் பொருட்டு ஸ்ரீ சங்கரருடைய பாதத்தை பிடி

தது கொண்டதும், அம்மா ! அம்மா ! என்று கூவினதும் அம்மையும் ஓடிவந்து பார்க்கும் போது என்ன செய்யவேண்டும் அப்பா ! என்று கேழ்க' குழந்தை சங்கரர் சொலகிறார் அம்மா ! "நீ ஸந்யாஸம் கொள் ! என்று சொல். ஆனால் தான் என்னை பிடித்த முதலை என்னை விட்டு நீங்கும் ! என்றார். இதை கேட்டதும் தாயானவள். ஓ ஹோ ! உன்னை முதலையா பிடித்திருக்கிறது ? ஈசுவரா ! எதத னையோ கஷ்டப்பாடுடன் பிறந்த இச்சிறு குழந்தையைத்தானு உனக்கு நீண்டவேண்டும் ! பூமியில் பிறந்ததே பாபம் ! அதிலும் "பிறந்தது முதல்கொண்டு துக்கமே அனுபவிக்கும் எனக்கு ஒரு சரணமும இல்லை போலும் !" என்று பலவாருக புலம்பி ஏங்கி தாயின் கண்களில நின்று நதி பெருகுகிறதோ என்று பிரமிக்கும்படி கண்களில் நீர் பெருக்கி, அந்நதியையும காணுமல் "தன் மகன் உரைத்த வாக்யத்தையே, "நீ ஸந்யாஸம் கொள் ! என்றதும் முதலையானது ஸ்ரீ சங்கரருடைய காலை விட்டு வெளிவாநது திவ்யமனித உருவம் தாங்கி ஸ்ரீ

சங்கரருடைய பாத கமலங்களில் விழுந்து மறைந்தது

பிறகு ஸ்நான முதலிய கர்மானுஷ்டானங்கள் முடிந்து மனைக்கு வந்து அம்மயிடம் தேசாடணம் புரிந்து ஸற்குருவை நாடி ஸந்யஸிக்க உத்தரவு கேழ்கிறா

(எல்லோரையும் - மெட்டு)

ப, சங்கரா வென்றொரு தரம் சொன்னால
சங்கை யில்லாமல் வருவேனம்மா--சங்

அ-ப, அஙகங்கே சென்றுநி குருவைதேடி
தஙக பதுமைமென சாந்திடயிங்கு--ச.

ச; சுதந்திர முடனிருக்க வேண்டும்
சுத்த மனதுட னிருக்கவேண்டும்
சுற்றத்தாருட நேற்றமா யிருக்கவே
மற்றவரை ஏசாதிருகக வேணடும்- சங்.

இவ்விதம் பாடி தன் தாயை வலம் வந்து நமஸ்கரித்து ஆசீர்வாதத்துடன் குருவைதேல் புறபபட்டார். புறப்படும் வேளையில் குயிடி

கள ஹரீங்காரம பாடவும் பல சுப சகுனங்களுடனும் ஆநந்தமடைந்து சொல்கிறார்.

(ஹரிகாமபோதி — ஆதி)

ப; என்னுட நேயாவும் வந்திடுதே
மன்னுயிர் களெல்வாம்—எ.

அ·ப; பொன்னனை யணியர் மயகசைய றுதகேன்
அன்னையென அடைந்தேன் யாவும்—எ

ச கருடன் வர்னதில் வளையம் வருதே
இரு குயில்கள இனிகுரல் பாடுதே
அறுவராட்டம் அடங்குவதற்கே
சிறுவனுக லேஸை புரிந்து யாவும்—எ

இவவிதம் சுப சகுனங்களுடன் ஸ்ரீ சங்கரர் குருவை நாடி புறப்பட்டார். சாநதி.

நாலாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.)

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீ சங்கர கீதை

ஐந்தாம் பாகம்

குருவை அடைதலும குரு மகிமையும

எல்லா பூதங்களையும காக்கும் ஆதிபரம பெயருளையே த்யானமாக கொண்ட ஸ்ரீ சஙக ரர் புறபபட்டார்

(வினாகுத — மெட்டு)

ப; தேகம் நானல்லா வென்று ஸதா
த்யான சுகமாக புறப்பட்டார்—தேக.

அ ப; மகததை காண அகஸேவை புரிநது
மோககாடும ஆசைமலையும கடநதுதேக

ச, நர்மதா தீரண்டை நாடியே செல்ல
பற்பல வேதவி சாரணையாக

கற்பித மென கண்டு காய முலகமும்
நற்பத மறிய நற்குருவை தேடிடு
ராசான்—தேக.

ஸ்ரீ சங்கரபாதர் காடுமலை வனாந்திரங் களை கடந்து நர்மதா நதிக்கரையை நோக்கி ஆநந்தத்துடன் உள்ளம பூரிக்கக்கண்டு, நர்மதா தேவியை நமஸ்கரித்து பாடுகிறார்

(காபபி — ஆதி தாளம) ராட்டிணமே - மெட்டு

ப; ஆநந்தமே பரமானந்தமே — நர்மதா
தேவி யம்ம — ஆ

அ. ப; காருந்த கானம கருணாகரி தேவி
ஞானாநந்த மயமே - நயநதே யருள—ஆ

ச, வீட்டு பேற்றை யடைய வரமருள
வேண்டுமே

மீக்ஷிபெற தூண்டுவாய - நர்மதா
ஆக்ஷிபெற தாதிடாய் - ஆதியோல்
அமல குருவை தேடி யடைந்திடும்—ஆ.

ஸநயாஸம என்ற ஒரே அகண்ட ஜோதி யில் சேருவதற்கே சித்தம் கொண்டு காவி

யுடை தரித்த ஸ்ரீ சங்கரர் நர்மதாதீரம் அடைந்ததும், அங்கோர் ஆநந்தம் கிளம்ப த்யானத்திலமார்ந்து உள் முகமாக அவ்விடமிருக்கும் குருவை மனகண்ணால் பார்த்து நினைக்கலானார்.

(விருத்தம் - கலயாணி)

அநந்தனே இவவிடம் ஆதி குருவா யுபதேசிக்க
சினங்கொண்ட வுணர்களை சிதைததெறியவே
நர்மதா தீரகுஹையில் நிஷ்டையி லமர்ந்திட்டார்
நற்பதம் தரவே இங்கெனககு !

மனகணணால் தியானித்து குருவை நமஸகரித்து பரமாநநதம் கொண்டு சொல்கிறா-

(மோகனம விருததம)

ஆயிரம மாணுக்கருக்கு ஆயிரம் முகமா
யுபதேசிக்கும்
பாயிரம் காணமல் பட்டிடடு மறைநதுறைக்
கும்போது
திரைதிறந்த திராவிடர் பார்க்கயிலெரிந்து
அரணியை விட்டு வெளி சென்றொருவன்
பதைத்தான்.

இப்படி ஸ்ரீ அநந்த பகவான ஆயிரம் மாணுக்கருக்கு ஒரே வேளையில் பாடம் சொல் வதை கேட்ட, மதிமயங்கின சீடர்கள் திரயை திறந்து பார்ககும்போது அநந்தருடைய விஷ ஜவாலை பொறுக்க முடியாதவராய சாம்ப லானுர்கள்? அதிலொருவன் ஜலஸ பாசத் திற்கு போகவே, குறவளை கேழகாத போன தினுல் குரு சாபததிறகு ஆளானுன் இதை கண்ட அநந்தா "நீ ஓர் யக்ஷஸஸாக போ! என்று அநத சிஷ்யனுக்கு சாபமாகிய ஆசீ வாதம் செய்தார். உடனே அனறு முதல் கொண்டு யக்ஷஸஸாக இருநது மறுபடி விமோ சனம் கேழ்கவே, "பச்? என்று சொல்! யார் அதற்கு "பக்வம்!" என்று உரைக்கிறுர்களோ அவர்கள உன் சாபத்தை நீககுவார் எனறுர். இதை தலைமேல் கொண்ட யக்ஷஸம் காட டில் வஸித்துவர கூடியவாகளை கேழ்வி கேடடு பதிலளிக்கா விட்டால் தின்று விடுவதுமாக இருந்தது அபபடி யிருக்க சநதிர குப்தா என்ற ஓர் உத்தம அந்தணர் அவ்விடம வரவே, யக்ஷஸம் பச்! என்று சொன்னதும், "பக்வம்!

என்றார் சந்திர குப்தா ! இதை கேட்ட அளவில் லேயே யக்ஷஸு சாபம் நீங்கி பிராமண உருவ முடன் தோன்றி சந்திர குப்தரிடம் சொல் கிறான். ஓ பிரும்மஞோத்தமா ! நான பதஞ்சலி சிஷ்யனுகும ! இப்போது அந்தணராக வந்து என் சாபத்தை தீர்த்ததும் என குருநாதரின் அவதாரமாகுமென்று நினைக்கிறேன ஆகை யால் இப்போது அவருடைய ஸூத்திரங்களை சொல்கிறேன. செம்மையாக எழுதுமென் ருன் உடனே ஸூஸுதிரங்களை பாடவும், ஆலிலையில் கை நகத்தால் இருபத்தெட்டு நாளையில எழுதி முடித்து மூட்டை கட்டி தலை யில் வைத்துககொண்டு சந்திரகுப்தர் புறபட் டார், யக்ஷஸும் சாபம் நீஙகி திவய சரீரத் துடன சிவலோகம் அடைந்தது

பிறகு சந்திரகுப்தர் தன் பாண்ணத்தை ஓர் நதிகரையில் வைதது ஸநான ததிற்கு இற ங்கினுர் உடனே ஆடுகள் வநது எழுதியிருந்த இலைகளை கொஞ்சம தின்றது. அதை கண்டு அர்தணர் வியபுறறு மீறி இருப்பதை எடுத்து

சென்று, நாலு ஜாதியிலும் நாலு பெண்களை மணந்து, நாலு புத்திரர்களை பெற்று, நாலு வேதங்களின் உட்பொருளை விளக்கும்படி உத்தரவிட்டு, தான் கயிலை அடைந்து தவம் புரிந்தும. தற்போது நர்மதா நதி கரையின் குஹையில் நிஷ்டை புரிந்து கோவிந்த பாதராக இருப்பதை தன்மன கண்ணால் ஸ்ரீ சங்கரர் அறிந்தார்.

நிஷ்டையிலிருக்கும் ஸ்ரீ கோவிந்த பாத குமஈஸ்வரன ஸ்ரீ சங்கரன் உருவமாக வந்திருப்பதை ஞான கண்ணால் அறிந்தார். தியானத்திலிருந்த ஸ்ரீ சங்கரா, குறவன் நிஷ்டையிலிருப்பதை கண்டு மனோமயமாக பாடி ஸ்ரீ கோவிந்த பாதருக்கு வணங்குகிறார்.

(திருவடி சரணமென்று — மெட்டு)

ப, திருவடி சரணமென்று நான நம்பி வந்தேன்.
பிரரோகக்கு மருநதென - உன் திருவடி

அ. ப; குருவாயென் னுள் தோன்றிட
கருவயிற்றில் தள்ளி வருத்தப்படா
திருக்க — திரு

ச; காடுமலையை கடந்தே வந்தேனை
ஏடு கணடிடவே இங்கு நினைறேன்
மாடுமக்களிவையோர் பகல் கன
வெளறு
பாடுபட்டுதேடி பரமசாந்த குருவை-தி

ச, அன்னை வயற்றி யடைத்தது போதும
தன்னியருகக வேண்டும் — குருவே
முன்னம் கொண்ட மூட்டையை மீழ்
கவே
அன்னை கருணைக்கும் மேலனநத
குருவே — திரு-

புறத்தில காணாத பூணூல் உடைய ஸ்ரீ சங்கரர் மறுபடியும் குருவுககு ஆநநதம் வரும் படி புலமபுகிறா

(அயயே மெதத கடினம — மெட்டு)

ப, இன்னும இரககம் வல்லையா -எளிமை
யிடம் — இ.

அ-ப; மன்னுயிர் வாழ்கை அயரமென் றறிந்
திட
கணைனும் துடிக்குதே கருணையிரங்கி-இ

ச; ஆசைகளை துரத்தி நல் ஆசானை கூடவே
வாசை கொண்டிங்கு வாடின முக
முடன்
இருக்கேன, மருக்கேல, தருக்கேன்.
தாளினைதா - (இன்னும்)

ஸ்ரீ சங்கரர் புலம்புவதை கேட்ட ஸ்ரீ கோவிந்த பாதா குஹையை விட்டு எழுந்தார். உடனே சங்கரர் மன கண்ணூலறிந்து, குருவுக்கு ஆநந்தம ஸிளம்பும்படியான திவ்ய கான த்தை உருக்கமுடன் பாடுகிறா.

(சுருட்டி — ஆதி தாளம)

ப, பாரா முகமேனோ - எளிமையிடம் - பா.
அ. ப, நாராயணன படுக்கு - மனந்தநே நீ
நேராய முகம நிமலமாய தந்திட -
இன்னும் — (பா)

ச, அஞ்சா வுடல்கள் எடுத்தது போதும்
தஞ்சமாக தாளினை காண
அம்பரமாய் பரநதாயனை - அடைந்திட
எம்முகம பார்த்து ஏழை சுகப்பட
இன்னும் - (பார

குரு பக்தியுடைய ஸ்ரீ சங்கரா பாடுவதை கேட்டு, மனம் களிப்புடன் தியானத்தை விட்டு எழுந்த குருநாதா சிஷ்யனுக்கு உபதேசிக்க வேண்டுமென்று உள்ளம் கொண்டார் இதை கணறுற்ற சங்கரன அமபரத்தை நோககி பாடுகிறார்.

[முகாரி — ஆதி தாளம்)

ப ; எபபொழுதுன் கிருபை வருமோ
ஏழையென மனவோட்டம் தீருமோ-எ

அ ப; தபபாமல் தாயை கண்டால் தனயன் குதிக்கும்போல்
எப்போ துனனிடம் தபபாமல் சேரு வேன — எ.

ச ; சாந்தம் நிறைந்தவா களைத்தனையோ கோடியில்
பந்த மததனையும் போககி பரமபொரு ளாக
உம்மை போனுத்தம குருவை யடைந்திட
செம்மை யாயிங் சேவை செய் திறிந்திட - எ.

ஏ, ஸறகுரு நாதரே! அஜஞானத்தால் தவிககு மெலக்கு, சண்ட மார்த்தாண்டனை போல உதிக்கும் அதிதாமே நமஸகாரம்? தாயும் நீ! தந்தையும் நீ! குருவும் நீ! தைவ மும் நீ! எல்லாம் நீயே! உனனை எங்கும் பார்தது நமஸகரிக்கிறேன. கருணை எப் பொது என்னிடம் உண்டாகும்? ஓ அநந்த ஸவாமியே நாராயண ப்ரியனே! உமக்கு நமஸகாரம்! இந்த பிரகிருதியில் நின்று கிளம் பும் முககுண வாஸனையை ஜயித்து எப போதும் உமமிடம இருப்பதறகு அருளவேண் டும்' ப்ரபோ! பிரகிருதியை அறிந்து மன வோட்டத்தை நிர்தது கொண்டு குழந்தை தாயி டம் செல்வதுபோல பிறநத இடத்திறகே சேர்ப்பிககவேண்டும், ஸறகுருவே! சாந்தம் நிறைந்தவர்கள எத்தனையோ கோடி - முனி களில் ஒருவனை தான் காணமுடியும்! ஆகை யால் அநத எதிகளுக்கும் சிரேஷ்டராகிய "யதிராஜரே! எப்பொழுது உன் கிருபை வந்து எனக்கு உபதேசிக்க போகிறீர். அருள் செயயலாகாதா? என்று ஆகாயத்தை பார்

தது புலம்பும் பாலனை கண்ட ஸ்ரீ கோவிந்த பாதர் ஆநந்தம்கொண்டு சொல்கிறார்!

ஓ சங்கரா! நீயேன் குழந்தையைபோல பேசுகிறாய்! நீ யாா? என்றார்! அதற்கு ஸ்ரீ சஙகரர் குருவுககு ஸாஷ்டாஙகம் நமஸ் காரம் பண்ணி "அதுவே நானாகிறேனே! நானே ப்ரம்மம்!" என்று உரைத்தார் பினனும் நமஸகரித்து சொலகிறார்.

(எந்தனிடது தோனும - மெட்டு)

1 அங்கங்கெ யமர்நதிடு மாதிபொருளும்
நானே
எங்கங்கு கண்டாலும் எல்லா ஆத்மாவும்
நானே
பொங்கிடவே காணும் பாரும் பரமு
மெலலாம்
தங்கிட வே வரும் தானு மெல்லாமும்
நானே - அ.

2. சராசரமெல்லாம் சார்ந்திருபபதும் நானே
முராாரியாய விளஙகும் பல மூர்த்திகளும்
நானே

ஆருதார மதிலமட்டு மம்பரமும் நானே
யோகியரின் யாக கம்மமும் நானே - அ.

என் பிராணகுருவே, அங்கங்கு இருக்கும் பொருள் எதுவோ அதெல்லாம் நானே! நானில்லாத இடமொன்றில்லை! எல்லாம் நானே! என்ற குறிப்பாய் கேழ்வியுற்ற ஸ்ரீ கோவிந்தபாதர் அருமை சிஷயனை பார்த்து சொலகிறார்.

ஸகல குணமும் நிறைந்த சங்கரா! நீ உண்மையில் ஈச்வர மயன்தான்! ஸந்தேகமில்லை

(ஸகஜகுண - மெட்டு)

ப, ஸகல செல்வயோக புருஷா - ஸ்ரீ
சங்கரா - ஸ.

அ. ப; அகலகுண பரா ஆதிசேஷ பூஷண
அகில குருவாக இங்கு வந்தாய - ஸ

ச; பரம தயவுடன் படர்ந்த ஜூர்களை
கண்டு

சிரமமாகவே யிங்கு செடி காடை
கடந்து
பிரமையை போககி பரம்பொருள்
தேடிட
ப்ரமமம நானெனறு பகலிரவும்
நினைக்த - ஸ.

நானே ப்ரம்மம்! நானே மௌனம! என்று ஸதா உளளத்தில் நினைந்துக கொண்டிருக்கும் சங்கரபாதரை புகழ்ந்து மறுபடியும் சொல் கிறர்.

(மோகனம விருத்தம)

கயிலைவிட்டு குதித்து ஆதிபொருளில் நின்று
அயிலையென முழங்கும் அடியாருக் குரைகக
உலகமதில் உடல்தரிதத வேடமோ-நீ
உரைக்கும் திறமையுளள உத்தம சங்கரனே.

என் அருமை குழந்தாய்! நீ தானு கயிலை யில் நின்று குதிதது, இவவிதம் மனித உருவம் தாங்கி சிடனைபோல என்னிடம உபதேசத் திற்கு வந்தாயா? இன்றைக்குததான் நான் தன

யனுரேன். என்னவென்ருல் பகவானே இவ விதம் எனக்கு சீடனுக வருவதற்கு நான் என்ன தபம் செய்தேனே? இன்றைக்குத் தான் அந்த தபம் முற்று பெற்றது போலும்! என்று சொல்லிக்கொண்டே ஸ்ரீசங்கர பக வானை வாரியணைத்து ஆநந்தம கொள்ளவே, தேவாகள பூமாரி பொழிந்தார்கள்! ஆச்சர் யம்! அந்தநே ஸ்ரீசங்கர பகவானுக்கு அனி யாகுமென்பதை இதனுல் நன்கு உணரலாம்! குருவானவா எப்போழுது சிடனுடைய உள் ளத்தை கணடு தனக்கே ஓர் ஆநந்தம் அறியா மல் ஒளம்பி வாரியணைத்தாரோ அப்போழுதே சகல வித்தையும் சீடனுககு அருளியதாக நாம் அறியவேண்டும்! இதைபோலவே அந்தா ஆத்மாவானது லயமாகும் தருணமும் இப் படித்தான் அதாவத ஸச்சிதாநந்த ஜோதியில் ஒரே அகண்டமாய் தன்னுடல் உயிா ஆவி முழுதும் சேர்த்தி அணைத்தபோது ஒரு வேற் றுமையுமில்லாமல ஒரே ஸதானுவை போல அசையாமல் நின்று விடுகிறது. இது தான் குருவின் மூலம் ஐக்கிய பாவம் ஏற்படும் விதம்

இந்தப்படியுள்ள குருவும் சிஷ்யனும் கூடி ஒரு வருக்கொருவர் தழுவி கொண்டு, குஹையில் நுழையவும, தும்புரு நாரதா பாடவும், அப ஸர பெண்கள நடனம செய்யவும், தேவகணங கள் பூமாரி பொழியவும், ஆச்ரமததுள் நுழைந தார்கள், இநத இடததில், சிறு அறியா மக் கள் பாடலும் நடனமும் இவாகளிடம் எந்த விதம் வநதது? என்று கேழபீாகளானல, "தயான சுகத்தில் இனனது வரும் என்பதை அறிந்தவர்கள இதனுணமையை உணர்வாா கள. எலலா விந சுகஙகளையும் கடநதுதான த்யான சுகம கிட்டுகிறது ஆகையால் இவர்கள் எல்லா வித சுகதுககஙகளை யும கடந்து த்யான சுகததை அனுபவிததார்கள். என்பதை நாம அறியவேண்டும்"

குஹையில் நுழைந்த குரு சிஷ்யர்காகளை கண்டு, அஙகிருந்த பக்தர்களும வணங்கி ஆசிர்வாதம் பெற்றாாகள். பிறகு கூட்டம் கலையவே, ஸ்ரீசங்கரர் ஸநயஸிக்க ஸ்ரீகோவிந்த பாதரை வணஙகி நிற்குமபோது, ஸ்ரீகோவிந்த

பாதரே சிஷ்யனுடைய உள்ளத்தை கண்டு சொலகிரூா. நான் ஈச்வரனுக்கு உபதேசிக்க தகுமா? என்று சொல்லி ஸ்ரீ சங்கரருடைய பெருமயை பாடுகிரூா

(காபபிரரகம—ஆதிதாளம)

ப; புததஹருதய சஙகரா—போற்றுறே
ஜுன்ளே -பு

அ, ப, சிதத விலாஸபர நீலோத்பலனே
நித்ய சுததனே சேராயெனனிடம்வாந -பு

ச; பற்பல ஜன்மமாயி தறகே முயறசித்த
நறபதமேயின ஓளில் பிறநதாய
மூர்த்தியர்போர றறும பொருளை காண
கிர்ததியுடனிங்கு பூர்ததியாகவாநத- பு

உள்ளம் பரிசுத்தமடைந்து சங்கர! நீ எவ் வளவோ ஜன்மமாக முயறசிதது தற்போது கடைசீ ஜன்மமான ஈச்வர ரூபம கொண்டாய் ஏ பாலசநயாஸியே! என்று சொல்லும்போது அதற்கு சங்கரர் இப்போழுது நான் மனித பிறவி எடுத்தபடியால் குருவில்லாமல் பரமனை

அடையமுடியாது! என்று உலக வழக்கத்தை கைய் பற்றவேண்டுமல்லவா?

இதைகேட்ட ஸ்ரீகோவிந்த பாதா! ஆம்! உலகத்திலுள்ள மக்களுக்கும் "குருவில்லாமல் ஈசனே அடைய முடியாது! என்று உபதேசிப் பதைபோல இதோர் பெரும காரியமாகும்! என்று சொல்லி உபதேசிக்கிறார்

(விநதாசுந-மெட்டு)

ப; மூவாபோற்றும் பொருளேகாட்டி
தவத்தி லமாத்திரைராசன் —மூ

அ- ப நக்பாலரும் தேக மதில்புகுந்து
தக்கபடிதொழில தானையசெயவதை —மூ

ச, காவி யினுண்மை குடைவானமதில்
நிலாவாயுதிககும் ஜோதியென்றுரைதது
உடலேகோர்க்கும உபவீதமும்காட்டி
கடலேயடைக்கும் கமண்டலமும்காட்டி-மூ

ச; உடல்களை தரித்த ஆதமா வேறு
உடல்கள் பஞ்ச பூதங்கள் வேறு

இடைவிடாதியானத்தால் இரண்டு
மொன்ருய்
கடைந்தறிய கருணை புரிந்தாராசன -மூ

ஓ சங்கரா, முன்னால் இந்த உடல் வேறு, உடலங்களை தரிக்கும் ஆத்மாவேறு, என்று நினைத்து இடைவிடாதியானத்தினாலே திக்பாலருடைய செய்கையை தனதுடலில் இந்திரியங்களுடனிருப்பதை அறியவேண்டும்! அதன் பின் ஜீவனும் ஆத்மாவும் ஒன்றாக ஏகம் என்று சேர்ந்து ரமிக்கும்போது, அநேகமாயுமுள்ளும் சிந்தையை அடக்குவதற்காக ஏகாகரசித்தம் வேண்டுமென, ஏகதண்டத்தையும், கடல்களை யெல்லாம் அடைக்கக்கூடிய சக்தி வாய்ந்த கமண்டலத்தையும், "நான் எப்போதும் நிர்வாணன்" எனக்கு யாராலும் ஆடைகட்ட முடியாது, அகண்டஜோதி வஸ்திரத்தை கொண்டவன்!" என அறிவிக்கக்கூடிய அக்கினிநிறமான காவியையும் கொடுத்து, ஆத்மத்யான யோகம், பாசுபதயோகம், ஹடயோகம், ராஜயோகம், ஸாங்கியயோகம், கர்மயோகமு

மெல்லாம காட்டி முடிவில் இவைகயெல்லாம் சாந்தியிலொடுங்கி ஓரே அத்வைதமாகுமென் பதை உணர்ந்தி, அங்கங்கு அமாநத பூர்த்தி களாலும் காண கூடாத பொருளை உபதேசித் தார்

இதைகேட்டு ஆனநத பாஷ்பமடைநத ஸ்ரீசங்கரா! ஹா! ஹா! இபபடி நம்முள்ளத் தில அளவுமில்லாத ஆனநதமிருக்க வீணு யிதை அறியாமல் மககள் மோசம் போகிறூர் களே! படமெடுத்த பாம்பின் நிழலை ஆச்ரயித் தவலைபோல் பெணடாட்டி பிள்ளையென ஆசையாகிய பாம்பின் நிழலில் உடகார்நதி ருநது வீணய் கெடடு போகிறூாகள! கஷடம்! அதை கொஞசம் கொஞ்சமாக மககளுக்கு உபதேசித்து அவர்களையும் ஞானமுடையவர் களாக்க எனக்கு அருளவேணடும்! ப்ரபோ; என்று குறவன் காலில் வீழ்ந்து நமஸகரித்தார் உடனே குருவானவர்! அப்பனே, நீ தான் சங் கரன்; மககளின் வருத்தத்தை நீகைத்து சோக முறுகிறாய்! இனி நீயே அவர்களை கடைக்கே

வைக்க ஸமரத்தனுவாய்! என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினுர் இவ்விதம் ஜோதியே வஸ திரமாக கொண்ட. ஸ்ரீ சங்கர முனிவா வேதாந்த விசாரமும் நித்ய நிஷ்டையும் புரிந்து குருகுல வாஸம் செய்து வந்தார்

ஓம் நம பார்வதி பதயே

ஹர ஹர மஹாதேவா!

ஓம தத ஸத்

அஞ்சாம அத்யாயம முற்றிறறு

ஸ்ரீசுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீசங்கர கீதை

ஆறும் அத்தியாயம்

குருகுல வாஸமும-தபோமகியும்

ப; ஸ்ரீ குரு குலவாஸம- குஹையிலிருககும்
அறுவரை போககுமமநதிரம்குருமயம்-ஸ்ரீ

அ. ப; விருபபமிருநதால் பேசும உபநிஷத்
வாக்கியம்

வெறுபபுமிலலா வர கோவிநத
புரமதில்—ஸ்ரீ

ச, எங்கும் பிருமண வேதம் கேழக்க-
அங்கே பெரு-வெள்ளம்

பொங்குவதைக கண்டு நடுஙக
விப்ரர்துடிக்கவும் ப்ரம்மநிலை யிருந்ததும
சங்கரர் தன் கமண்ட லததுளடககி -ஸ்ரீ

ஸ்ரீ சங்கர முனிவர் குருகுலத்தில் வாஸம் செய்யும்போது ஒருநாள் வேதியாகளும் சிஷ்ய கோடிகளும் வேதகோஷிக்கொண்டு இருக்கும் வேளையில நர்மதா நதியில இரண்டு யோசனை தூரத்திற்கு பெரு வெள்ளம் வருவதைக்கண்டு யாவரும நடு நடுங்கி மனம் துடிதது அங்குமிங் கும ஓடினார்கள இதன் கஷ்டத்தை நிஷ்டயி லிருந்த சஙகரா அறியவே, நாம் இப்பொதே இவர்களை காக்கவேண்டுமென்றெண்ணி தன் கயயிலிருக்கும கமண்டலததை, மந்திரதது டன் குருவை தயானிதது அபபெரு வள்ளத் தின் கண் வைக்கவும, உடனே அந்த நீரை யெல்லாம அந்த அருள கமணடலம் குபுந்து விட்டது. இநத ஆசசர்யத்தைகணட அவ விடமிருககும வேதியர்களும், சிஷ்யர்களும் இவர் பகவானேயாகுமென்று துதி பூர்வமாக நமஸகரிதது ஆசிபெற்றார்கள பழுதத பிலாப் பழம் மரத்தில் நின்று வீழ்ந்தால் ஈககள் பொத்துவதறகு கேழ்கவேண்டுமா? யாவும் குருவின் மகிமை யென சொல்லி குறவனின் காலில் வீழ்ந்து ஸ்ரீ சங்கர மூனிவர் துதிக்கிறார்

(எபபோ வருவாரோ.மெட்டு)

ப. குருநாதர ஏகாந்த கனலபிரகாசனே—கு

அ. ப, கருணை என்னிடம் தந்த-காருணய
குருவே

பெருவெள்ளம்மடைந்தேன்
தங்களருளாலே—கு

ச; மாயை திரையினைவிடவே மாயுமுகல
மெனறேன்

காயை பழுக்க செய்து- கடலமுதந்
தீஞாற—கு

இவவிதமாக ஸ்ரீசங்கரர் நாள்தோறும் தவறுமல் குருநாதரை ஸேவித்து ஆசீர்வாதமும பெற்று, "குருபக்தியே மேனமையாகமக்களுக்கு உதவும்! எனறு சொலவதறகு பதிலாக செயது காணபிப்பவரோ!" எனறு தோன்றுமபடிககு குருகுல் வாஸம செயது வந்தார.

இன்னொருநாள் ஸ்ரீ கோவிந்த பாதர் மத்யான ஸ்தானத்திற்கு வரவும் சூரியனுடைய சூட்டினல் வேர்வை வந்தது. இதை கண்

னுறற ஸ்ரீசங்கரர்! ஓஹோ நம் குருவுக்கு வேலை வந்து விட்டதே! அதை துடைக்க வேண்டுமென கருதி தறபோது படிக்கட்டின் கீழ நின்று கொணடுருந்தபடியால் அவவிடம் நினறுக கொணடே தன் மேலிருநத காவி துணியை மேலெறிநதாா. அப்பேது அந்த துணி யானது கோவிந்த பாதருககு குடையாக நின்று குளிா செய்தது இதை பார்த்துக்கொணடு இருந்த சிஷ்யாகளெல்லாம் வியபுறறு ஸ்ரீசங கரரை துதித்து பாதகமலகளில் வீழநது சொலகிறுர்கள

சிஷ்யர்கள்.—நீ மதிசலலகா—மெடடு

ப, ஸ்ரீசுதத சங்கரா யெங்கள் ஸவாமியே-
முக்தஹுயெ வதரிதசோய்-நீ— சுதத

அ ப; புதத ஹுருதயசே பகதசோடிகளை
சுததப்படுத்தாய சுந்தரமாக —ஸ்ரீ

ச; நாரியா மோகமாய் நாள்தோறு
மலைநதோம்
பூரித்த புஷ்பம் பாராமல் சொந்தோம்

கரியை சீந்தி கம்பிளி யெனபோடும்
புராரியே நீ இப்பாரில் உதித்தாய— ஸ்ரீ

இவவிதம் பக்த கோடிகள் துதிக்கும் போது ஸ்ரீ சஙகர முனிவாஒ சிஷ்யாகளே! எல்லாம குரு பக்தியின் பொருட்டு லீலைகள் நடாதால் ஆசசாயப் படத்தககது ஒன்றுமில்லை! யாவும் உஙகளுடைய அதமாவிலும் புகுநத ஈச்வரன பலவிதமாக லீலைகளை காடடி மக்களுக்கு பக்தியை ஊடடுகிமுர், எவபதை அறியிங்கள நீஙகளும குருபக்தியை செய்து நன்மை அடையிங்கள். இல்லை நீங்களே தனககு ஈச்வரனை • காணவேணடுமென்று முயற்சித்தால். எனனை துதிததவை போல சதா நினைதது கொணடிருஙகள. என் பேருள்ள வரையில உங்களுக்கு அபயம் தந்தேன் என்முர்.

ஸ்ரீசங்கர முனிவரின் குருபக்தியை கணட ஸ்ரீகோவிந்த பாதர் ஆனந்தம கொணடு சஙகரரை நோக்கி சொல்லுகிமுா

(சருங்காரலஹரி—மெட்டு

ப, நீ தானொரு உத்தமன்-நாநேரில்கண்டுள
மகிழ--(நீ)

அ-ப; நான் தான் பெருமை தன்யன்-
கீத யநந்த குண கீர்த்தி ப்ர
தாப மங்கள ரூப சங்கரா —நீ

ச; அண்டியே குருஸேவை அடிபணிந்தே
அமலமாயடைந்த வர்க்கபயமகொடுத்தே
கண்டிட பரமாநந்த வள்ளம் பெருக
விண்டிடகாணும் விமலமதில் நினற—நீ

ஓ பால ஸந்யாஸியாயிருக்கும சங்கரா, வியாஸா அருளால் ஓர் வரமுண்டு! என்ன வென்றால் அவருடைய சூத்திரத்திற்கு உரை எழுத எனக்கு அருளவேண்டுமென்றேன். அதற்கு வியாஸா "ஓ பால சந்யாஸி உன்னிடம் வாஸம் செய்யும்போது. பெருவெள்ளத்தை கமண்டலத்தில் அடைப்பான். அவரே என்னுடைய ப்ரம்மஸூத்திரத்திற்கு உரை எழுத அர்ஹனவான்." என்றார்! ஆகையால ஓ சங்கர

முனிவர் அந்தவியாஸ ஸூத்திரத்திற்கு பாஷ்யம் எழுதுவாயாக, என்று கட்டளையிட்டு, வாராணஸி சென்று வியாஸரை தரிசித்து பாஷ்யம்சேய்! என்று அனுகரஹிததார்.

இதைக் கேட்ட ஸ்ரீசங்கரர், குறவநெறியில் பல பாஷ்யங்களை செய்து காணபித்து, குருகுலம் விட மனமில்லாதவராயினும் குருவின் கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டுமென்று நினைததவராய், குருவை விட்டுசெல்ல மனமில்லாத சிந்தனையுடன, குருவை வலம்வந்து ஸாஷ்டாங்கம் நமஸ்கரித்து ஆசிர்வாதத்துடன் காசிக்குபோகயததனிததார்.

நம: பார்வதீ பதயே

ஹர ஹர மஹாதேவா

ஆறும அதயாயம (முறறிறறு)

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீசங்கர கீதை

ஏழாம் அத்யாயம்

காசி சென்றதும்-ஸ்ரீ ஜனார்த்தனா சிஷ்யரானதும்

ஸ்ரீ சங்கரமுனிவா சிஷ்யாகளுடன் காசிக்கு புறப்பட்டதை கண்ட ஸ்ரீ கோவிந்த பாதர் தான் பூஜித்திருந்த திவ்ய லிஙகங்களை ஸ்ரீ சஙகரருக்கு கொடுத்து ஆசீாவதித்தார், உடனே தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தாாகள்.

நம: பாாவதீ பதயே
ஹா ஹர மஹாதேவ

காசிக்கு வருகிறூர்.

(கரகர பரிய - விருத்தம)

பள்ள மேடுகளை கடந்தும் பனிவயயில
களையும
தளளாமல் தானனு பவித்தும தறஙிகளை
வென்றும்
கள்ளர்களை கூட்டி கணணெதிரில் வராமல்
வள்ள மெனவோடும் வாரணுஸி யடைந்
தார்.

பள்ள மேடுகளையும் கடந்தும் பனிவயயில் முதலிய ஆவஙதுவங்களை கணியாமலும, யாரா கிலும் வேதங்களை கற்று உணமை அறியாதவ ரிடம் தறஙிதது உண்மையை அறியுங்க ளென்று உபதேசித்தும், புலன்களான திருடர் களை, தன்னுபாஸனு மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ லக்ஷமீ நரஸிம்ஹ மூர்த்தியை த்யானித்து, துஷட சதுஷ்டயம் எதிரில் வராதபடி செய்து, அடங கின மனதுடையவராகவும், சஈநதி யெனனும் குடையை பிடித்துகொணடு வாரணுஸியை அடைந்தார.

புனிதகங்கையை கண்டதும கைய்கூப்பி நமஸ்கரித்து ஸ்நாநம் செய்து கரையில சிஷ்யா களுடன இருககவே, கங்கைக்கே ஓர் ஆநந தம் கிளம்பி படிப்படியாக உயர்வதும் தாழ் வதுமாக இருந்தது இநத ஆநநதத்தைக் கண்ட ஸ்ரீ சங்கரர் கங்காஷ்டகம் பாடி கங் கையை துதித்தார் பிறகு அன்னபூரணி, கால பைரவர் விசாலாக்ஷி. தொண்டு கணபதி, விந்துநாதர் இவர்களை யெல்லாம் தாசிதது பாடிககொண்டே விச்வநாதர் ஸந்நிதிக்கு வந்தார.

(நத்வ மெருகதரமா — மெட்டு)

ப, விச்வநாத பஜறு - காசி
விச்வநாத சரணம். வி.

அ ப. அஸிவருணை மேலுதயநே - நீ
அடியார் போற்று மீச்வரநே. வி.

ச, யாவருமுன்னை வநதர்ச் சித்திட
யாவும் ஸமமென உணர்த்தியே
பூரணபிக்ஷை வாங்கியவநே - நீ
போற்று மெனக்கும் தந்திடவா. வி

விச்வநாதா, பராசக்தியினிடமிருந்து நீ எந்த பிக்ஷையை வாங்கிறையோ அந்த பிக்ஷையை எனக்கும் கொடுத்தருள லாகாதா? அந்த அக்ஷயமான பிக்ஷயை வாங்கவே இவ்விடம் வந்தேன். ஆட்கொள்ளும் தைவமே! உம்மை எங்கும் அத்வைத ஸ்வரூபமாக நமஸ்கரிக்கிறேன். என்று சொல்லவே "அத்வைதமே நிதயம்!" என்னும் சப்தத்தை அல் லிங்கத்திலிருந்து கேட்டார் அத்வைதத்தின் பெருமை இன்று தானறிந்தேன்! என்று துதி பாடிக்கொண்டு அருள்பெற்று சிஷ்யர்களுடன் வியாஸ காசியை அடைந்தார்

ஸ்ரீ சங்கரமுனிவர் ஏதாகிலும் பேசினுலோ உபநிஷத் வாக்யமாகவே இருக்கும். ஏதாகிலும் தொழில்களோ செய்தாலோ மக்களுக்கு உபகாரமா யிருக்கும். இவ்விதமாக வியாஸகாசியில நித்யம் நிஷ்டை புரிந்து தங்கலாயினர்.

அப்படியிருக்க தக்ஷிண தேசத்திலிருந்து நரசிங்கனர் என்ற ஓர் துறவியால் ஏவபட்டு

ஜனந்தனர் என்ற ஓர் பரம்மசாரி வியாஸ காசியை அடைந்ததும், தனனே அறியாமல் ஆநநதம் கிளம்பி இவ்விடம் தான் நம் ஸற்குரு இருப்பாரென்று தன் ஜஞான கண்ணுலறிந் தா உடனே கங்கை கரையில் சிஷ்யாகளு டன் ஸ்ரீ சங்கரமுனிவர் இருபபதை கண்டு மனம் உருகி, பகவானே பார்தது படிநது நமஸ கரித்துககொணடு சொல்கிருர் ஸ்ரீ ஜனந்த னர்

(ஸ்ரீ ரகுகுலநிதிம் — மெடடு)

ப, ஸ்ரீ சங்கரபாதம செஙகமல வர்ணம்
மங்கள ரூபதனம ஜோதி ரூபம். ஸ்ரீ

அ ப, தங்கரூப ஜனனம் - தனே சேறகும்
புண்யன்
தாகம் தவிறகும் தான் ஸ்வயம்புவாம்.

ச; கலமஷ நாசனிம்வரம் கலிதோஷ
ஹரம் சிவம்
நிஷ்காம காமபலம நிர்மல பாதம்
ஸ்வயம் பரகாசரூபம் அத்வைத நாதம
பரம்

கோடி மன்மத சுந்தரம சங்கர குரு
நாதம ஸ்ரீ

ஸ்ரீ சங்கரபாத கமலங்களை பார்த்து நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று, என் பிருண குருவே! நான் எத்தனையோ உடல்களை தரித்தும், எத்தனையோ வேதவிசாரம் செயதும் எத்தனையோ குருக்களை தேடியும் எனக்கு அஜ்ஞான இருள் நீங்காமலிருந்தது. இப்பொழுது தங்களுடைய கருணை ஸாகரமான பாத கமலங்களை பார்க்கவே, சூரியனை கண்ட பனிபோல நீங்கி ஆதித்யனைபோல ப்ரகாசிக்க செய்கிறது எனக்கு அபயபிக்ஷை யளிக்கவேணடும்! ப்ரபோ! எல்லா பிக்ஷைக்கும முடிவுண்டு! ஆனால் உங்களை பார்த்தபோதே பூரணபிக்ஷை கிடைத்தா போல என்னுள்ளம் முழுதும் ஆதித்யனை போல பரகாசித்து பரிசுத்தம் செயதது. என்னை ஆட்கொள்ளும் சின்முதரை தரித்து ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தியே! என்று மஹா விஷ்ணுவின் அவதாரமாகிய ஜனந்தனர் குருவை ஸேவித்து நின்று பாடுகிறார்.

(காமபோதி)

ப; திருவடி சரனமென்றிங்கு நம்பி வந்தேன்
ஸ்ரீ சங்கரகுருவே திரு

அ. ப; மருவு மடியார்க்கு மங்காம லருளளிக்கும்
புருவம் துடிக்க வந்தேன புருஷோத்தமா- திரு

ச; ஆற்று பெருக்கென கண்டு நினைத்தேன் -அகிலம்
கறந்த கிராய் கணடேன
வெறுந்த நீரை குடித்திடவே யிங்கு
சொற்றுரை வாங்கி சுதந்திரம் காண-
திரு

இந்த சாந்தமுடன் குரு பக்தியும் நிறைந்த ஸ்ரீ ஜனந்தன ப்ரயமசாரிக்கு ஸந்யாஸம் கொடுக்கலாமென்று உள்ளம் கொண்ட சங்கரர், ஜனந்தனரை அழைக்கிறார்.

(சிதம்பரநாத — மெட்டு)

ச; ஜனந்தனே வாவா - சேவடி தாரேன்
மனம் களித்திடவே - மனமுருகின. ஜ

அ ப; கனமபாடும் பலரும் — உன்னேயே
கணைய மெனவே கண் துதித்திட ஜ

ச, யாவரு முன்னேயே போற்றிடுவாரே
தாவரம் ஜங்கமம தானு யறிந்திட
நாராயண ரூபமே - நீயாய
நேரா யென்னிடம பரமாசாரியாய
வந்த. ஜ

இவவிதம ஸ்ரீ சஙகரா ஸ்ரீ ஜனாநதனரை அழைதது மார்பொடணேத்துககொணடு ஆசிர் வதித்தார் விசவேசவரா வெனனும நாமத் தையுடைய ஜனாநதனா ஸநயஸிக்கவரம கேழ கிருர்.

(பியாகடை - அடதாளம)

ப, ஸன்னிதி வரலாமோ ஸாமி ஸந்யாஸ
தர்சலம் தரலாமோ ஸ

அ. ப, மனனுயிரெலலாம் தன்னுயிர்போல
முன்னேரா சொல் இனனுளிலறிய ஸ

ச; படர்ந்தருளும பக்த கோடிகளுககு
இயமதில் நின்று இயம்பு வதை

தடமறிந்திடவே - தனையனுக்கருளும்
திடம்கொண்டு ஜீவ தயவுடனிருக்க ஸ

ஏ, ப்ரபோ! உந்தன் ஸன்னிதியில் அடைந்தால் சரீரமே மறந்து விடுகிறது. அதற்கு காரணம்! தங்களுடைய கருணை பரவாகமே தான் எவரை பார்ப்பதற்குள் அஜ்ஞானவிருள் நீங்கி பரிசுத்த மடையுமோ அவரே ஸற்குரு! "தான பல ஜன்மாக உழைத்து தற்போது மனிதபிறவி யெடுத்து, தனக்கு தகுந்த குருவாகவும், உடனே பாபபுண்யங்களெல்லாம் நீங்கி சுத்த ப்ரமம்போல ப்ரகாசிக்கும் தருணமானது குரு பக்தியும, முயற்சியும், காலமும சேர்ந்ததாகு மென்பதை உணர வேண்டும்!"

(குறிஞ்சி — ஆதிதாளம)

ப, ப்ரணவ ஸ்வரூபா சரணம் - என்னை
அருளாக செய ஆண்டவனே (ப்ரணவ)

அ. ப, ஸற்குரு நாதா என்னை ஸோஹமாய
பண்ணி யிங்கே
கற்பக நிழல் கருணையுடன் தாராய்.

குருநாதருடைய சரீரமானது பரணவ ஸவரூபமாய ப்ரகாசிககிறது அருள் வடிவானது முகததில தோனறி சாநதிதேவி குடை பிடிக்கிருள். இநத ஆநந்த வைபவததை போல அடியேனுககும கிட்டுமபடி அருளலாமா? எனறு கேடட ஸ்ரீ ஜனநதனருக்கு, ஸ்ரீ சங்கரமுனிவர் உபதேசிககிருர்

(அயயோ மெநத கடினம — மெட்டு)

ப, குருவைதயா னிதது்டாய - குறை
தனனில குரு

அ. ப, விருபபமில்லாத வெறும் வானமதில
வெறுபபு மிலலாத சுதத பிணடமதில்
குரு

ச, இந்திராதி போகமும மந்தியினுட்ட
மென

1. சந்திர சூரியரும் சந்திக்கும பொருளினை
மநதிரமாய், சுநதரமாய், ஸதந்திரமா
யுள் குரு

2. உட்சுவாஸம் நிட்சுவாஸமென விரண்
டையும்
உட்சு வாஸத்தா லடக்கி ஊதும் சங்கு
போல
உடல் சடமாய, மடல் வேதமாய்,
கடலமுதாயுள் - குரு

3. எல்லா வுடல்களும, தானாய் கண்டுள்
ளம்
ஸலலாப பூணாலே ஸோஹமதில்
கோர்த்து
எல்லாம் தானாய், சொல்லதொனு,
தில்லை வொளியில் - குரு

4. மங்கை யரையொரு மண் பமமையென
சங்கை யிலலாது சார்ந்தறிந்து விண்டு
சந்திர வர்ணமாய், தங்கவொளியாய்,
மங்கிடாமலுள் - குரு

5 எப்போதும் வேதவிசாரம் தபபாமல்
செயதுகொண்டு
அப்போதக் கப்போது ஐநதையடக்கி
அப்பனை காணபாய், அடியாரை கூடு
வாய், அமலம், கூடியுள் - குரு.

6. அகண்ட வொளியாம், அக்னி பிரகார
மதில்
முகண்ட கோடி யெல்லாம் மூர்த்தி
கரித்துவர
பிண்டம் தோறும், அண்டமடங்கும்,
மோனமாயுள் - குரு.

7. மோனம் கடந்ததாய ஞான ஸ்வரூபமா
கானத்தாலொலியிம் கலைகள் பேசவே
ஆநந்தம கொள்ளும், ஆருயிரடங்கும்,
மோனமுடனுள்-குரு

8 பால சுபரமணிசொன்ன சீலமுடனருளே
(காலமதை கடந்து கணமேலுதிததிட
கோலம்காணும், சீலமறியும், குஙகும
வாணமாயுள்) குரு

ஸ்ரீசஙகரர் இவ்விதமாக ஆத்மத்யா
னத்தை ஸ்ரீஜனநதன ப்ரம்மசாரிக்கு, ஏக
தியானமென்ற தணடத்தையும், நித்யவொளி
யைகாட்டி "நான் அக்னி நிறமுடையவன்!"
என்பதை உணர்விக்க, நிர்வாண வஸ்திரமாம்

காஷாயத்தையும், கடலகளை அடக்கும் கமண்டலததையும், 'தனனருளால் யாவையும் பாா!' என்று சொலலி அதிமந்திரமான ப்ரணவத்தை காதிலோதி, எப்போதும் உள்ளத்தில் ஓடிக் கொணடிருக்கும் நாசியை சுததமசெய்வாயாக என்று திருவாய மலாநது அருளி ஆசிாவதித்து ஸ்ரீ ஜனாநதனருககு ஸநயாஸம் கொடுத்தாா். உடனே தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தார்கள். நம பாா்வதி பதயே ஹர ஹர மஹாதேவா— ஸ்ரீ ஜனாநதனா ஸ்ரீமன நாராயணருடைய அம்சமல்லவா? ஏற்கனவே, அநந்தன் மேல படுத்து யோக நித்ரைகொண்ட பழக்கமிருக்கிறது. அதை முறறிலும் உணர்த்தின சஙகரர் கண்ணை காட்டவே தானுக ஆநநதம் பொங்குகிறதென்பதை கேழ்கவேண்டுமா? சற்றுநேரம் ஆநநத கடலில் அமுதபெருக்கில் மூழ்கி எழுநது, குறவனின் பாதகமலஙகளில் கமண்டலதாரியாக வீழ்ந்து, குருபரனின பூர்ண அருளை பெற்றாா்.

சாநதி

(ஏழாம் அத்யாயம முற்றிறறு)

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீ சங்கர கீதை

எட்டாம் அத்யாயம்

ஸ்ரீவிசவநாதா ருஷபாரூடமாக காக்ஷி யளிததல

ஸ்ரீசங்கரர் இன்ெறாருநாள கஙகை கரையில் ஸநானம் செய்து தியான நிஷ்டை முதலிய நித்ய கர்மாதிகளை முடிததுக்கொணடு வரும் வழியில் ஓா மாயாவேடம் பூண்டு விசவநாதர் வழியை மறுதது நின்றார் அதைகண்ட ஸ்ரீசஙகர முனிவர், "டேய் நீயேன் வழி மறுத்து நிற்கிறாய்? அப்புறம் நில! என்றார். இதைகேட்ட மாயாபுலவா, ஓஹோ நீயா என்னை தளள செய்கிறாய்? உன் கையில இருப்பது என்ன? நீ உடுத்திருப்பது யென்ன?

நீ த்யானிபபது யென்ன? நீ நமபியிருப்ப தெலன? நீ யாருடைய புததிரன்? எதை சேர்நதவன் என்பதை நீ அறிநதாயோ? நான்! நான்! எனறு கிளம்பும் பரம்மததிறகு பேதமி ருப்பதாக யறிநதாயோ? அப்படியானால் நீ துவைதியா? அதவைதியா? சடங்கள்தான் ஆத் மாவெனறு இததனை உபநிஷத்துக்களாலும் படித்து இவவிதமா அறிநதாய்? எதை முன் னிட்டு சந்திர சூரியர்கள் உதிக்கிறார்கள் என் பதை அறிநதாயானால், நீ இபபடி என்னை நீங்கி நில்லென்று சொல்வாயா? எநத நினை வின பொருட்டு அப்புறம் நில்! என்று மொழிந்தாய? உன்னிடததிலிருக்கும் மாயா சக்தி என்னிடத்தில் இல்லையா? உன்னிடத்தி லுள்ள ஜாலம் என்னிடத்திலும் இல்லையா? என்று மாயா புலவர் கேழ்க, சங்கரர், இவன் மாயா புலையனல்ல! வேடம் மட்டும் புலையனே யொழிய இவனுடைய ஆத்மாவானது தேவர் களையும் கடந்து நிற்கிறது. இவர் பகவானே இருக்கலாமென்று ஸமதவம் கொணட சங் கரர் சொல்லலுற்றார்.

ஓ மாயாவேடம் தரித்த புலையரே, கேளும் எந்த ஜாதியானாலும், எந்தமதமானாலும், எந்த குலமானாலும், அல்லது நாயை தின்னும் புலையனானாலும் "நான் ப்ரம்மம்," என்பதை அறிந்து இந்த மாயா உடலின் பிறப்பிடத்தை உணர்வாரேல் அவனே எனக்கு குரு! என்றார்.

இதை கேட்ட புலையர் தன்னுருவத்தை மாற்றி ருஷபாரூடமாக காக்ஷியளித்தார். உமாதேவியுடன் அந்தர் முகத்தில் கண்ட ஸ்ரீ சங்கரர் துதிக்கிறார்,

(சிதம்பரநாத—மெட்டு)

ப; ருஷபாரூடா — ருஷிஹ்ருத்வாஸா
மூஷிகவாஹப்ரிய சிவமாய் தோன்றின-ரு

அ-ப; ரூபமும் நாமமும்-கடந்தோய்
ரூபமாய்தோன்றி-அபயமளித்த —ரு

ச; யாவு முன்னையே அண்டிடுமே
தாவும் தாயை தேகமதில்கொண்டு
சமம்தந்திடவே-எனக்கு
தம்கருணைவள்ளலாய் தாளினைதந்த —ரு

நாமமும் ரூபமும் கடந்த உன்னை யாரால் அறியவேண்டும்! எனக்கு சிறிது சங்கை ஏற்பட்டதால், நீயே வந்து அந்த சங்கையை தீர்த்து அருள்கொடுத்தாய்! ஓ தயாநிதே! ரூபமில்லாத வஸ்து ரூபமுடன வருவதென்றால் அதை பார்ப்பவர்களுடைய கண்ணுவது உன்னுடைய கருணைக்கு பாத்திரமாகிறது அவரையும் உன்னைபோல, ரூபமில்லாத நிலையும், ரூபமுள்ள நிலையையும் காட்டி ஸமதவ நிலையை உணர்ததுகிறாய என்பதை உணர்ந்தேன். என்று துதித்து உமாபதியை நமஸகரித்து நின்றார்.

உடனே ஸ்ரீருஷபாரூடா! ஓ சங்கரா; நீயே, நான்; நானே நீ! உனக்கு எப்பவும் என் தியானமிருக்கட்டும் பின்னும் நாளை தினம் வியாஸரை தர்சித்து அவருடைய ப்ரம்மஸூத்திரத்திற்கு பாஷ்யம் எழுதுவாயாக! என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளி மறைந்தார் ஸ்ரீமஹாதேவரை தாசித்த ஸ்ரீ சஙகரர் சிஷ்யர்களுடன இருக்கும் மடத்திற்கு ஆநநதத்துடன் வநதார்.

பகவான் ரிஷபாரூடமாய காக்ஷியளித்ததை தியானித்துக்கொண்டே வியாஸகாசியை அடைந்ததும், ஜனந்தனர் முதலிய சிஷ்யாகள் குருநாதரை நமஸ்கரித்து துதிக்கிறாகள்

(பூமியில மானிட—மெட்டு)

1. நீயே பரம் பொருளாக வந்து
நானே நேரில நவின்றிடவே
தானாக நாங்கள தனயராலேும் —நீயே

2. மோனாகாரம் முழுங்கியேநல
நிராகாரம் நிமலமதில
ஜஞானகாரம் விளக்கியே —நீயே

3 இயற்கை யாமிவவுடமபை கொண்டு
உலகில் வநது நின்றேமிதை
இதையறியவே எங்குள் சுப்ரமணியாய்
தோன்றினேய் -நீயே

இவவிதம் சிஷ்யர்கள் யாவரும் நமஸ்கரித்து நின்று, எஙகள் அந்த காரத்தை போகக இநத உருவம் கொண்டு, எங்கள் உள்ளத்தில் சுப்ரமணியைபோல விசி சுத்தம்

செயத பரம் பொருளே, உமககு சதா நமஸ கரிக்கிறோம், எனறு துதித்து குருகடாக்ஷம் பெற்றார்கள்.

சாநதி

எட்டாம அத்யாயம் முற்றிற்று

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீசங்கர கீதை

ஒன்பதாம் அத்யாயம்

ஸ்ரீ ஜனந்தனர் ஸந்தேக நிவர்த்தியும்
வியாஸா

அருள் பெறுதலும் !

இன்னொரு நாள ஸ்ரீ சஙகரர்; கங்கை கரையில் அனுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு, சிஷ்யர்களுக்கு நாராயண நாமத்தின் பெருமையை உரைக்கிறார்.

(எல்லோரையும்—மெட்டு)

ப: நாராயணாவென்றொரு தரம்சொன்னால்
நாரியர் மயக்கம் தீருமே (நாராயணா)

அ-ப, நாரமுடல் நாற்றிசையுமோடுமிதை
நேராயுபவீதம—கண்டடக்கும்(நாரயண)

ச, ப்ரம்மாதியுலகம் சரீரமாகும்
ப்ரம்மதத்வாதீத மாகும்
ப்ரஹலாத நாரத ப்ரமுகர்கள்
நாராயணவென்று நறகதியடைந்தார்
(நாராயண)

நாரியா மயக்கம் திருவதற்கும், ஜீவனை பரமாத்மாவில் சேர்ப்பிப்பதற்கும், நாராயண நாமம் ஜபித்தால் மேன்மையளிக்கும்! என்று சொல்லி யாவரையும் நாராயணா! நாராயணா! என்று சொல்லுஙகள் என்ருர். அப்படியே நாராயண தியானத்திலமர்ந்து விட்டார் குரு நாதர். சிலது நாழிகை கழிந்ததும் யாவருக்கும ஆசீர்வாத வசனத்தை சொலகிருா

ப்ரம்மாதி உலகமெல்லாம எவனுடைய சரீரமாக விளஙகுகிறதோ, முக்தர்களில் உள்ளத்தில் எவனுடைய தேஜஸ் பரகாசிக்கிறதோ அந்த ஸ்ரீமன் நாராயண நாமத்தை ஜபித்து

வாருங்கள். என்று சொல்லி இன்னும் விளக்குகிறார்

(மோகனம விருத்தம்)

நாரமாம் தத்வததை கடததிடசெயயும்
போராய புரியும் பொாிகளையடககிடசெய்யும்
மொறணில்லாமல் மூர்த்தியாக்கிட செயயும்
பரம்காட்டி பறறில்லாதாககும் நாராயண
நாமம்

இநத திவ்ய நாராயண நாமமே எல்லா வித நாதங்களிலும மேலானது. ஆகையால் தத்வங்களை கடந்த நாராயண நாமத்தை சதா ஜபித்து வாருங்கள என்றார்.

அப்படியிருக்க பசித்து இளைத்து வநத ஓர் பிரமணர் குருநாதர் காலில வீழ்ந்து பசியை போக்குமென்றார். உடனே ஸ்ரீசங்கரர், தன் கமண்டலத்திலிருககும கங்கை நீரை, கையில் கொடுத்து சாப்பிட செயதார். அந்த திவய தீர்த்தத்தை உட்கொண்டதும அவ்வந்தணருக்கு பசியும தாகமும் ஒழிந்து

திவ்விய சரீரத்தை அடைந்தார். இதைகண்ட பிருமணா வியபுற்று " பகவனிடம் சோந்தால பசியும் தாகமுமிராதென்பதை உணர்ந்தார்." குருநாதரின் பாதகமலஙகளை பூஜித்து நமஸ் கரித்து ஆசி பெற்றுகொண்டு தன்னிருப்பிடம சோநதார்

ஸ்ரீசனந்தனருககு ஓர் சநதேகத்தினல் குறவனை கேழக்கலானர். ஓ என் சநதேகததை நீக்கும் அசிநதியரே, நமஸகாரம். தாங்கள் உரைத்த அருள மொழியை உணாநதேன் ஆனல் "மௌனம் எது வென்பதை அறிய விரும்புகிறேன் என்ருர்

இதைகேட்ட ஸ்ரீசஙகரர். என் அருமை சிஷ்யனுகிய ஜனந்தனு கேள்! சொல்கிறேன் நீ கேட்ட கேள்வி உண்மையான வசனமாகும்! ஏகமனதுடன கேள். அதாவது மௌனம் இரண்டு வகை உண்டு! முதலாவது ஜஞானி களுக்கே மௌனமாயிருகக முடியும்! அலலா தவறகு முடியாது அதெனனவெனறல் இந்த பஞ்ச பூதத்தால் ஏற்படும் கர்மேந்திரியமும்

ஜ்ஞானேந்திரியமும், இன்னும பல ஆணவ மான பூச்சிகளை எரிகக மௌனமென்னும் அக்நி உதவுகிறது ஆனபடியால் அஜ ஞானத்தை ஜயிப்பதற்கு முயற்சி செயயும் முனிகள், மௌனமாயிருநது நிதயம் அனுஷ் டானம் புரிநது வரவேண்டும்! அபபடி. பழகி னுல மௌனத்தின் முடிவை காணலாம்! இரண்டாவது என்னவெனருல, வேதாத்ய யனம் செய்து, வேதத்தின் உள் கருத்தை அறிநது உபநிஷத்துக்களாலும், பல மநதிரங் களாலும் போற்றப்படும் வஸதுவை அறிநது கொண்டு, பக்தாகளிடம "தததவமஸி என்ற மஹா வாக்யத்தை உரைத்து பலவித உப நிஷததுக்களை பாடி, மக்களை உபதேசமொழி யால் மனம களிபபடைய செய்தால நம் முடைய இந்திரியஙகளெல்லாம், அக்னியில் வீழ்ந்த கொசுவென எரிநது விடுகிறதினுல், இதுவும் இநதிரியங்களை மௌனப்படுதத உத வுகிறது. ஆகவே இரணடும் ஒன்றேயாகும். எநத மௌனத்தில எவனெவனுக்கு விருபப மேற்படுகிறதோ அதையதை அனுஷ்டித்து

உள்ளபடி மௌனத்தை உணர்ந்தால் மௌனியாவான். இந்த விஷயம் அறிந்து கொள்ள மிகவும் கஷ்டம்தான். அறிவை கெடுத்து பிறப்பு இறப்பை நாடும் ஆதமா வுக்கு இதை அறிய முடியாது ஆகையால் ஓ ஜனந்தனு! உனக்கு நீ பேசினாலும் நீ எப் போதும் மௌனமாய் இருப்பாய என்று ஆசிர்வதித்தார். இந்த திவ்ய வசனத்தை கேட்ட ஸ்ரீ ஜனந்தனர், சிலது நேரம் ஸதா னுவைபோல அசையாமல் நிஷ்டையில் அமர்ந்துவிட்டார். பின் கண்களை திறந்து பார்க்கவும், ஓஹோ "இதுதான் மஹாமௌன னம்? என்பதை தெளிந்து குருவை வலம் வந்து நமஸ்கரித்து சொல்கிறார்.

மூர்த்தியரை கடந்த மோனபொருளும நீயே, முக்தர்களுக்கு முதலவனும் நீயே! என் னுள்ளத்தில் ஆதித்யனாக இருந்து உடல் நரம் புகளை சுத்தம் செய்யும் பேரொளியும் நீயே! உனக்கு சதா நமஸ்கரிக்கிறேன. என்று உள் ளம் குதூகலமடைந்த ஜனந்தனர் புகழ்ந்து நின்றார்.

இவ்விதமாக ஸ்ரீசங்கரா சிஷ்யர்களுக்கு உடபதேசிககும் வேளையில் பராசரர் புத்திர ரான வேத வியாஸர் ஒரு கிழ பிருமணவேடம் கொணடு சங்கரரிடம வருகிருர்.

(நீமதிசலலகா--மெட்டு)

ப. ஸ்ரீபராசர புததிரர் பிருமணராக ஸ்ரீ
சஙகரரிடம வந்தார் —ஸ்ரீ

அ-ப; நாராயணு வென றுபாடி-நாராயணனை
ஆராயநதறிய வொருபாயம் கேழக -ஸ்ரீ

ச உபநிஷததாலபாடும வாககியம்
அபயமாய கேழகவே வந்து
உபயகுலதீபனுக உரைககும் வாக்கிய
கேட்டு

சபலமிலலாயந்தணர் ஸந்தஸாய
கேழ்க—ஸ்ரீ

இவவிதம் ஸ்ரீவேதவியாஸா பிருமண உரு வம்கொண்டு சங்கர முனிவரிடம் வந்தார். உடனே சிஷ்யர்களும் சஙகரரும பெரிய தாத் தாவை பார்தது ',இவர் தேவ புருஷர்போலும்

என்று சொல்லி யாவரும் நமஸ்கரித்து நின்றார்கள். மாயா பிருமணரும்மாணுக்கருடன்கூடிக் கொண்டு, ஓ அன்பர்களே, என் குருமார்களே, தெய்வமே உருக்கொண்டு வந்த தேவதைகளே, தெய்வத்தின் உருவத்தை விளக்கி காணப்பவர்களே, ஈசவர அம்சம் பொருந்தியவர்களே, நான் உங்களிடம் சில கேள்விகளை கேட்டு தெரிந்துக்கொண்டுபோக லாமென்று வந்திருக்கிறேன். ஆகையால் உங்களை போல நானும் ஓர் சிஷ்யன். என்னை புகழ்ந்து நீங்கள் நிறபதுகூடாது, உட்கார்ந்து நான கேழகும் ஸந்தேகத்தைதீர்க்கவேண்டும்! ஓ சங்கர முனிவரே கேளும்

(நொண்டிசிந்து)

அவதாரபுருஷாததமா-கேளீர்
தவமாய் கூடிஅடியாரை-தானுய்
ஆட்கொள்ளும் ஆதியோய
திடமாகவே வநதாய்-சங்கரா நீ
இன்னும் பல சூத்திரங்கள் இருக்கிறதே
அதையும்படித்தறிந்தால-முனசொன்ன

அநந்தஸாமி குருவாக்கியமதாநே யது
எது வென்றுகேழுபாயேல-திவ்ய
வியாஸரின ஸூத்திரமதானது
அதறகு பாஷ்யம தெரியவோ இஙகு
தடியால ஊன்றிவநதேன்—அய்யநே
தடியால் ஊன்றிவநதேன் (அவதார)

இநத திவய வசனங்களை கேடடதும் ஸ்ரீசங்கர முனிவர், தாத்தாவின சநதேகத்தை தீர்க்கும்படி செய்கிறதாக வெண்ணி, சொல்கிறார் ஓ பிருமணோத்தமா, உங்களுக்கு வியாசஸூத்திரத்தில் என்ன சநதேகமிருககிறதோ அதை கேளும் அறிந்தமட்டும அவரருளால் சொல்கிறேன் எனறார மாயா பிருமணரும், ஓ சங்கரா; "தததநதிர பரதிபதனதை !" என்ற ஸூத்திரத்திற்கு உரை சொலலவேணடும!' என்றார் இதைகேட்ட ஸ்ரீசங்கரா! சநதிர ஸூரியர்களும மறறுமுள்ள தேவதைகளும் எந்த ப்ரதிபிமபத்தால் சோபித்து அவரவருடைய தொழில்களை செயவிககிறதோ, எது, எல்லாவறறையும் இதல்ல! இதல்ல! என்று

தள்ளி தள்ளி கொண்டே போனபிறகு நிச்சல மஹாமௌனமா யிருக்கிறதோ அதுவே யாகும் என்று உரைத்து இன்னும் பல கௌதமர் ஜைமினி என்ற கர்ம அனுபவங் களை எடுத்து காட்டி பல சுருதிகளை ஆயிரம் தடவை கூறி விடை அளித்து மாயா பிரு மணரை ஆநந்திக்க செய்தார்.

ஆநந்தமடைந்த மாயா பிருமணர் வியாஸ ருடைய உருவம் பூண்டு சொல்கிறா அப் பனே சங்கரா; நான் செய்த ஸூத்திரங் களுக்கு இப்போதுதான் மகிமை வந்தது. அதற்கு அர்த்தம காணுத விப்ரர்களுககு உண ரும்படி செய்தாய்! "ஓ வியகயான சிங்கமே, நீயே ஷட்தர்சனு ஸ்தாபனுசாரியன்! நீயே லோகாசாரியன! நீயே சர்வ தநதிர சுதந்திரா சாரியன்! இநத நானகு பேரும் நீ கயிலேககு போகும்போது ப்ரம்மாவானவர் புகழ்ந்து, நீயே ப்ரம்மமாக ப்ரகாசிப்பாய-என்று திரு வாய் மலர்ந்து அருளி, இன்னும்சொல்கிருர். உனனுடைய குருபரம்பரையும் லோக குரு

வாக இருக்கக்கடவது இல்றைக்கு உனக்கு பதினாறும் வயதான படியால, உன ஆயிஸ¬ முடிவு பெறுகிறதாக வெணவி யமன் வராத படி உனனை காப்பாறறும்படி, என் யோக வலிமையால் இன்னும் பதினாறு வயது தந் தேன. என்று அருளி கமண்டலததிலிருக்கும கஙகையை ஸ்ரீசஙகரருடைய திருமேனியில் அபிஷேகம் செய்தார். இநத ஆநநதமானது சச்சிதாநநதஜோதி கடலில் தன்னுடையஅவய வம் முழுதும் கரைத்ததபோலுள்ள சமாதி சுகத்தை அடைநதார் பரமஹம்ஸ ஸாம் ராஜயத்தில் அழுந்திவிட்டால் திருமூர்த்தி களும் தேவகணங்களும் வந்து ஆசீர்வதித்து அவதாரபுருஷராக்கி விடுகிறார்கள். அப்படி யிருக்க யமனைபோல எததனையோ எமனை கண்டவர்களுக்கு இந்த யமனை ஜயிபபதற்கா முடியாது? பாரத்தால எட்டு கறணம் போட்டு பாதகமலங்களை ஆச்சித்து விட்டல் லவோ போவான்? அந்த திவ்ய உடலிலிருக் கும் உயிரை எடுக்க அவனால் முடியாது என் பதை நாம் அறியவேண்டும்! சமத்வம்

கொண்ட ஸ்ரீசங்கர பகவானுக்கு அபிஷேகம் செய்ததும், உடனே ஆகாயத்திலிருந்து "ததாஸ்து! என்று அசரீரிகேட்டது வியாசர் மறைந்தார். இந்தப்படி தன் வாக்விலாசத்தாலும் யோகவலிமையாலும் மரணத்தை ஜயித்த ஸ்ரீசங்கர முனிவர் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமார்க்கண்டேயர் போல பரகாசித்தார்.

சாந்தி

ஓம் தத ஸத்

(ஒன்பதாம் அத்யாயம் முற்றிற்று)

ஸ்ரீசுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீசங்கர கீதை

பத்தாம் அத்யாயம்

ஸ்ரீ ஜனந்தனருக்கு பதமபாதர் என பட்டமும கயிலை சென்றதும்

அப்படியிருக்க ஒருகாள், தன் ப்ரிய சிஷ்யரான ஜனந்தனரிடம் பொருமை கொண்ட சிஷ்யர்களை அடக்கவேண்டி, ஜனந்தரின் பெருமையை காட்டவேணடுமென்று திருவுள்ளம் கொண்டார்.

ஒருநாள் யொருபொழுதாகிலும்—மெட்டு)

ப; ஒருனாள் சனந்தனர் பூவெடுககும்போது
குறவனைமைத்திட (ஒரு

அ-ப. மறுசொல்லிலலாமல ஹரன்மலரடி
பணிந்து
மகிழுமாணுக்கன் மாதேவர்பாதம்
நினைந்து (ஒரு

ச; தண்டு கமண்டலமாக கஙகையில்
சாடினதில்
அருமையான மலர் விரிந்ததைக்கண்டு
உள்ளம மோகம்கொண்டு-உமாபதியின
வள்ளமதில் நடந்து-விமலரிடம்
வலம வந்து அஷ்டாங்கம் பண்ணி
நின்றார்—(ஒரு

பூவெடுப்பதற்காக அக்கரைக்கு ஜனந்த னர் போயிருப்பதைகண்டு, சங்கரர் இக்கரை யில நினறுககொணடு சிஷ்யாகள் காணவே, ஓ ஜனநதனு! வா; என்று அழைத்தார். குறவர் வாக்யம கேட்டதும குருபக்தியுள்ள ஸ்ரீ ஜனந் தனர், சரீரத்தையே ஸ்ரீசங்கரருக்கு அற்பண மாக தொழிலை செய்து வருகிறதினுல், உட னேயே கஙகையில்குதித்து ஓட கருதி, கங்கை யில் குதிததார் உடனே ஒவவொரு பாதத்

திற்கும் ஒவ்வொரு தாமரை புஷ்பம் தோன்றி, பாதத்தை தாங்கி கரைகடந்து குருவிடம் ஓடிவந்தார். ஸ்ரீமன் நாராயணரின் அம்சமென காட்டுதற்காகவும், குரு வாக்யத்தில் நம்பிக்கை வைத்ததினாலும் கங்கா ஜலத்தைத் தாண்டி வந்தார். இந்த ஆச்சர்யத்தை பார்த்து கர்வமடைந்த சிஷ்யர்கள் யாவரும் படிந்து நமஸ்கரித்து பொறாமையை தீர்த்து சாந்தி அடைந்தார்கள். பின் சனந்தனர் குருநாதரின் பாதகமலங்களில் வீழ்ந்து சொல்கிறார், ஓ அருள் குருநாதரே, தங்களிடமிருக்கும் ப்ரேமையினால் கங்கை கடந்துவந்தேன். எப்பொழுது நம்முள் ப்ரவாஹத்தில் மூழ்காமல் குருகடாக்ஷத்திற்கு ஆளாவோமோ அப்பொழுதே நம்முள் திவ்ய சக்தியை கொடுத்து பரம்பொருளாக்கிவிடுவது நம் குருவின் ஆணையாகும். ஆகையால் சிஷ்யர்களே; நீங்கள் பொறாமை கொண்டாலும் அதை தீர்த்து சாந்தியை காண்பிக்கும் பொருட்டு இந்த லீலை நடந்தது கருணையினால் அன்றோ? நம்குரு மும்மூர்த்திகளையும் கடந்தவர் என்பதை

அறியுங்கள் என்றார். இதைக் கேட்ட அவருடைய சிஷ்யர்களெல்லாம் குருநாதரின் பாதகமலங்களில் விழுந்து தாங்கள் கொண்ட பொறாமையை மலர்க்குமபடி கேட்டுக் கொண்டு, குருநாதரின் ஆசிபெற்றார்கள்.

ஸ்ரீசங்கரர் ஜனார்தனரின் குருபக்தியை கண்டு செல்கிறார்.

(பைரவி - ஆதிதாளம்)

ப, நீயே பதம்பார் தரா கவநதாய-ஜம்ம தனில்
உனக்கே போவொருத்தமனே காரேண

—நீயே

அ-ப; நாயேனுனே சேர்ந்து தனயநாநேனின்
னும்
நாராயணனென நேரில் காணபித்தாய்.
நீயே

ச கள்வர்களுக்கோர் கண்டு கொள்ள பிவ
வள்ளமதில நடந்தே வந்தாய்
பள்ளமதில் வீழ்கத பாமரருக்கு பேறை
கள்ளமில்லாமல் சொன்னவல கருணை
பொங்கும்—(நீயே

ஸ்ரீசனாதனருக்கு பதமபாதர்எனப்பட்டம் சூட்டி மஹா விஷ்ணுவின் அம்சமென கொண் டாடி புகழவே, அதற்கு பத்மபாதா, நான் அத்தனைக்கு பெரியவனா? என் குருநாதரே! என்று சொல்லி காலில் வீழ்ந்து சாந்தி அடைந்தார். நீ குருவை தெய்வமாக கருதி னால் அது உன்னையும் தெய்வமயமாக்குமென்ப தை தெளிவாய் உணர்ந்து கொள்ளலாம்! இவ் விதமாக அதிக நாட்கள் சகல துடன் காசியில் ஸ்ரீசங் கர முனிவர் சிஷ்யர்களுடன் வாஸம் செய் தார்.

நம பார்வதிபதேய

ஹர ஹர மஹாதேவா

மக்கள் படித்து நற்கதியடைய வேண்டு மென்று உண்மை கொண்ட சங்கரர், பல நூற்களையும் ஸூத்திரங்களின் பாஷ்யங்களை யும் இயற்றிவிட்டு தேசாடனத்திற்கு பிரயா ணமானார்,

(காம்போதி - விருத்தம்)

கத்தாகத்த சோபன சங்கரர் தேசாடனம் செய்ய

சுத்தாந்தராம் சனந்தனர் முதலோருடன
சார்பாக
சித்தாந்தமாம் சிகரத்தில் விளங்கும் சித்கலே
நாதனை கூட
பத்தவதாரமும்காண பரனிருக்கும் கயிலே
செல்ல

கைலாஸ மலேக்கு போக நினைத்து கொண்டு, காலபைரவா, விச்வநாதர், தொண்டு கணபதி முதலிய மூர்த்திகளை தர்சித்து ஆசீ பெற்றுக்கொண்டு பராசக்தியின அம்சமான ஸ்ரீ அன்னபூரணியிடம பூர்ண பிக்ஷையை கேழ்க லானார்.

அம்மா தாயே நீ விசவநாதநுக்கு எந்த பூர்ணபிக்ஷையை கொடுததாயோ, அந்த பிக்ஷையை அருளவேண்டும்.

(ரகுவமாஸகா மெட்டு)

ப; பிக்ஷாம்தேஹியம்ம-பூர்ணதேவிநீ
குக்ஷியை யடக்கும் குருமூர்த்தினி —பி

அ-ப; பக்ஷிராஜன் வாஹ லோதரீநீலோ
லாக்ஷ்மபிக்ஷையருள் த்ருதாபஹாரிநீ —பி

ச, குங்கும வர்ண ஸ்வரூபிணி நீயே
தங்க ஜனனீ தனயனை காக்கும்
மூரலி மோகினி மூர்த்தி ஸ்வரூபிணி
பராபர பிக்ஷை யருள கயிலை செல்ல —பி

ஸ்ரீசங்கரர் ஸ்ரீ அன்னபூர்ணியிடம் பூரண பிக்ஷையை கேட்கவே, "என பிக்ஷை உனக்கு எப்போதும் இருக்கும்!" என்று அசரீரி கேட்டது. உடனே ஸாஷ்டாங்கம நமஸ்கரித்து ஆசிபெற்று சிஷ்யகோடிகளுடன் கயிலைக்கு புறப்பட்டார்

ஓம் நம பார்வதிபதயே
ஹர ஹர மஹாதேவா

(மோகனம் - விருத்தம்)

மணிகர்ணிகை முக்த்தலங்களொடு மூர்த்திகளை
யுணர்ந்து
அணிவர்ண மாலைகோர்த்து அமலமாயணிந்தும்
பிணியாயுழலும் பக்தர்களுக் கனிதமாயுரைத்
தும் பணிகளோடும் மலையை பார்க்க வந்தார.

ஸ்ரீசங்கரமுனிவா சிஷ்ய கூட்டத்தாருடன் காசியை விட்டதும், இந்திர ப்ரஸ்தம், மதுரை

ஹரித்துவாரம், பரம்மகபாலம், ஆரியவர்த்தம இன்னும் பல திவ்ய இடங்களிலுள்ள, பற்பல மதாசாரியர்களை கண்டு, வாதம் செய்து அத்வைதமதமே சிறந்ததென விளக்கி, பலவித பரீக்ஷைகளும் செய்து ஜயம பெற்று, ஆங்காங்கே பல ஆசாரியர்களை சிஷ்யர்களாக்கி கொண்டார். பின்னும் சனந்தனர் முதலிய மாணாக்கரோடு, சோமநாதம, துவாரகை, வடமதுரை, கோகிலம் முதலிய விஷ்ணு பக்தர்களைகண்டு வாதம செய்து வெற்றியடைந்து, சண்டமாருதத்தை போல சோபித்தார்.

பாஸ்கரபட்டர், பூஜ்யபாதர் முதலிய தேவி பாகவதர்களையும கண்டு அவரிடமும் பல வாதங்கள புரிந்து, சகுண நிற்குண உபாசனையை விளக்கி, யார் யாருக்கு ஏதேது செய்தால் நற்கதியை அடைவார்களோ, அதையே தான் அறிவிற்கு எட்டும்படி அத்வைத ஸ்வரூபமாக உரைத்து யாவரையும் பிரமணர்களாக்கி கொண்டும், அங்கே ஒவவோர் க்ஷேத்திரங்களை சமைத்தும, சனாதன தர்மத்தை

யாவருக்கும் போதித்து கொண்டும், சனந்தனா முதலிய ஆசாரியர்களுடன் பகவான் சங்கரர் கயிலையை அடைந்தார். கயிலை நாதனை தரிசித்து ஆநந்தத்துடன் ஸாஷ்டாங்கம் பண்ணி தன்னை மறந்து மனோமயமாக பாடுகிறார்.

(நாத நாமக்ரியா - மெட்டு)

ப, லிங்கோத்பவனே-நானுனையடைந்துள்
வமபூரிக்க-லி

அ.ப; மங்களமேசதா மூவருந்தோன்றியுள்-லி

ச சத்ய லோகவாஸனே சாதுஜனப்ரியனே
சிதயமானபோதனே-சிதவிலாஸம்
பரனே—லி

ஸ்வயம் ப்ரகாசனே சிவ ஸ்படிகநிர்மலனே
நிலாதோன்றி நானுனையடைந்துளளம்
பூரிக்க—லி

ஓ கைலாசநாதா ஆகாய நிர்மலாநும் ச்படிகலிங்க ச்வரூபனே ச்வயம் பரகாசனே. அடியார் சித்தலையில் வாஸம் செய்பவனே, உன்னை எங்கும் பார்த்து நமஸ்கரிக்கிறேன். அருள்க!

அருள்க! என்று சொல்லிக்கொண்டே நிஷ்டையில் அமர்ந்து விட்டார் இதை கண்ணுற்ற பத்மபாதர் முதலான ஆசாரியர்களும் த்யானத்திலமர்ந்து விட்டார்கள். இப்படி மூன்று நாள் கழிந்தது ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா கோவர்த்தன கிரியை குடையென பிடித்து கோபிமார்களை காத்ததைபோல், நடசங்கர பகவான் சிஷ்யர்களுக்கு பசியும் தாகமும் இல்லாதபடி செய்தார் நக்ஷத்திரங்களால் சோபிக்கும் சந்திரனைபோல, நிஷ்டை கலைந்து கைலாச ஸநாதனுகிய வெள்ளி மலையை பார்த்து இன்னும் துதிக்கிறார்.

(பைரவி - ஆதிதாளம்)

ப, நீயே எந்தருபமுமாவாம்.நான் நேரில
கண்ட—நீ

அ-ப; நீயே முககுறியில் தானுய் தோன்றவே
வாயேன் வரத வாரணருடமாக —நீயே
உனைவிட்டு செல்ல மனமில்லை
தன்னை சோத்து மென் சொல்லை
பற்பலவினைகளை போக்கிடவே யுன்னை
நற்கதியென வுன்பாதமடைந்திட—நீயே

கைலாஸநாதனை துதித்து அவ்விடமிருக்குர் மானஸ ஸரஸில நீராடி அவ்விடம் விட்டு வேர மனமில்லாமல் பின்னும் துதிக்கிறார்.

(காமபோதி . விருத்தம்)

நீயே பரமபதமென நிறகுணர்போற நீயே நாநெவகண்ட நிமலனடியார்க்கும் தாயிக்கும் கருணை வளளமாக-தோன்றுவாய மாயிகைவே இருளை

ஸ்ரீசங்கர பகவான் துதிப்பதைக் கேட்ட கைலாச நாதா, நீயே நான், நானே நீ! பாஷ்யங்களையும் தத்வங்களையும் நற்மகளுக்கு எடுத்துரைத்த, தாமஸவரூபா, உனக்கு என் அருள் பூர்த்தியாக இருக்கிறது என்று அவ் விலிங்கத்திலிருந்த அசரீரி கேட்டதும் பூமாரி பொழிந்தது. உடனே மலர்ந்த முகமுடைய ஸ்ரீசங்கரர், கைலாச நாதனை மனதில் தியானித்த கொண்டு கேதாரம் முதலிய இடங்களை தரிசித்து பத்ரிகாச்ரமம் அடைந்தார்கள்.

பத்தாம் அத்யாயம் (முற்றிற்று)

ஸ்ரீசுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீசங்கர கீதை

பதினொரம் அத்யாயம்

அஷ்டாங்க ப்ரதிஷ்டையும், அக்னிகுண்டம்
சமைப்பதும், ஹரித்வாரம் அடைந்ததும்
ஸ்ரீ சங்கரர் பத்ரிகாச்ரமம் வருகிறதும்

(சிதம்பரநாதா—மெட்டு)

ப, பத்ரிநாதா பக்தனென் மேல் வாதா
சித்தமறிந்திடவா-திருவடியிணையை
நம்பி—(பத்ரி

அ.ப; முத்தரும்பலரும்-உன்னையே
பக்தியெனபாடி பரமனையடைந்திட —ப

ச; யாவும் முன்னேயே துதித்திடுவாரே
தாவும தன்னையனும் தாளினைகாண
பணிகளாடும் மலையில்-பார்த்திட
அணியாக காண அடியனுக்கருளே —ப

ஆனந்தத்துடன் பதரிகாச்ரமம் அடைந்தார். அவ்விடம் ஆனந்தம் விளம்பி சச்சிதானந்த அமுத பெருக்கில் கரைந்து சமாதியில் பூர்ந்தி, சிலது நேரம் கழித்து கண்களை திறந்து நினைக்கலானார். இவ்விடத்தில் தான் நர நாராயணர்கள் தவம் பெற்ற இடமாகும். இந்த திவ்ய ஸ்தலத்தில் தியானத்தில் அமர்ந்து நிஷ்டை கூடுவதற்கு சுலபமாக முடியும். ஓ பெரியோர்களாகிய நர நாராயணர்களுடைய பாததூளிபட்ட இடத்திலே நம்மை போன்ற எளியவன் வந்தால் தெளிவுடையவனாய் மாறி விடுவான். பூவுலகில் மக்களை காக்கவே நரனாகவும் ஜனித்து நாராயணருடைய சக்தியினாலே ரக்ஷிக்கப்படும் வருகிறதினால், "நாராயண வலலால் நரனும் நரனுடைய உபாஸனைதைவம் நாராயணனைதும்! இப்படி

நாராயணனுடைய சிஷ்யரான நரனை மக்கள் புகழ்ந்து பாடும்போது நாராயணனும் திருப்தி அடைகிறார். ஆகவே பக்தர்களை துதிக்கும் போது ஈச்வரன் எளிதில் அகப்படுவார்!" என்பது நனகு விளங்கி கண்டேன். ஓ பராசக்தியை தாங்கும் நரநாராயணமூர்த்திகளே! உங்களுக்கு ஸதா நமஸ்கரிக்கிறேன் என்று மனதால் துதிக்கும் ஸ்ரீசங்கரருடைய வாக்கியத்தை கேட்டு நரநாராயணர்கள் தோன்றி காக்ஷியளித்து ஆசீர்வசனமும் கூறி மறைந்தார்கள் உடனே அவ்விடத்தில யோக நாராயணரை அஷ்டாங்க ப்ரதிஷ்டை செயய உள்ளம் கொண்டு சொல்கிறார்.

(எந்தனிடது—மெட்டு)

1. யோகமுடனுள் கண்டபடியேவோர்
யோகநாராயணரை அமைத்திட எண்ணி
யோகியற்கு யாகமதை காணபிக்க
மோகிக்கும்படிவோர மூர்த்தியை
வைத்தார் —யோ

2, சீலமுடனே யாவரும் சேவித்திட
கோலமாகவே நின்று கோயிலுள்ளே
பாலனிவனென்று யாவரும் புகழ்ந்திட
பாலனாக வந்து ப்ரதிஷ்டைசெய்ய —யோ

யோகிகளால் தேடக்கூடியதும் யோகசித்தியை கொடுப்பவருமான யோக நாராயணரை வெகு அழகாக ப்ரதிஷ்டை செய்தார். இதை கண்டுகொண்ட ஸ்ரீ பத்மபாதர் தன் குருநாதரை நோக்கி சொல்கிறார்.

(வினதாசுத—மெட்டு)

ப; பத்ரீகாச்ரமம் பார்க்கவே வரும்
பக்தருக்கு • பாதம கிட்டுமய்ய —ப

அ. ப, சித்தருலாம் செங்கமலர்காண
முத்தாயருளும் மூர்த்திஸற்குருவை —ப

ச; பற்பலவே நடந்தே வந்திடுவதற்கு
நற்கதியென நாராயணனை கூட
இறைவனாகவே திறவுகோல்தந்த
குறவனாக நின்று நமக்களுக்கருள—ப

தமது குருவாகிய ஸ்ரீ சங்கரரும் யோக நாராயணரும ஒன்றேதான். இருவரி லு யாரை தொழுது வழிபட்டாலும ஈச்வரன் கருணை கூர்ந்து அருள கொடுப்பார் பகவா னுடைய கேள்விக்கு சங்கரரும், சஙகரருடை கேள்விக்கு பகவானும் விடை அளிக்கிறாகள். என்று குருவே தெய்வமாக கொணடு பூஜிதது வரும் ஸ்ரீ பதமபாதர் துதித்து அஞ்சலி புரிந தார் இதைகேட்டு உளளம பூரித்த ஸ்ரீ சங்க ரரும யோக நாராயணருக்கு அபிஷேகம, அலஙகாரம் பூஜை முதலிய நிவேத்யங்களை யும் வைதிக பூர்வம செய்து கொணடு யோக நாராயணரை பார்தது சொல்கிறா

(கரகரப்ரியா—விருத்தம)

நறகதிதரும நறசெலவமதரும் நறகுலம்தரும்
பறபலவினைவை பாரிலுமுலாமல் பாதம
சேற்கும்
இகபரமும கடநத இகபராதீதரே ஈசா.
வெனறு
யோகநாரணம யாகமுடன் காட்டியருளும்

இவ்விதம் ஸ்ரீ சங்கரர் ஸ்துதிக்கும்போது, தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தார்கள். தேவ துந்துபி பாடினார்கள். பகவான் ஸ்ரீநாரதரும் தோன்றி அருள் காட்டி மறைந்தார். இந்த அற்புதத்தைச் சாதுக்களெல்லாம் வியப்புற்று ஸ்ரீ சங்கர குருமணியைப் பார்த்து பசியும் தாகமுமில்லாமல் நின்றுவிட்டார்கள். அப்படியிருக்க அவ்விடம் வந்த மதாசாரியர்களும் தம் தமக்குத் தகுந்தபடியுள்ள ஸ்துதிகளைச் செய்து அஞ்சலி புரிந்தார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் அபயப்ரகாசித்துச் சங்கரர் தன்னை அறியாமல் நிஷ்டையில் அமர்ந்து விட்டார். மூன்று நாள் கழிந்ததும் கண்களை விழித்து யாவரையும் ஆசீர்வதித்தார். அவ்விடம் வந்த பக்தகோடிகளுக்குள் தாகத்தால் வருத்தப்படுவதைக் கண்ட சங்கரர், இவ்விடம் அமையாத அகழி குண்டம் ஸ்தாபிக்க வேண்டுமெனக் கருதி, உள்ளபடி கொண்டு ஓர் பாறைமீது நிஷ்டையி லிருந்து யோகாக்கினி செய்ததும் பாறை வெடித்து ஓர் தடாகமாயிற்று. தியான நிஷ்டை கலைந்ததும் அந்த திவ்ய தடாகத்தை

பார்த்து சொல்கிறார். "இந்த தடாகம் அக்னி குண்டமாயிருந்து இவ்விடம் வருபவர்களுக்கு குளிர் நோயை போக்கக் கடவது!" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளவே, அன்று முதற் கொண்டு அந்த தடாகத்திலிருக்கும் தீர்த்தம் குளிர் நோயை போக்கும்படியான உஷ்ணத்தை வைத்துக்கொண்டு எப்போதும் கொதித்து கொண்டே இருக்கிறது. இன்றைக்கும் குரு நாதர் அருளிய அக்னிகுண்டத்தை, அதாவது தப்த குண்டமென வழங்குவதை கண் கூடாகவே பார்க்கலாம்.

இதை கண்டுகொண்டிருந்த சிஷ்யர்களெல்லாம் ஆச்சர்யம்! ஆச்சர்யம்! என்று சொல்லிக்கொண்டு "பகவானே இவ்விதம் கோலங்கொண்டு பக்தர்களை காக்க வந்தார் போலும்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஸ்ரீ சங்கர பகவான் காலில் வீழ்ந்து அஞ்சலி புரிந்து கொண்டு சொல்கிறார்கள்.

(ஷண்முகப்ரியா—ஆதிதாளம்)

ப, ராஜயோக சிரேஷ்ட-னே-ஸ்ரீ சங்கரா-ரா

அ. ப: ராஜராஜயோக எதிராஜஸிம்ஹா -ரா
ச: வீரவாத சிரேஷ்டா வரகுணசீலா
சூரசைவகுண ஸந்தத பாலா
நிர்குணோபாஸநே-ஷண்முகப்ரியநே
சுரமாதிகபார கற்பக நிலயே -ரா

ஸ்ரீ சங்கரர் சிஷ்யர்களின் துதியைக் கேட்டு யாவருக்கும் அபயம் அளித்து யோகநாராயணரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, அங்கங்கே பல ஸ்தோத்திரங்களையும் செய்து ஹரித்வாரம் அடைந்து, ப்ரணவ ஒலியைக் கொண்டு குதூகலத்துடனே, கங்கையில் ஸ்நானம் செய்து நித்ய அனுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு நிற்கையில், அவ்விடம், எதிரில், அறிஞர்களும், புலவர்களும், கவிகளும் உபாஸகர்களும் இருப்பதைக் கண்டு ப்ரஸங்கம் செய்யலாயினர்.

ஓ பக்தர்களே; பெரியோர்களே; கேளுங்கள் உங்களைக் கண்ட போதே எனக்கு, என்னை அறியாமல் சில வாக்யங்கள் வருகிறது அதை தெரிவிக்கிறேன்! கவனமாகக் கேளுங்கள்.

அறிஞர்களே, என்றுரைத்து அருள்மொழி களை பேசலாயினர் இந்த தேவ பிறவியிலும் மேலான மனித பிறவியை முன் தவத்தால் பெற்று நற்கதியடைய மனிதனுருவமாக வந்தோமென்பதை அறிவோமானால், அப்போதே நம்முடைய அவித்தையை நசித்து வித்யா தேவி உதிப்பாள். பின் படிப்படியாக மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்திற்கு படியேறி மலையை அடைவதுபோல அடைவோம்!' இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக சொல்லவேண்டுமானால் என் சரித்திரமே உங்கள் சந்தேகத்தை தீர்க்குமென்றார் இதைக் கேட்ட விச்வநாத பட்டரென்ற ஒருவர் நினைக்கலாயினார் இந்த யுகங்களெல்லாம் எப்படி வந்தது? இவரிடம் கேட்ப்போமா? என்று நினைக்கவே, உடனே ஸ்ரீ சங்கரருடைய உள்ளம் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறபடியால் யுகதர்மங்களை பற்றி ப்ரஸங்கிக்கலாயினர். டார் இவ்வளவும் நினைத்தாரோ அவர் முகத்தைப் பார்த்து பேசலானார்.

ஓ அன்பர்களான முனிவர்களே! கேளுங்கள் இந்த யுகதர்மங்களை அறிவதென்றால் அவ்வளவு சுலபமன்று. அத்வைதத்தை உணரகூடியவனே யுகங்களை அறிவார்கள். இந்த நாலுயுகங்களும் ஈசவரனிருக்கும் மலைக்கு நாலு படிகளாகும்! அதாவது முன் இந்திரியங்களின் வாஸனையால் மனித உடல் தரித்து ஜநநா லேற்படும காமக்ரோதாதிகளை கோர்த்துக்கொணடும, தாயின வயிற்றில் நின்று வந்த போதே இந்திரியங்களான மாயை மூடி தலைவனை காணுமல் இருப்பவர்கள கலியுகத்திற்கு சேர்ந்தவர்களாகும்! பின் அதை போக்கி பரிசுததமடைய உபாயமென்ன? என்று சிந்தையுடனிருந்து, நாமோச்சாரணத்தால் பாடி, ஒரு குருவைநாடி கவியின் ஆவேசத்தை அடக்கிக்கொண்டு, ஸகுணோபாஸனை புரிந்து வருவது துவாபர யுகததிற்கு சேர்ந்தாகும்! ஸகுணோபாஸனையினுல் "தானெவன! என்று நினைவு வரவே, லோகோபகாரம் செய்வது நல்லதென்று உள்ளம் இளம்பி தொண்டு புரிவது த்ரேதாயுகததிற்கு சேர்ந்ததாகும்.

யாக ஞானமும், பரோபகாரமும் கைக்கூடின
பிறகுதான் த்யான யோகம் கிட்டுகிறது. த்யா
னத்தை அடையும்போது கிரேதா யுகம் விளங்கு
கிறது. இந்தப்படி காமக்ரோதாதிகளை அடக்கி
ஸகுணோபாஸனை செய்து, யாக யஜ்ஞம் கூடி,
த்யானம் கிட்டின பிறகு, யுகங்களை கடந்த அத்
வைதம் விளங்குகிறது என்று திருவாய்
மலர்ந்தருளி, பின்னும் ஸகுணம், நிர்குணம்
என்ற வாக்கியங்களை உணர்த்தியும், "தத்த
மஸி! என்ற மஹா வாக்கியத்தையும் உரைத்து,
யார் யாருடைய உள்ளங்களில் எந்தெந்த ஸந்
தேகமிருக்கிறதோ, அதற்குத் தக்கபடி
உள்ளங்களை கண்டு பிரஸங்கித்தார்

இதைக்கேட்ட அரசர்களும் எதிரிகளும்
"ஈச்வரனே இவ்விதம் வந்தார் போலும்!"
என்று எதிராஜருக்கு - ஜெய! ஸ்ரீசங்கரபாத
ருக்கு - ஜெய! என்று கோஷித்து, புஷ்பங்களை
யும் ஹாரங்களையும் போட்டு நம் குருநாதரு
டைய பாதகமலங்களை பூஜித்தார்கள். யாவரும்
கண்சிமிட்டாமல் ஸ்ரீசங்கரருடைய முகஸேவை

யையே செய்தார்கள். இதைக்கண்ட பத்மபாதரும் குருவை வலம் வந்து நமஸ்கரித்து குருநாதருடைய வாக்கியத்திற்கு பாஷியங்களைப்போல உரைக்கலாயினார்.

குருவை நடபிறவில் கைவிடமாட்டார். நிரந்தரம் உள்ளத்தில் கண்ட ஆனந்தத்தை கைவிடாமல் மறவாதிருக்கச் செய்வது குருவின் கடாக்ஷமாகும்! ஜீவதயவாக இறைவனைக் கூடி, மறைகள் முழங்கும் வேதாந்தப் பொருளை காண அத்வைதமே மேன்மை தருமென்பதை நாம் அறிந்து, அனுதினமும் ஓயா முயற்சியால் பரமனைக் கூட வேண்டுமென்றார்.

இவ்விதம் பற்பல உபதேசங்களை செய்து கொண்டு நேப்பாளம், கானபூர், லெக்னோ முதலிய இடங்களிலும் பிரசங்கித்து, மக்களை நல்வழியில் திருப்பி, அத்வைதக் கொடியை நிலை நாட்டி பிரயாகை அடைந்தார்.

சாந்தி

(பதினோராம் அத்யாயம் முற்றிற்று)

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீ சங்கர கீதை

பன்னிரண்டாம் அத்யாயம்

ஸ்ரீபட்டபாதரின் நற்கதியும் - மண்டன மிச்ரரிடம் வாதிடலும்

பரயாகையில் வடவிருக்ஷத்தினடியில் சிஷ்யர்களுடன் உட்கார்ந்துகொண்டு திருவேணியை பார்த்து சொல்கிறார்.

(எந்தனிடது தோளும—மெட்டு)

1. கைபிலைவிட்டு குதூகலமாய்வாரும்
அய்லையெனவே முழங்கும கங்கையும்
நீலமாயோடும் நிர்மலய முனையும்
அலையில்லா பரம சாந்தியுடன —கை

2 அந்தர முகமான யமுனை ஸரஸ்வதியும்
சுந்தரமாகக் கூடும் ஜோதிலிங்கமதில்
சுடரெனயாடும் சேவடி நிழலும
வடவிருக்ஷத்தை வலம்வரும் தீர்த்தம்
கண்டு —கை

கைலாஸத்தைவிட்டு அதி குதூகலத்துடன் இடி முழங்குவதைபோல வரும் கங்கையும், சுத்த நீலமாகவரும் யமுனையும் சாந்தியாக கூடியும், வெளியில் காணாது ஸரஸ்வதி ப்ரவாஹம அந்தர முகத்திலுமாக, திருவேணி ஸங்கததில சேருவதை கண்டு உள்ளம் பூரித்த ஸ்ரீசங்கரர் வடவிருக்ஷ நிழலில உட்கார்ந்தார்.

அப்படியிருக்க, அவ்விடம் ஸ்ரீபட்டபாதா முன் செய்த கர்ம வினையை போக்க, உமியை கூட்டி நெருப்பு வைத்து அதில் பிரவேசித்து சிவலோகம் அடைவதாக எண்ணின பட்டபாதரின செய்கையை, தன் தியான நிஷ்டையால் அறிந்த சங்கரர், பட்டபாதா இருக்கும் இடத்திற்கு சிஷ்யர்களுடன் ஒரு நொடியில் வந்து, அக்னியில பிரவேசம்செய்ய வல்ம்வந்துகொண்

டிருக்கும் பட்டபாதரை நோக்கி ஸ்ரீசங்கர முனிவர் சொல்கிறார்

(ஷண்முகப்ரியா—ஆதிதாளம்)

ப. ஏனிந்த கொடுவிருதம பட்டபாதரே
யுமக்கு —ஏ

அ.ப. தானிந்த மொழிகாண - தாறுய தெரி
வித்த - இந்த —ஏ

ச. ஏதாகிலுமிப்படி செய்யலாமோ
மதாபிமானங்கள் கொண்டாலுமென்ன
நாதாநந்தப்பெருக்கை நாடி மேல் சென்று
போதங்களைப்போக்கி பரமறியப்போரா -ஏ

ஓ பட்டபாதரே, ஏனிப்படி கொடுமை விரதத்தை கொண்டிருக்கிறீர். மதங்கள் எத்தனையோ வந்துகொண்டும் போய்க்கொண்டும் இருக்கும்! அதில நாம் பற்று வைக்காமல் நம்முடைய அத்வைத மதத்தையே நாடுவோமானால் அற்பங்களில் பற்று[illegible] இதை காணவா என்னை இவ்விடம் வரச்செய்தது? கஷ்டம்! என்று சங்கரர் தேறுதல் சொல்வதை

கேட்டு, ஸுப்ரமணியின் அம்சமான பட்டபாதர் சொல்கிறார்

ஓ கைலாஸநாதா, ஸ்ரீசங்கர பகவானே, நான் உம்மைக் கண்டபோதே, அக்னிஜ்வாலையில் காமல் குளிர்ந்த புஷ்பம் போலிருக்கிறது! நான் தன்யனானேன்! என்று அக்னியில் படுத்துக்கொண்டு ஓ பரமபொருளே, உம்முடைய திருக்கரங்களால் என்னைத் தொட்டு பரிசுத்தம் செய்வீராக! எப்போதும் உமக்குத் தொண்டு புரியவும், எப்போதும் சுப்ரமணிபோல இருக்கவும் அருள்க! அருள்க! நான் தன்யனானேன்! தன்யனானேன்! என்று சொலவி ஸ்ரீசங்கரருக்கு மஹேமயமாய நமஸ்கரித்து இன்னும் சொல்கிறார் ஓ சங்கர பாதரே, என் உத்தம சிஷ்யரான மண்டன மிச்சரரையும் ஸரஸவாணியையும் வாதம் செய்து ஜயம் பெறுவீராக! என்று தும் ஸ்ரீசங்கரர், ஸுப்ரமணியின் அவதாரமான பட்டபாதருக்கு அருள, தன் திருக்கரங்களால் அவர் சிரஸில் தொட்டவுடன்; ஓர் திவ்ய ஜோதி தோன்றி ஐக்கியமானார் தேவர்கள்

பூமாரி பொழிந்தார்கள். யாவரும் ஸ்ரீசங்கரரு டைய ஆசசாயங்களை பாடிக்கொண்டே இவர் பகவானே! இவர் பகவானே! என்று பலவித மாக துதித்து ஆசிபெறமுார்கள் திவ்ய ஜோதி யில் கலந்த ஸ்ரீபடபாதரும் எங்கும நிறைந்த ஸ்பரமணியாக பிரகாசித்தார்!

ஓம் நம பார்வதி பதயே
ஹரஹர மஹாதேவா

சாந்தமே உருவம் கொண்ட சங்கர பக வான், ப்ரமமாவின அவதாரமாகிய ஸ்ரீமண் டன மிச்ரரிடமபோக யத்தனித்துகொண்டு வந்து, மணடனருடைய மனை யடைந்து பார்க் கையில், கதவுகள தாளிட்டபடியால், ஆகாயத் தின் மூலமாக வீட்டின் தாவாரததை அடைந் தார்.

இதைக்கண்ட காமமே மேலாகக்கொண்ட மண்டன மிச்ரா, ஸ்ரீசங்கரரை பார்த்து சொல்கிறார்.

(அடாணு—எட்டாத கொம்பில் — மெட்டு)

1. இவலேவே தன்னிலே யாருமறியாமல்
செவலையாய நுழைந்தவன் யார் (இ

2. திதியாய வேலே செய்யுமெனக்கு
சதியாய் வந்த ஸங் - யாஸியோ (இ

3. ஏனிந்த திருடடுத்தனமுனக்கே
எங்கிருந்து வந்ததோ (ஏ

4. என் காமாதிகள முடிந்துதானுன்னே
பன்மட னருபசரிப்பேனய்யா (ஏ

தேவஸ்தானத்திற்கு ஸ்ரீவியாஸரும், பிதிர் ஸ்தானத்திற்கு ஜைமினியும் ஆவாஹன பூர்வம நடத்தும் திதிககு யாரும் வாராதபடி கதவு தாளிட்டிருக்க, திருடனைப் போல இவவிடம் வந்தது பிசகு! என்று நினைத்த மண்டனருக்கு வியாஸரும் ஜைமினியும் சொல்கிறார்கள்! ஓ சிஷ்யனாகிய மண்டனு! உனக்கு திருடனைப் போல தோனறினுலும் அதுவும் தகுமா? எனன வெனறால், கர்மாதிகளை கடந்த மஹான்களுக்கு இதை அறிய வேண்டியதவசியமில்லை! ஆகையால் அவரை அழைத்து உபசரித்து,

ஜனார்த்தனராக ஆவாஹித்து நாராயணராக வரவேண்டுமென்று வணக்கத்துடன் அழைத்தனர்! என்றார்கள். இதைக்கேட்டதும் உடனே ஸ்ரீ சங்கரருடைய காலில் வீழ்ந்து ஜனார்த்தன ஸ்தானத்திற்கு அழைக்கவும் ஸ்ரீசங்கரர் சொல்கிறார்.

(எட்டுக்குகோமபில — மெட்டு)

5. சோற்று பிச்சைக்காக நானுன் வீட்டுக்கு
நாட்டமாய் வந்தேனல்ல (சோ

உடனே மண்டனர் மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டு எதற்கு வந்தீர் என்பதை தெரிவித்தால், பிக்ஷையானதும் செய்கிறேன் என்றார்.

6. மற்றவாதங்களின் சுற்றங்களைப்போலும்
பற்றுமேசல பிச்சைக்கே—வந்தேன (ம

மண்டனர் இதைக்கேட்டு மறுபடியும் பாதக் கமலங்களில் வீழ்ந்து நாராயண ஸ்தானத்திற்கு வரவேண்டுமென்று, கை கால்களைச் சுத்தம்செய்து, தேவராக எழுந்தருளச்செய்து, திதியை ஸம்பூர்ணமாக முடித்துக்கொண்டு,

தானும் சேஷங்களை பூஜித்து, வாதபிச்சை நாளையிலிருந்து செய்வோமாக, என்று சொல்லி, ஆச்சரியமென்று பதிலளித்து அவளி டமே சிஷ்ய கோஷ்டிகளுடன் தங்க ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

முன் சொல்லியபடியே மறுநாள் ஸ்நான பானாதிகளை முடித்துக்கொண்டு வாதத்திற்காக வாத பண்டிதையின் உட்கார்ந்தார்கள். உடனே வியாஸரையும் ஜைமினியும், எங்கள் வாதத் திற்கு தலைவர்களாக இருக்கவேண்டுமென் றார்கள். இதைக்கேட்ட ஜைமினியும், வியாஸ ரும், உன்னுடைய கிழத்தியான உபய பார தியை தலைவராகச்செய்! அந்தக்கிழத்தியாவும் அறிவாள்! என்றுரைத்து மறைந்தார்கள்! அந்த வாணியின் அவதாரமாகிய உபய பாரதி யாரை (அதாவது மண்டனரின் ஸஹதாசரிணி யான வாணியை) இருவர்க்கும் தலைவளாகச் செய்து, வாதத்திற்கு சித்தனித்தார்கள்.

ஸ்ரீசங்கரர் சொல்கிறார்! என் சித்தமதில் ஸர்வலோகமும் பரந்து நிற்கும் ஸச்சிதாநந்த

சுடர் மாணிக்கம்போல திகழ்கிறதில் ஸதா யோகம புரிந்து பரமஹம்ஸராக இருப்பது வாஸ்தவமானால், நான ஜயம்பெறுவேன். இல்லையேல் கர்மி யெனறே சொல்லலாம்! எனறு சபதம் செய்தார்.

ஸ்ரீமண்டனரும், ஜைமினி முனிவர் உரைதத வாக்கியத்தில் முழு நம்பிக்கையுடனிருநது காமங்களைச் செய்து வருவது வாஸதவமானால், கர்மமே ஜயம் பெறும்! இல்லையேல் நான் உன் அடிமை தாஸனாகுமென்றார்.

இந்த இரண்டு சிஙகங்களும் சபதம் செய்துக்கொண்டு, வாதிறகு இருக்கக் கண்ட வித்வானகளும், ரிஷிகளும, அறிஞர்களும் அயலூரிலிருந்து வந்து, மண்டனருடைய மனையடைந்து யாவரும் உபசரிக்கப்பெறறு, பிரஸங்க கூடடத்தை அடைந்து, ஆங்காங்கே அவரவருக்கேற்ற தகுந்தபடியுளள ஆஸனத்திலமர்ந்தார்கள

ஸபையில ஸ்ரீசஙகரரும், ப்ரஹ்மாவின் அம்சமான ஸ்ரீமண்டன மிச்ரரும் உட்கார்ந்தார்

கள்! தேவ ஸபைக்கும் மேலாக விளங்கும் திரு ஸபையை பார்க்க எல்லோர்களுடைய உள்ள மானது பரிசுத்தமடையும் என்றே சொல்ல லாம்!

ஸ்ரீ சங்கரா மொழியலாஜா

(அட்டாதகோமபில — மெட்டு)

7 காமமே சிறந்ததென்னும் பக்ஷமிருக்க
மாமமதை கண்டாயோ—நீ (கர்ம

8. அப்படியே யானால் ஜப்பாமலெனக்கு
செப்புவாய்—மண்டனு (கர்ம

ஓ மண்டனு! நீ கர்மமே மேலாக கொண் டிருக்கும் சித்தாபுடையவனாக விருந்து அதன் மா தமை கண்டாயோ? என்று கேழக்க, மண்டனர் சொலங்குா

அடடாத - மெட்டு

9 கர்மமிலலாவிட்டால் தாமம் புரிந்திட
மாமமேதும் இல்லையே (கர்ம

10 அதறகென்ன ஜைமினி யருளவாக்யம்
அதுவே யென் பரமாணம (கர்ம

ஓ சங்கரரே, கர்மமில்லாவிட்டால் தர்மங்களை செய்ய முடியாது அதுபற்றி ஜைமினியின் வாக்யத்திலேயே உறுதிகொண்டு கர்மாதிகளை நடத்தி வருகிறோமென்றனர். இப்படி சொல்வதைக்கேட்ட ஸ்ரீசங்கரர் சொல்கிறார்

எட்டாத - மெட்டு

11. ஜைமினி முனிவர் சித்தத்திலிருக்கும்
கருத்தல்லவே ஓ பண்டிதா (ஜை

12. முற்றிலுமதையுள்ள கந்தத்தாயுணர்ந்தால்
சற்று மிகுதிபேச மாட்டாய் (ஜை

ஓ பண்டிதரே ஜைமினி சொல்லியிருக்கும் சாஸ்திரத்தை உணர்ந்தால இவ்விதம் பேசமாட்டீர் என்றார். இதைக்கேட்ட மண்டனரும் கேழ்க்கலானார்

(எட்டாத - மெட்டு)

13 பெரியோரெழுதும பலநூற்களெல்லாம்
சரியல்லவோ சங்கரா (பெரி

14 மரியாதையில்லா மனிப்படிபேச
குறிக்கும்தன் வாக்யமோ (பெரி

இந்த ஏளனமாக பேசும் வாக்கைககேட்டு ஸ்ரீசங்கரர் சொலலுகிருர்.

(எட்டாத - மெட்டு)

15. இவவித புத்தியை எஙகிருந்து கொண்டாய்
செவ்வையா யென்னிடம் பேச (இ

16. இவவிதம் தானாகத நூற்களைப்படித்து
பூவுறுஞசிவிட்ட தேனீயோ நீ (இ

ஓ பணடிதரே, தேனீயானது எங்கெங கிருநது பலபூவிலுளளதேனை எடுத்து சேகரித்து தான அனுபவிக்காததைப்போல, பல நூறகளைப படித்து அதன தேனை உண்ணுமல விடுகிருய்! ஆகையால் எநத நூறகளைப் படித்தாலும் அதனுள்கருததை அறியாதவன் அத்வைத மானமுக்தியை அடையமுடியாது எபபோதும் உன் கருத்தை ஆராய்நது சாந்திக்கொள்ள வேண்டுமென்ருர்

இந்த திவ்ய வசனததைக்கேட்ட ஸபையோர் யாவரும் வியப்புற்று பூமாரி பொழிந்தார்கள். இந்தப்படி ஸ்ரீசங்கரர் வாக்யத்தைக் கேட்ட மண்டன பண்டிதர் கேழக்கலாஞா

(எடடாத - மெட்டு)

17 எநத நூற்களிலுள்ள கரந்தத்தை
எப்படி படித்து உரைத்தாய் (எ

18 அதை எனக்கறிந்திடும் வண்ணம
பதையாமலுரை சஙகரா (எ

இதறகு ஸ்ரீசஙகரர் பதில் கூறுகிறார்

(எடடாத - மெடடு)

19. ஏட்டுசசுரககாயை நாட்டமாய படித்து
எளிமைபறறிய வனலலா (ஏ

20 சிலமாயனுபவமே யெனக்கு வர
பால ஸநயாஸி யானேன் (சி

21 இதை யெடுததுரைக்குமென் குருநாதா
கோவிந்தரின் வாக்யமாகும் (இ

22. இனனும் பல சூததிரங்களையும்பாடி
என்னும் முழஙகு கிறதே (இ

ஸ்ரீசஙகரா சொல்வதைக்கேட்டு யாவரும் கைசசததம்பொட்டு, ஸ்ரீசங்கரருக்கு ஜெய்! என்று பாடி பூமாலைகளை எறிநதார்கள். உடனே உபயபாரதி யம்மையாா இருவருக்

கும் இரண்டு மாலையை சூட்டி, எவா உடலி
லிருக்கும் மாலை வாடாமலிருக்கிறதோ அவர்
ஜயமடைவாராக! என்று உரைத்து ஸ்ரீசங்கர
ருக்கும் ஸ்ரீமண்டன பண்டிதருக்கும் மாலையை
சூட்டினார். பண்டிதர், ஸ்ரீசங்கரரிடம் கேழ்க்
கிறார்.

(எட்டாத - மெட்டு)

23 அநேக யுக்திகளா லென்னிடம
அருமை மொழி புகன்றாய (அ

24. ஆனாலுமதில காமாவில்லாமல்
தானெப்படி அடையலாம் (ஆ

இவ்விதம் பண்டிதா கேட்டதற்கு ஸ்ரீசங்க
ரா பதிலளிக்கிறார

(எட்டாத - மெட்டு)

25. கர்மத்தின் முடிவை யறிந்துக்கொள்ள
தாமவிசாரம் செயயேன் (க

26 இன்னும் பல நூற்களை யறிந்து நானு
ரென்றும் சிந்தனை வேண்டும் (இ

27 இப்படி பழகின இருதயமதிலே
அப்படியே முகம் காணும் (இ

28 கர்மாவை கடந்த கருணைபொருளை
ஈறுபதமாயறிய வேண்டும் (க

இவ்வுலகத்திலுள்ள பற்றுதலான கர்மாவை விடுவதற்கு தகுந்த உபாயத்தை அறியும்போது, பற்றுதலில்லாமல காமயோகம் புரிந்து, அதன் முடிவை அடையும்போது ஜ்ஞான முணடாகும் ஆகையால அஞ்ஞானிகள் கர்மம் புரியவேண்டும்! பிறகுதான். அதனுள கருததான ஜ்ஞானம் விளஙகும. ஜ்ஞானமெது? எனபதை அறிவதற்காக கர்மாதிகளை புரிநதால் காமஙகளை கடககச்செய்யும் ஓ பணடிதரே! நீர் ஓா நமபிக்கையினுல் கர்மம் பெரிதென்று சொல்கிறீா. சீக்கிரத்தில் அதன் முடிவான ஸநயாஸத்தை என்னிடம பெறப் போகிறீர் என்று ஸ்ரீ சங்கரா சொல்லவும, யாவரும் பூமாரி பொழிநதார்கள்.

இதைக்கேட்ட மண்டன பண்டிதருக்கு நாவெழாதிருந்தும் சொல்கிறுர்.

ஓ சங்கரா ! ஜைமினி, கௌதமர் சொல்லிய சாஸ்திரத்தில் பெரும் நம்பிக்கை வைத்துககொண்டு யாவுமஎமபிரானுக்கே அர்பனமாக கர்மாதிகளை செயது வந்ததின் பலனைக் கொண்டு உமமிடம் வாதம் புரிந்தேன் எனறார்.

இதைககேட்ட ஸ்ரீ சங்கரா, பண்டிதருடைய பெரும் நம்பிக்கையை சிறநததெனகூறுகிறா.

ஓ பண்டிதரே, முன்னோர்கள் செய்த சாஸதிரததில பெரும நமபிககையை வைத்து கர்மாதிகளை செய்து வநததினாலேயே, என்னை இங்கு அழைத்து யாவாகளும் காண பிரஸங்க கோலமாககிறது போலும் ! என்றா.

இவவிதமாக ஸ்ரீசஙகரருக்கும் ஸ்ரீமண்டனமிச்ரருக்கும் வாதம் நடந்ததை பார்ப்பவர்களும் கேட்பவாகளும் வியப்புறறாகள் இனனும் பல வாதங்களை புரிந்துக்கொணடிருக்கும் வேளையில் பண்டிதரின் கழுத்திலுள்ள மாலை வாடிறறு உடனே பண்டிதர் ஸபையை

விட்டெழுந்து, தோலவி யடைந்ததாக வெண்ணி முகவாட்டமுடன மறைவான இடத்திலிருநதுக்கொண்டு தியானததிலமாந்து சிந திக்கலானார். "நான இவ்வளவு படித்தும் கர் மததை நம்பி தொழில் செய்ததின் பலனி துவா? கஷ்டம்! இவவித அவமானம் எனக்கு ஒருபொழுதும் வந்ததே யிலலை! சைமினி, கௌதமா இவர்களின் கருத்து பொய்யா? அவர்கள சொல்லி யிருப்பவைதான் நடத்தி வந்தேன். அதன் பலன் இன்று கிடைத்தது போலும்! என்று பலவிதமாக புலம்பிக் கொண்டிருக்கும்போது, ஸ்ரீஜைமினி முனிவர் தோன்றி ஸ்ரீமண்டனருக்கு ஆசி கூறுகிறார். ஓ மணடனா! நீ எல்லாம் படித்து முழு நம்பிக் கையுடன இருநதமையாலதான அநத எங்கும் நிறைநத அறிவுடைய ஸ்ரீசஙகர பகவானிடம் வாதம்புரிய பாகயம் செயதாய! பின்னும் அவரை அடைந்ததற்கு என்றைக்கும் திருமபாத பதவியைக் கொடுப்பார். ஆகையால் என் னுள கருத்தும் அவர் சொலலும் அதவைதமே யாகும்! இன்னும் அந்த எஙகும் அறிவுடைய

சூரியனாக தோன்றும் ஸ்ரீசங்கர பகவானிடம் ஸந்யாஸமபெற்று நித்திய பதவியாகிய அத்வைததவைத அடைய நீ பூர்வம செயத புண்யமேயாகும என்று திருவாய மலாநது அருளி மறைந்தார்.

உடனே பணடிதர் ஸபைக்கு ஓடிவநது ஸ்ரீசங்கரரின பாதகமலஙகளில் வீழநது துதிக்கலாயினர்.

எஙகும நிறைந்த பொருளாகிய சங்கரா, எனனுடைய காமங்களை கழித்து பரிசுததம் செய்த தயாநிதே, இந்த பூமை யரை கூடி ஆடிடாமலுள்ள வைராக்யததைத தநத குருவே; அஜஞானததை நீக்கி ஞான சூரியனை அந்தர் முகத்தில் தோன்றச்செய்த ஆநந்தபவே, மௌனமாக இநத அவயவஙகளை இருக்கச் செய்து நிசசலமாக சேர்தது மங்கள ஸ்வரூபா சரணம் சரணம் என்று துதித்துக் கொண்டு சிஷ்யர்களுடன் தானுமொரு சிஷ்யனாக நின்று ஸ்ரீசஙகரபாதரை ஸேவிததுக் கொணடு ஸந்யாஸிக்க கேழககிறார்.

(பந்துராவளி—ஆதிதாளம்)

ப; ஸ்ரீகோவிந்த பாதனருள சிஷ்யனே
சங்கரா —ஸ்ரீ

அ-ப, மாவிந்து மலாகள் மலர்ந்திடும்
குஹையில்
தூவி யடையுமடியார் தொண்டு
புரியதில் —ஸ்ரீ

ச. மாடு மக்களிவை யெல்லாம கூடும
சந்தைபோல்
ஆடி களிக்குமிதை யனபாயறிந்திட்ட
படாந்த நூற்களை படாந்துள்ளறிந
தோய்
இடர்களை தொலைத்த ஈர சுப்ரமணி
சொந்த —ஸ்ரீ

இதைக்கேட்ட ஸ்ரீசங்கரர் மணடனருக்கு ஸந்யாஸத்தின் பெருமையைச்சொல்லி தண்டு கமண்டலம காவியுடை கொடுத்து சிஷ்யராக்கிக்கொண்டார். உடனே தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தார்கள்.

இந்தவிதமாக ஸ்ரீசங்கரபாதருக்கும், ஸ்ரீ மண்டனருக்கும் ஏழுநாள் நடந்த ஸம்பாஷணையை ஸ்ரீபத்மபாதர் இருபதினாயிரம் ஓலை சுருட்டில் எழுதினார் என்றார். அதை வர்ணிக்க யாரால் முடியும்? ஏதோ எனக்கு தெரிந்தமட்டிம் சுருக்கமாச்சொல்லி முடித்தேன், இதை படிப்பவரும் கேழ்பவரும் நற்கதியடைவார்களென்பதில் சந்தேகமில்லை!

சாந்தி

ஓம் நம பார்வதீபதயே
ஹர ஹர மஹாதேவா

பன்னிரண்டாம் அத்யாயம் முற்றிற்று

ஸ்ரீசுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீசங்கர கீதை

பதின்மூன்றாம் அத்யாயம்

ஸ்ரீ உபய பாரதியின் வாதமும், அரசலீலையும்,
ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நரஸிம்ஹரின் அருள் பெறுதலும்,
வாணியை ஜயித்து வாணிக்கு ஸங்யாஸம்
கொடுத்தலும்

தன் நாயகன் ஸந்யாஸம் பெற்றதைக் கண்ட உபயபாரதியம்மையார், ஸ்ரீசங்கரரை ஜயிக்க எண்ணம் கொண்டு வாதத்திற்கு அழைத்தாள். ஓ சங்கரரே, என்னிடமும் வாதம் புரியவேண்டுமென்றாள். அதற்கு சங்கரர், எனக்கு பெண்மணிகளிடம் வாதம்

செய்ய ஸம்மதம் இல்லை! என்றூர். இதைக் கேட்ட வாணியும் ஈச்வரனுகிய பரம்பொரு ளுககு ஆண பெண என்ற வேறறுமையுணடோ? யாராகிலும் உண்மை அறிநதவாகளானல் அவாகளிடம் பிரஸங்கம் செய்யககூடாதோ? எனறுள இதைக கேடடதும், சரி! வாதம் புரிவோமாக எனறு சொல்லி வெகுநேரம இரு வர்களுககும வாதம் நடநதது. அப்படி யிருக்க வாணியானவள் சிந்திககலானுள், இவரோ பாலஸநயாஸி! காம சாஸதிரத்தில் இவருக்கு அனுபவமிராது ஆகையால், காம சாஸதி ரததை வினவுவோமாக! என்று சினைத்தவ ளாய ஸ்ரீசஙகரரிடம் கேழககலானுள

ஓ ஸ்ரீசஙகரரே, காமகலைகள் எவவளவு? அதன பிரிவுகள் எவவளவு? எநதவிதமாக புருஷரிடததிலும பெண்களிடததிலும் இருநது வருகிறது. சொல்லுமெனறுள்.

அதற்கு ஸ்ரீசங்கரா மொழியலானுர்; ஓ வாணியே, பரம்பொருளுக்கு வேறறுமை யில்லையாயினும் உன்னுடைய பெண் ஸ்வரூபத்

திறுல வேற றுமையுடைய வாக்யத்தை மொழி கிருய? இதற்காகவே உன்னிடம் வாதம் செயய மனமில்லாதிருந்தேன் இபபோது நீ இவ்விதம கேட்டதறகும் காரணமுண்டு. ஆகையால், இபபோது உன்னிடம இதற்கு பதில் கூறிறுல் நன்ருய் இருக்காது. இநத காமகலைகளைச் சொலலி காட்டுவதைவிட செய்துகாட்டுவதுதான் உசிதமாகும். ஓ தாயே; நீ உரைதத காம சாஸதிரததை, நான் ப்ரம்ம ஸவரூபமாக இருந்துககொண்டே, என் அனு பவ நாடகததைப பார்த்து தெரிநதுகொள். இதோ போகிறேன் ஒரு மாதத்தில் வருகி றேன என்று மொழிநது ஸபையோர்களிட மும் வாணியினிடமும் விடைபபெற்றுச சென்ருா

இக்த வைபவததைககண்ட ஸபையோர் கள் வியப்புறறு நின்ருர்கள் காமததில் விருப் பமுள்ளவாகள இவள கேட்டது சரியெனறும, காமத்தில் இசசை யில்லாமல பகவானை நாடும் தர்ம குணமுள்ள அறிஞர்கள், இந்த

விதம் பெண்களை கேழ்க்கலாமா? என்ற உத்தம வாக்யத்தை உரைத்துக்கொண்டு கூட்டம கலைந்தது.

அப்படி யிருக்க அவவிடமவிட்டுச் சென்ற ஸ்ரீசஙகரரும் சிஷ்யர்களும ஓர் மலை சார்பில் உடகார்ந்தாரகள, ஸ்ரீசங்கரர் சிஷ்யர்களை நோககி பல வாகயங்களை பேசிககொண்டிருக்கும்போது, அவ்விடததில ஓர பிணததை போட்டுக்கொண்டு வளையமாக பெணகளின அழு குரலையும கேடடார்கள். இநத கோலததைக்கணட ஸ்ரீசஙகரர் சொல்கிறார ஓ என அருமை சிஷ்யர்களே; நான இப்போது இநத பிண உடலில பிரவேசித்து காமசாஸதிரத்தை அறிந்து வருவேனாக! எனறு சொல்வதைக் கேட்டதும், பத்மபாதர் குருவின் பாதத்தை பிடித்துக்கொண்டு சொல்கிறார்.

(ஏனையா நித்ரை கொண்டீர் — மெடடு)

ப. ஏனித்த பெண்ணாம் கொணடீரா என்
குருநாதா —ஏ

அ-ப: நானிந்த வித்தையை முன்னுவிருந்த

முனிவர்களும் பாரதது பதைத்தா
ரல்லவோ —ஏ

ச; இதனாலெனக்கு மனம வரவில்லை
முநலெனவுமக்கு 'முன சொன்னதிலலை
உம்மிடத்தாலென் அன்பாயிபபடி
உமமிட முறைத்தேன் குருநாதா —ஏ

இதறகுமுன் பல முனிகள் கூடுவிடடு இனனொரு கூடை அடைநது, மதிமயங்கி போனார்கள் அல்லவா? அதை தங்களாலேயே கேட்டேன் அன்றோ? இப்படி நான சொலவதும உம்மிட மிருககும் ப்ரேமையினல் சொல்கிறேன் என்றார் இதைககேட்ட ஸ்ரீசங்கரர், ஓ என் ப்ரிய பதமபாதனே; கேள் நான் சுதத புதத பற்றற்ற ஆகாயததின் சைதன்ய ஸவரூபமேயான அகண்ட அத்வைத ஸவரூபமாயிருக்க, இநத துவைதம் என்னை என்ன செய்ய முடியும்? தாமரையிலையில் தண்ணீர் நிற்குமா? பின்னும் கோகுலத்தில் உதித்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பதினாறுயிரதஙெட்டு கோபியரையும் கூடியும் "தான் ப்ரம்மசாரி" என்று வெளிப்படுத்த

வில்லையா? ஆகையால் உனக்கு ஸந்தேகம் வேண்டாம்! 'நான அத்வைத ஸ்வரூபம! நான ப்ரம்மமாகும்!'' அதனாலே என்னை தொழில் செய்விக்கவோ செய்யவோ முடியாது ஆகையால் இந்த உடலை பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள். சென்று வருகிறேன் என்று சொலலி நிஷ்டையிலமாந்து, அரசன் பிணத்தில் புகுந்ததும், கால், கை, தலை அசைந்து தூங்கினவனைப்போல எழுந்தது உடனே அடுத்து இருக்கும பெண்மணிகளின் அழுகுரல் போய் இனிய குரலாயிற்று அரசனை மந்திரிகள் சூழ அரணமனைக்கு அழைத்து வந்தார்கள். யாவரும ஆசசரியப்படும்படியான முக விலாஸமும், நடையும் அரசனைவிட பல்லாயிர மடங்கு தர்ம ஸவரூபமாயிருந்தார். பின் மந்திரிகள சூழ ஸிமமாசனத்திலமர்ந்தார். உடனே பெண்மணிகளும் பெரியோர்களும் வந்து புஷ்பவாஷம் சொரிந்தார்கள். பெண்மணிகள் யாவரும் இந்த மாயா அரசனை பார்த்து மோகம் கொள்ளாமல் போவதில்லை. இந்த விதம் யாவரையும் மோகிக்கும்படியான அரச

னுருவம் கொண்ட யதிராஜரை ஸேவிக்கும பொருட்டு பல நாட்டியமும் பாடலுமாக நிறைந்திருந்தது பல பெண்கள மாயா அர சனை மோகம் கொண்டு உரைக்கும் வாக் யத்தைக்கேட்ட ராஜராஜா சொல்லுகிறார். ஓ ஸகோதரிகளான பெண்மணிகளே, நீங்க ளேன் என்னை மோஹிக்கிறீர்கள் வேண்டாம்! எனனிடம் உங்களுக்கு எவ்வளவு பிரியம் இருக்கிறதோ, அந்த காதல் முழுதும் ஸ்ரீசங் கர பகவானுக்கு பக்தியாகச் செலுத்தினல் மோக்ஷமுண்டு! என்னை மோகிக்காதீகள இந்த உடல் பிணமாக போவதை அறிந்தால மோகிப்பீர்களா? ஆகையால பரமனை பஜியுங்கள்! என்று உரைதது யாவருக்கும் காதல் பக்தியை ஊட்டி, மோக்ஷ வீட்டின் கதவை காண்பித்தருளினார்.

இவ்விதம் ஆடலிலும் பாடலிலும் மனம செலுததாத மாயா அரசன் இருப்பத்தைந்து நாள் அரணமனையில கழித்து ராஜ தர்மத்தை அதி விமரிசையாகச் செயதார். இதைக்கண்டு

யாவரும் அதிசயித்தார்கள். அப்படி யிருகக அம்மகாராஜன் பத்னியானவள் சிநதிக்கலானுள் "நம் அரசன் இறநது எழுநது வந்த நாள் முதற் கொண்டு என்னிடம் வரவேயில்லையே! என்ன காரணம்?" என று பலவாருக நினைத்துககொண்டு, அனறு ராததிரியில் யோக நித்ரையிலமர்ந்து இருககும் யதிராஜரை பலாத்காரமாக அணைத்துககொண்டாள அபபோது அவளுக்கு மண பதுமையை வாரியணைபபதுபோ லிருநதது உடனே; இவர் நம அரசனல்ல! என்று நிச்சயிததாள்

இவவிடம் அறியவேண்டிய விஷய மொன்றுண்டு! என்னவென்ருல், சில மூடர்கள் (காமத்தில் இச்சை யுடையவர்கள) "சங்கரர் கூட பெண் லீலைககாக தன்னை விட்டு சென்ருர் நீயேன் பெணகளை மணந்து கொள்ளக கூடாது? கிரஹஸதனுகாவிட்டால ஸந்யாஸிக்கு அர்ஹனல்ல!" என்று பலவிதமாக பிதற்றுகிருர்கள். ஆனுல், அறிவுடையவர்கள் அப்படி நினைப்பதில்லை! "பகவான் ஸ்ரீசங்கரா

லீலைககாக போனாலும் மண்பதுமை போலவே இருநதார்.'' பார்ததீர்களா? ப்ரம்மசரியத்தின பெருமை! ஆகையால் மங்கையர் வலைக்கு அகப்படாமல் அவர்களை தேவிமார்களாகப் போற்றி, தான் ப்ரமமசசாரியாகவே யிருநது ஸநயாஸததை கைப்பற்றவேணடும்! இநதப் படிககு கிரஹஸதனானாலும தன னுடைல பிண மாக கண்டானகில அவனும் ப்ரம்மசர்யத்தை அனுஷ்டிததவனாவான் என்பதில சந்தேக மில்லை!

அப்படியிருகக அமமகாராஜன் மனைவியா னவள், சூரியோதயமானதும், ரஹஸ்யமாக ஓர் அந்தண மநதிரியை அழைத்து சொல்லுகி றுள் ஓ மநதிரியே! இவர் நம அரசனல்ல! இதைக்கேடடதும் மந்திரி; நானும் அபபடித் தான நினைககிறேன். இவருடைய முகவிலாஸ மும், ராஜதர்மமும் ஒழுக்கத்தையும் பார்க்கும் போது இவர் ஓர் யோகியென்றே சொலல லாம்! என்றுன். இதறகு ராணியும், அதற்கு சந்தேகமேயில்லை! நான நேற்று அவரை வாரி பணைத்தபோது பதுமையைக் கட்டுவதுபோ

விருநதது! என்ருள். இநத ஆச்சரியந்தைக் கேட்ட அந்தண மந்திரியும் யோசித்து இவர் யோகியே யாகுமென்று நிசசயம் கொணடு, ரஹஸ்யமாகவே அவருடைய உடல் வேறு இருக்கும்! அதை கண்டு பிடிக்கும்படி உத்தர விட்டான் அபபடி அநத உடலோ இநத உடலோ வென்று சந்தேகம் வேண்டாம்! எநத பிண உடலை கணடாலும் எரித்து விடுஙகள் என்று கட்டளை இட்டான்.

நாலாபக்கமும் தேடி பார்க்கையில் நானகு சிஷ்யர்களுடைய ஓசையைகேட்டு, குகையில நுழைநத சேவகாகள் பார்த்து பலாதகார மாக குருநாதரின உடலை எடுத்து சென்று நெருபபு மூட்டினுர்கள்.

' இதைககண்ட பத்மபாதா மனம பதைத்த வராய் அரண்மனை வாயிலில் வந்து பாடலாயி னர்.

(புனுகுவராளி—ஆதி)

ப, நீயே ப்ரம்ம மாகிருய என்னிடம் சொன்ன —நீ

அ ப, வாயேனெழுந்து வந்துடலைசேர
சேயாயெனக்கருள் சங்கர சேவை —நீ

ஸ்ரீபத்மபாதர் மனமுருகி சங்கரரை தியானித்து பாடுவதைக்கேட்ட அரசன, உடனே உடலைவிட்டு தானிருந்த இடத்திற்கு வரவும், அவ்வுடல் அவ்விடம காணுமையால வருந்தமுழும் வேளையில், ஸ்ரீகாயத்ரி தேவியால வழி காட்டபபட்டு எரிந்துகொணடிருககும் உடலில் சேர்ந்து, கணகளை விழித்து, நெருபபில நின்று காப்பாறறுமபடிக்கு தன் இஷ்ட தெய்வமாகிய ஸ்ரீலக்ஷ்மீ நரஸிம்ம மூரததியைத் தியானித்து பாடுகிருர்

(தோடி — ஆதிதாளம)

ப, கைகொடுத்தருளாய் கமலாபதி
நரஸிம்ம மூரததியாக வாது —கை

அ-ப, அபாரஸம்சார மாயையிலழுந்தி
பூபாரமென தவிக்குமெனக்கு —கை

ச, ப்ரஹலாதருக்கருள் பரம்பொருளே நீ
வரஹலாதமாயவர நாரதரு மாக

ஜீவனுல் தவிக்கும் பவநீயை நீக்கி
சிவவொளி தோன்றி சேவடி சோகநிட
—கை

இவவிதம் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ நரஸிமம மூாததியை துதிக்கவே, ஸ்ரீ நரஸிம்ஹா் தோன்றி ெநருப் பை விடுத்து தன தோழரான ஸ்ரீசங்கரரை தன் திருகரஙகளால் எடுத்துவிடடு மறைந தார். இதைககணட தேவாகள் பூமாரி பொழிந தார்கள. சிஷ்ய கோடிகளும் பாடிகொணடு வந்து குருநாதரை சேவித்து நின்றுர்கள்.அரசக கூட்டத்தாரும தொடர்நது வநது அஞ்சலி புரி வதைககணட ஸ்ரீசங்கரா, புன் முறுவல் செய்து, "பரம்மசாயததின் பெருமை இன்று தான் அறிநதேன பத்மபாதனே!" என று திரு வாய மலாநதருளி யாவருக்கும் அபயம் கொடுதது தன்னை ரக்ஷித்த ஸ்ரீலக்ஷ்மீநரஸிமம மூர்த்தியை துதிககிருர்

யாவரும் அறியாமல் என்னிடம் வநது காப்பாற்றின தயாநிதியே, பரம்பொருளே; நான எபபோது முன்னை எஙகும் பார்த்து அஞ் சலி புரிய அருளவேணடும! பிரபோ.

(எப்பவருவாரோ—மெட்டு)

ப. எடுத்தாண்டாயே நீயால் தவித்த
 யென்னை —எ

அ-ப; திவ்ய நரஸிம்ஹ மூர்த்தியாய தோன்றி
 தியை அணைத்தருளிய தயாபரனே —எ

ச. ப்ரஹலாதருக்கருள் பரஹலாதனே
 ப்ரமமாதி பதியே பவித்ரமாய் வந்த —எ
 சம்சார மாமுடல் சம்ஹாரம் செய்ய
 சம்சாரமதில் சாகரத்திலுழலா —எ

பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீநரஸிம்ஹ மூர்த்தியின் பெருமையைக்கூறி, அவவிடமிருக்கும் யாவருக்கும அபயம் கொடுத்து, வாதிற்காக வாணியிடம் வருவதைக கண்டதும், திடுக்கிட்டு உபய பாரதியார் பயந்தவளாகக் கொண்டு, ஸ்ரீசங்கரருடைய பாதகமலஙகளில் வீழ்ந்தாள் மன்னிப்புக்கேட்டு நீா பெருக்கிஞள். தகாத கேள்வியை கேட்ட அடியாளின நாவை அறுமென்ருள். இவ்விதம் பலவாராக தன்னை தூஷித்துக்கொண்டு, தான் செய்த அபராதத்தை பொறுத்தருள வேண்டுமென்று துதிக்கிருள்.

(கலயாணி—ஆதி)

ப, ஓ சிவசங்கரா நீயேதுணை
பவஹரசீலா பரமதயா — ஓ

அ-ப, தவகுண நியான யோகதயா பரனே
தவாதீத சுதத சைதன்யனே — ஓ

ச; ஆரியாம்பாளருள் அருமை புதரா
சாரதாம்பாள் சிதபீட நேத்ரா
ஓங்கார ரூபனே ஸ்ரீ ஜகத்குருநாதனே
ஹரீங்காரவேல்தர ஸ்ரீ சுபரமணிகீதா — ஓ

இநத விதமாக வாணியானவள் ஸ்ரீசங்கரரை துதித்து ஸந்யஸிகக கேட்டாள. ஸ்ரீசங்கரரும் கர்வம துலைந்த வாணிக்கு, அருள் கூர்ந்து விதிப்படி ஸந்யாஸத்தின் பெருமையைககூறி; தணடுகமண்டலம் காவியுடை கொடுத்து ஆசிர்வதிக்கும்போது, தேவாகள பூமாரி பொழிந் தார்கள். உடனே அசரீரி கேழக்கலானர். "ஓ சங்கரா! வாணியை நீ ஜயிததமையால், ஸ்ரீ சாரதா பீடம் சிருங்க கிரியில் சமைப்பாயாக! எனறைக்கும் உன் குரு பரம்பரையும விளங்கி வரட்டும்!" எனறு அருளினதைக்கேட்ட ஸ்ரீ

சங்கரரும் ஆனந்தம் கொண்டு தேவியைடி துதிக்கலாயினார்.

ஓ பராசக்தியே! இந்த உலகத்திலுள்ள பெண்மணிகளை உன்னுடைய அம்சமெனக் கருதி, சாந்தி கொண்டதினாலேயே வாணியை ஜயிக்க செய்தாய்! ஓ தயாபரி,

(பைரவி - ஆதி)

ப, வாணி சாரதா வந்தருள் புரிவாய் வர
வீணகரீவேணி விளங்கின முகமுடன்-வா

அ-ப, குணாதீத பரமே குங்கும சோபையே
பணிமணிதர ப்ரீயே அம்பிகே தாயே-வா

ச இதுவரை நடந்த வாதமெல்லாம
அதுவாய் நிற்கும் பொருள நீயே
போதும் பற்பல வாதுகளெல்லாமிந்த
காதுகுளிர வாக்யம்தந்த தாயே —வா

இந்தபடி ஸ்ரீசாரதாம்பாளை துதித்து சாரதா பீடத்திறகு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை செய்தார்

பதினமூனரும் அத்யாயம முற்றிறறு

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீசங்கர கீதை

பதினாலாம் அத்யாயம்

ஸ்ரீசாரதா பீடம் சமைத்தல் - மகுடபதி வாஸம்-ஹஸ்தாமலகரை சிஷ்யராக்கினதும்.

ஸ்ரீசங்கரா, மக்களை நற்கதி அடைவிப்பதற்காக உபதேசித்தும், அந்தமில்லா பொருளை அடைய ஜீவதயவே மேன்மையென கொண்டாடி அத்வைத ஸ்வரூபமாய விளங்கிக் கொண்டு, ஸ்ரீசாரதாபீடம் யமைக்க புறப்படும்போது தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்து துதிக்கிறார்கள்.

(ரகுகுலநிதிம் — மெட்டு)

ப, சிவயோக சிரேஷ்டம் ஸ்ரீசங்கரரூபம்
பவரோக ஹரம் சிவம் - வாணீமயம் (சி
அ-ப; சிவபகத ஹருத்விலாசம் - தத்வமணி
ஸ்வரூபம் (சி
ச, சித்கலாவாஸினம ஞேயம் - சிரசந்திர
சூடம் ஸத்கலா நீதமயம்
புதத ஹருத்விலாசம் - சிததா மனோ
ஹரம்
சுத்த ப்ரம்மயிக்யம - ஸ்ரீசுபரமணி
ரூபம் (சி

இவவிதம் துதிதது மறைநதாாகள

ஓம் நம பார்வதீபதயே
ஹர ஹர மஹாதேவ

சிவயோக சிரேஷ்டரான ஸ்ரீசங்கரர், வாணியை ஜயிதது ஸ்ரீதேவியை ஹிருதய கவசமாக தரித்துக்கொண்டு, அதி குதூகலத்துடன வரும் வேளையில், உகிர வைரவன் இருக்கும் ஊரை அடைந்தனர். அந்த ஊரிலோ யாராகிலும் வழிப்போக்கர்கள வந்தால் அவர்களை

தன் இஷ்ட தெய்வத்திறகு பலி கொடுப்புப
வழக்கமாயிருந்தது இதை முற்றிலுமுணர்ந்த
ஸ்ரீசங்கரா, நிஷ்டை புரிநது நெற்றியில் அக்னி
வரச்செய்து (மதனை சிவன எரித்தாபபோல)
அநத துஷட வைரவனை எரித்தார். இதை
அவவூரிலுள்ள ஜனங்கள் பார்த்து மிகவும்
கொணடாடி களிப்படைந்து, "இவர் பக
வானே, நமமைக்காககவநத கருணை உருவமே
யாகும!" என்று பலவாறுக துதிததார்கள்.
பால ஸந்யாஸியாக வேடம் பூண்டு வந்ததும்,
சாநத பைரவர் எனபதை நாம் அறியவேண்
டும்! அபபடியிருக்க அந்த வைரவனுக்கு
இந்த வைரவன வேணடுமென்று நினைப்பது
தகாத காரியமல்லவா? இந்த திவ்ய பால ஸந
யாஸியோ நமமை காப்பாறறி, துஷடனை எரித
தாா எனறு பலவிதமாக துதித்து ஸ்ரீசங்கர
ருடைய பாதகமலஙகளுக்கு பூஜித்து ஆசீர்
வாதம் பெற்றாகள். அவ்வூர் ஜனங்களுக்கு
அபயம்கொடுத்த கருணை வள்ளலாகிய ஸ்ரீசங
கரர், அவ்விடம்விட்டு துங்கையும் பத்ரையும்
கூடுமிடமான திவய இடததை அடைந்தார்

கள் அஙகோா ஆனநதம் கிளம்ப துஙகபதரா தேவியைப் பார்தது பாடுகிருர்.

(ஏநதனிடது—மெடடு)

1 அடியார் வசிகருமா நதி கைகலை யிதுவென
அடியிலலா உளள ததில கிளமபுதேயமம
அடியெடுதததோடும அகர வொலியுடன
முடியைத்தேட முழஙகும் துங்கபத்ரா —அ

2. எப்போது முனனையே பணியவேயருள்
அப்போதபபோதுக் கடியாாத்தெருள
தப்பாமலுள்ளமதில தானேயுணர்நதிங்கே
அப்பாவு மம்மாவும உன்னையே நமபி
னோன -அ

துங்கபதரா, உனனை கண்டபோதே முக தாகளுடைய கூடடங்கள் உள்ளததில தோனறி ஆனநத மடைகிறேன ஓ அருள் ப்ரவாஹமே, என்று யாவரும நமஸகரிததாா கள. வட கைலாசமோ இது? என ஆசசரியப் படுமபடியான திவய இடமே இது என்று சொல்லிக்கொண்டு நிறகும்போது, அவவிடத் தில் ஓா தேரை பிரசவிக்க, மழை பெயதமை

யால ஓர் ஸாபமானது வநது, அநத தலைககு நீர நனையாதிருக்கும்படி தன்னுடைய படத தைபபரப்பி குடையாக பிடித்துக்கொணடி ருப்பதை ஸ்ரீசஙகரர் பார்த்ததும், இவவிடம் தான ஸ்ரீசாரதாபீடம் சமைக்க வேணடுமென் றெனனி உளளம கொணடார உடனே அவ் விடம் ஸ்ரீ சாரதாமபாளை அஷ்டாங்கமுடன் ப்ரதிஷ்டை செயது, ஸ்ரீசகரமும சமைததார் பின மடாலயமும கட்டி, சைதனயா என்ற முககிய சிஷ்யருககு மடாதிபதியாக அபிஷே கம் செயது சொல்கிருர்.

இநத அபிஷேக குரு பரமபரை யானது ஜகத்குருவாக இருக்கட்டும் ! யார் யாருக்கு தகுந்தபடியுளள உபதேசஙகளையும செயதுக் கொண்டு, பகதியையும் காம யோகத்தையும் மக்களுககுக்காட்டி உதவிககொண்டிருக்கட் டும் ! நம்பினவரை காக்கவும், நம்பாதவரை சிறிது சிறிதாக் பழககி நம்பும்படி செய்து வரட்டும ! என்று சத்ய வசன முறைத்து ஆசி கூறினர்.

ஓம் நம பார்வதீபதயே
ஹரஹர மஹாதேவ
இம்மாதிரியாக மடாலயம ஸதாபிதது
தேசோடணம் புரிய ஸ்ரீ சாரதாம்பாளிடம்
விடை கேழ்கிருர்

(பைரவி - ஆதி)

ப; தாயே சாரதா யுந்தன் தனயனைகார் -
சற்றும் உன்னை விடடகலாத பகதியை
தநதாள —தா
அ-ப; தாயெனவேயிந்த சிருங்க கிரியில்வர
சொலுவிருநதுள குணகாட்டிடும் —தா
ச, எத்தனையோ துனபம் எளியன் செய்
தாலும
அததனையும் நல்குண-மாயெடுபபாயமம
சித்தனை போலுனை சேவித்து நின்றே
னிங்கு
முத்தனுகுமாறு சித்தியை காட்டு
மம்மா —தா

இபபடி ஸ்ரீசாரதாம்பாளை துதிக்கக் கேட்ட ஸ்ரீபத்மபாதரும! அஷ்டாங்கம்பண்ணி துதிக்கிருர்.

(ஷண்முகப்ரியா—ஆதி)

ப; துங்கபத்ரதாயே—பாலயமாம் —து

அ-ப, தங்கபதுமையுள தாஞய கண்டிட —து

ச, ச்ருங்ககிரிநிலேயே—சோபைநிய

ச்ருங்கார ஹரிங்பீட நிலேயே

சங்கரர் மாதா ஷண்முக ப்ரியே

மங்களநாயிகே மாணிக்கபூஷியே —து

இவவிதம் துதிதது ஸ்ரீ சாரதாம்பாளின் அருள் ஸேவையே தியானமாகக் கொண்டு, அவவிடம் விடடு, மஹாபலீசுவரர் வீறறிருக கும் கோகாணமடைநது, தரிசிதது பூஜிதது அருள பெற்று, அங்கிருநது அத்வைத மதற்கு எடுத்துகாட்டாயிருக்கும் ஹரிசங்கரக்ஷேத்திர மடைநது, தரிசித்து பூஜித்து, பராசக்தியான ஸ்ரீமூகாம்பிகையை நோக்கி பாடுகிருர்.

(நாதநாமக்ரியா—ஆதிதாளம்)

ப, ஸ்ரீமூகாம்பிகையே—பணிந்தேன்
நானே—ஸ்ரீ

அ-ப; மூவர்தேடும்வாணி—மூர்த்தினி நீயே-ஸ்ரீ

ச, முக்குண நிலையே நிற்குணபாதமே
பக்குவமானபக் தற்கருள்வாணி
மகத்தையடக்கிடும—மணிவீணாகரி
அகதததுளபாட அமலமாயருணதேவி —ஸ்ரீ

ஸ்ரீ சங்கரர், ஸ்ரீ மூகாம்பிகையை துதிதது ஆசிபெற்றுக கொண்டு அவவிடததிலிருநது சொல்லூரென்னும் ஊர்வழியாக வரும்போது, ஓா அநதணன் மகன் இறந்து கிடக்க, "யாரும் பாதுகாப்பு இல்லையா? எனறு புலம்பும் சத ததைதக் கேட்டதும், கருணையே உருவாக கொணட ஸ்ரீ சங்கரர் பார்த்து கமண்டலதது விருக்கும் ஜலத்தை, கய்யாலெடுதது, அக குழந்தைமேல் தெளிககவும் உறங்கினவனை போல எழுந்து நின்றான். இதைப் பாாததுக் கொணடிருநத ஜனஙகளெலலாம் அதிசய முற்று ஸ்ரீ சங்கர பகவானை துதிசெயது ஆசி பெற்றார்கள. அதன் பின் மகுடபதி என்னும் ஊரை அடைநது அவ்விடமிருககும் பஜனை மடத்தில தங்கலாயினர்.

அவவூரில் சுமார் இரணடாயிரம் பிரா மணர்களுடைய வீடுகள் இருந்தது. நல்ல

நீர்வளமும் நிலவளமும் இருந்து சுபிக்ஷமாக விளங்கிக்கொண் டிருந்தமையால், இவ்விடம் சிலது நாள் இருக்கலாமென்று நிச்சயம் கொண்டார்கள். அவ்வூரில் யாவரும் காம நிஷ்டர்களாகவே இருந்தார்கள் இவர்களில் தலைவராகிய பிரபாகர பட்டர் என்ற ஒருவர் இருந்தார். இவர் சாஸ்திரத்திலும் அநுபவத் திலும் மிகச்சிறந்தவர் இவர்தான் மகுடபதியி லேயே பெரிய ஆஸ்தியுடையவராகவும் இருந் தார். ஸ்ரீ பிரபாகரபட்டருக்கு எல்லா லக்ஷ்மி யும் நிறைந்து இருந்தது. ஆனால் அவருக்கு ஒரே மகன்தானுண்டு! அவனோ ஊமையாக இருந்தான். இவருக்கு இந்த துக்கமதானிருந் தது. ஏழு வயதாயினும் தம் மகன் பேசாமை யால் பூணூலையும் போட்டு வைத்தார் பின் னும் எவ்வளவோ மந்திர தந்திரங்களால் பார்த்தும், ஒன்பது வயதாகியும் பேசவில்லை! அப்படியிருக்க பிரபாகர பட்டர், "ஓர் பெரி யவர் நம் ஊருக்கு வந்திருக்கிறாரே, அவரிடம் தெரிவிக்காமல் அவருக்குத் தொண்டுபுரிய வேண்டும்!" என்று நிச்சயித்து, ஸ்ரீ சங்கர

ரிடம் வந்து தன் மகனின் குறையை தெரிவிக்காமல், குரு பணிவிடையையும், குரு பக்தியையும் செய்து வந்தார். "என்ன வென்றால், குருவுக்கு உள்ளத்தை சந்தோஷப் படுத்தினால் நம் மகனின் வியாதி தானே நீங்கு மென்பதை நன்கு உணர்ந்தவராதலாலும், கிர ஹஸ்தர்களுக்கு சந்யாஸியின் பணிவிடையே மேலானது! என்ற ஜைமினி சாஸ்திரத்தில் நி ரூபிப்பதை அறிந்து நடப்பவரும், தர்மா தர்மங் களை அறிந்தவராதலாலும் குருநாதருக்கு ஆறு மாத காலம் பணிவிடை புரிந்து வந்தார்."

அப்பணி விடையின் பயனாக ஆனந்தம் கிடைக்கவேண்டுமெல்லவா? இவ்விடம் அறிய வேண்டிய விஷயமொன்றுண்டு! "தனக்கு வேண்டிய ஆஸ்திகள் இருந்தும் பணியாளனைப் போல குரு சேவை புரிந்தார் பின்னும் குரு விடம், தன் ஊமை மகனை காப்பாற்றவேண்டு மென்று சொல்ல விரும்பவில்லை! குருவுக்கு மனமிரங்கினால் தானே வந்தடையும்! என்ற நிச்சயத்துடன் பணிவிடையின் பயனை கோராமல், நிஷ்காமிய குரு பக்தியை செய்துவந்தார்.

இக்காலத்தில் காணும் சிஷ்யர்கள் குருவின் வாக்கியத்தில் இஷ்டமில்லாமலும், குரு பணிவிடையில்லாமலும, "ஓா பிடி அன்னம் போட்டு விட்டால், துறவி நமக்கு அடிமை தானென்று நினைத்துக்கொண்டிருந்து தன் வியாதியை தீர்க்காதிருக்கிறார்கள் !" நாம் ஒரு குருவுக்கு பணிவிடை புரிந்தோமானால் அந்த நம்பிக்கை நம்மையே அடைந்து வியாதியை ஒழித்துவிடுகிறது. அதன உண்மைகளை முற்றிலுமுணர்ந்த பிரபாகர பட்டா ஆறுமாத காலம் பணிவிடை புரியவே அதன முடிவை காணவேண்டுமல்லவா ? அதுவும அவரை அறியாமல் அடைந்தது எப்படியென்றால், பிரபாகர பட்டரின் பத்தினியானவள் குழந்தையை கூட்டிக்கொண்டு, வாயலில் வரும் போது உள்ளே இருக்கும் ஸ்ரீ சஙகரா பார்த்ததும், உடனே தாயும குழந்தையும் அவ விடத்திலேயே நின்றுவிட்டார்கள் ஊமைக் குழந்தை ஸ்ரீ சங்கரரை கண்டதும் அஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து, ஒரு நாழிகை மட்டும் படுத்த வண்ணமாகவே யிருந்து, வேர்வை

நினைந்த உடலுடன் எழுந்தான மனம் களிப் படைந்து மௌனமாயிருக்கும குழந்தையை பார்த்து, ஸ்ரீ சங்கரர், நீ யார்? நீ எங்கிருநது வநதாய? நீ உடலா? ஏனிப்படி சடமின போலிருக்கிறாய? என்று கேழ்க, அநத குழநதை பேசலாயிறறு.

ஓ குருவே! நான ப்ரம்மமாகும! நான் சடனல்ல! நான் மூல பொருளின அம்சம்! இனி உம்மருளால நான பிறநத இடத்திற்கு அடையப் போகிறேன! என்று பதிலளித்ததைப பாாத்துககொணடிருநத தாயும பிரபாகர பட்டரும் ஆச்சர்யமடைநது, மயிர் கூச்சல் நிறைநதவண்ணமாகவும், கண்ணில் ஆனநத நீர் பெருக்கிக கொண்டு, ஸ்ரீ சஙகர பகவானின் பாதகமலஙகளை பிடித்து கணணிலும் மார்பிலும் ஒத்திக்கொணடு, "இன்றைககுத் தான் நான செயயும் குரு பணிவிடையின் முடிவை கண்டேன்!" என்று பலவாறக துதித்து நின்றார்கள். அப்போது மகனுனவன அதிகுதூகலமடைந்து சொல்லுகிறன்.

(வினதாசுத—மெட்டு)

ப, படத்தினுருவம் சடமிட்டதைபோல்
சூடமதுகண்டு—கழல கண்டேன் —பட
அ-ப, படத்தினுருவம் பலவாயிருந்த
சடமெல்லாமொன்றே எனகாட்டிடும்
—பட

ச, சாயம பலவித வேடம் கொண்டும்
காயமதை யறிந்து கழல்காணும்
கருணையருளொளியில் இருளொழிந்திடும
கருணை சுபரமணி ஜோதி-சேரும் —பட

வாயுவின் அவதாரமாகிய பிரபாகரரின மகன் துதிப்பதையும, அவனுடைய ஆத்மத்யானத்தையும் கண்டானந்தித்து ஸ்ரீ சங்கரர், தன் திருக்கரங்களால தட்டி, ஓ என் அருமை சிஷ்யா; நீயே "ஹஸ்தமலகர்" என பேரிட்டு அழைத்து சொல்லுகிறார்,

ஓ பிரபாகர பட்டரே, உம்முடைய குரு பக்தியே இவவிதம செய்தது உம்முடைய குலத்திலுதித்த இந்த ஹஸ்தாமலகர் பிறந்தது, உங்கள குலமே பரிசுத்தமாயிற்று. இனி இவனைப பற்றி உங்களுக்கு விசாரம்

வேண்டாம். நித்ய ஸ்தானமாகிய என்னிடம் சேரப்போகிறான். நீங்களும் சாஸ்திரங்களை முழுதும் உணர்ந்து, நம்பிக்கையே மிக மேலாகக் கொண்டிருந்தமையால், என் தரிசனம் உங்களுக்குக் கிடைத்தது இனி நீங்களும் வான ப்ரஸ்தாச்ரமம ஸ்வீகரித்து ஸந்யாஸிகளைபபோல பிரகாசியுங்கள் என்று சொல்லி அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்து தன்யராக்கினார் பின்னும ஹஸ்தாமலகரின் அவதாரம் எப்படியென்றால் ஆச்சரியகரமாகும் அதையும் கேளுங்கள். பக்தாகளே, முன்பிறந்த குழந்தை மூன்று வயதாகவே, தாயுடன் ஆற்றின கரைக்குச் சென்று, தாய் குளிக்கும் வேளையில் குழந்தை தவறி ஆற்றில் விழவும், உயிர் துறந்தது. தாயும் இவ்வருத்தத்தை, அவ்விடம் தவம் புரிந்துக் கொண்டிருக்கும் யோகியினிடம படிந்து வணங்கி அழுகுரலுடன் இருக்கும்போது, யோகிக்கு மனமிரங்கி, அந்த இறந்த குழந்தையின உடலில் பிரவேசித்து, தன்னுடலை நீத்தார் ஆகையால, இந்த ஹஸ்தாமலகர் ஓர் யோகியாகும். தங்களு

டைய முனைவிருந்த குழந்தையல்ல! 'அது காரணம் பற்றியே இவர் பரம்பத்திலே மனதை செலுத்தி ஊமையைப்போல மௌன மாயிருந்தார். இது மிகவும் உயர்ந்த இர ஹஸ்யமாகும் அதற்கு தகுந்த குரு வரவுர, ஸந்யஸிக்க விடை கேழக, இவரிதம பரம்பத தையே பேசினார் ஆகையால இப்பாலனை வாயுவின் அம்சமென அறியுங்கள். நீங்கள் இதுவரையில் வளர்த்தினமையால தனயரா னீர்கள். இனி உங்களைபபோல கோடான கோடி தாய் தகப்பனுகளும் (பிதிர்க்களைய பிரகாசிப்பவர்களுக்கு) நித்ய நிராதததமிட ஸந்யஸிக்க போகிறான் என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளி, தமபதிகளை ஆசிர்வதிக்கவும் பிரபாகர பட்டரும் அவர் தேவியாரும குரு நாதருடைய பாத கமலங்களை பிடித்து மார் பில் வைத்துககொண்டு உள்ளம் பூரிகக ஸ்ரீ சங்கர பகவானை துதித்தார்கள்

(ஷண்முகப்ரியா)

ப, ஹம்ஸதயானசீலா—ஹரே சங்கரா

—ஹமஸ

அ-ப, பரஹம்ஸகுரு பரமபவித்ரா —ஹம்ஸ
ச, எஙகுமனம் சென்றாலும் அங்கே
யோகமுறும்
பெருங்குமமுதாம் பொற்பதஸேவனே
தஙகருபஞான ஷண்முகபரியனே
மங்களரூப ஸ்ரீ சுப்ரமணி கிதனே
—ஹமஸ

இவவிதம் துதித்து ஸ்ரீ சங்கர குருநாத ரின பூரண அருளைப் பெறறுக்கொண்டு, தன மனையை அடைநது பக்தி பணணிக்கொண் டிருந்தார்கள பிறகு ஹஸதாமலகருககு தண்டு கமணடலம காவியுடை கொடுத்தருளி உத் தம சிஷ்யராக்கிக் கொண்டார் இதை கண்ட தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தாாகள.

ஓம் நம: பார்வதீபதயே
ஹரஹர மஹாதேவா

எலலாமுணர்ந்த ஹஸ்தாமலகா தன் குருவை வலம் வந்து நமஸகரித்து துதிக்கலா னா. ஓ கைலாஸ நாதா, உம்முடைய திரு கரங்கள் என்னுடலில் படவே, என்னை அறி

யாமல் என்னுள்ளததில் ஆனநதம் கிளம்பி நாவு பேசலாயிற்று ஓ அக்ஷய பிக்ஷையளித்த தயாநிதே, எப்போதும் உம்முடைய பாதார விந்த பஜனையை தந்து ஸதா நினைத்துகொண் டிருக்க அருளவேண்டும் ப்ரபோ,

(ஷண்முகப்ரியா—ஆதி)

ப, ஸ்ரீ சங்கரநாதா — சார்நதடி பணிநதேன்
—ஸ்ரீ

அ-ப, சங்கடம தீர்த்தென்னை மங்கள
மாகஇன—ஸ்ரீ

ச; ஆணவமாயையை பூரணமதிலடக்கி
ஆரணதேஹிபோ லருள்செயதாய்
பூரண புருஷ புணயர் தேடும நாதா
பூரக ஷண்முக பிரியதோழனே —ஸ்ரீ

இவவிதம துதித்து பதமபாதா முதலிய சிஷ்ய சகோதரர்களையும் வலம் வநது நமஸ கரித்து ஆசி பெற்றார்

சாநதி

பதினொராம் அத்யாயம் முற்றிற்று

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீ சங்கர கீதை

பதினைந்தாம் அத்யாயம்

ஸ்ரீ சங்கரர் பிரமாதி தேவர்கள் துதிக்க கைலாஸம் அடைந்து எங்கும் ஜோதி ஸ்வரூபமாய் பிரகாசித்தல்.

மகுடபதியை விட்டு சிஷ்யர்களுடன் ஸ்ரீ சங்கரர், காமதேனுவின் காதாம விளங்கும் கோகர்ணமடைந்து சில நாட்களைச் செய்து, பின் ஹரிஹர க்ஷேத்திரம், மூகாம்பிகை முதலிய புண்ய க்ஷேத்திரங்களை தரிசித்து, மறுபடியும் சிருங்க கிரிக்கு வந்து, வாஸம் செய்யலாயினர். பல்லாயிரம் சிஷ்யர்களுக்குப் பாடம் சொல்லவும், துறவு பூண்டவர்களுக்கு

தண்டு கமண்டலங்களைக் கொடுத்து உப தேசித்தும், ஒழுக்கம தவராமல் தருமததை நிலைநிறுத்திக் கொண்டும், எதிராஜஸிம்மமென சோபித்தார். அவ்விடம் ருஷ்யசருங்கர் இருந்துவந்த ஆசரமத்தையே, ஒரு மடாலய மாகச் செய்து, அவ்வூருக்கு ச்ருங்கர் வாஸம் செய்ததமையால சருங்ககிரி யென்று நாமமிட்டு அவ்விடம் சிறிது நாள் தங்கலாயினா

பின்னொரு நாள் பதமபாதா முதலிய சிஷ்யாகளுக்கு பாடம் சொல்வதற்காக எதத னிக்கையில், ஆனநதகிரி என்ற சிஷ்யர் வராமையால பாடம சொல்லாம லிருந்தாா இதைக்கண்ட பதமபாதா, "அநத ஆனநதகிரி எப்பவும் பணிவிடையிலேயே இருநதுகொண் டிருக்கிருா எஙகளுக்குப பாடம சொல்லுங களேன" என்றுா இதைக கேட்டதும் குரு நாதர், ஆனந்தகிரியின் பெருமையை இவனுக் குக காணபிக்கவேண்டு மெனறு திருவுளளம் கொணடார் பின் ஆற்றில் துணிகளைத தோய்த்துககொணடிருநத ஆனநதகிரி வரவும், உடனே ஸ்ரீசங்கரா, ஆனந்தகிரியின் முகத்தை

றோககி, "இங்குளது அங்கே வரட்டும்!" என்றார். உடனே ஆனந்தகிரி, பத்மபாதர் முதலியவர்களிடம் "துரோடகம்" என்றால் என்ன? என்று வினவினார் இதைக் கேட்டதும், அவர்கள அந்த திவ்ய வாக்கியத்திற்குப் பதில் அளிக்க முடியாமல் போனார்கள். ஆனந்தகிரி, குருநாதரை நமஸகரித்து சொல்லலானார் "குரு பணிவிடையின் பயனின்மூலம் ஸித்தியத்தை அடையும் மார்க்கமாகும்" என்று உரைத்து, குரு அருளால் துரோடகம என்ற பல சுலோகங்களைப் பாடி, துரோடகாசாரியார் என்று பேர்பெற்று, அன்று முதல் அவரும் ஓர் உத்தம சிஷ்யராக விளங்கினார். ஸ்ரீசங்கர முனிவருக்கு மாணாக்கரில் பல்லாயிரவருள் ஸுரேஸ்வரர், பத்மபாதர், ஹஸதாமலகர், துரோடகாசாரியர் இந நால்வரும நாலு வேதங்களாய் நாலு திககிலுமடைந்து, ஜயபேரிகை அடைந்து, விளங்கி, பல நூற்களையும் செய்தார்கள்.

ஒவ்வொருவருக்குத் தகுந்தபடி பாஷயத்தின் விரிததுரை செய்யவும், அத்துவித நூற்

கஜேச சமைககவும் உத்திரவிட்டு, தாயின் காமத்திறகாக தக்ஷிண தேசம் நோக்கி புறப் படடார். தன ஜனம பூமியை அடைநததும், தாயைக்கண்டு சொல்லுகிருர்,

(கல்யாணி — ஆதி)

ப, அநதி காலததிலுனனே—காணவே
வந்தேனமமா —அநதி

அ-ப; சொந்த சிவலோகம் நேரில கண்டிட
சாநதமுடன வநதேனம்மா —அநதி

ச, எந்த யுலகம் வேணடுமோ—அதை
எடுததுரைததால் அதை
வரவழைப்பேன்
சுந்தரமாக ஜோதி நீழல் தோனறியருள
கந்த பராக்ரம மாயென்னிடம் சொல்
—அநதி

தாயிடம் ஸ்ரீசஙகரர் இவ்விதம கேடகவே, எது நித்ய ஸதானமோ அதை காட்டுவாயாக'! எனறதும, தன் திருககரஙகளால் தலையில வைககவும், ஆகாயத்திலிருந்து திவ்ய விமானம் வரவும, தேவாகள பூமாரி பொழியவும

வைகுண்டத்தை அடைந்தார் உடனே தன் தாயிடம் சொல்லியபடி, தாயின் காமத்திற்காக, காலடி கிராமத்தில், காம சிலவிறகு யாசிக்க, "ஸந்யாஸிக்கு கர்மம புரிய அவசியமில்லை" என்று அங்குள்ள ஜனங்கள் சொல்லி ஒன்றும கொடுக்காம லிருந்தார்கள் இதைக் கேட்டு, பரசோகதம் கொண்ட ஸ்ரீ சங்கரா தாயைத் தூக்கிக்கொண்டு பூர்ணா நதிக்கரையில் வந்து, பச்சை வாழைமட்டைகளை வெட்டிக்கொண்டுவந்து கூட்டி, தாயை அதன்மேல் வைத்து, கமண்டல நீரைத் தெளித்து சொல்லுகிறார்

"பூர்ண சந்திர சூரியர்களைச் சக்கரமாகக் கொண்டு புரத்தை எரித்தத் தீயும், ராம தூதன் சென்று ஸீதையின் சோகமே அக்னியென பிரவாஹித்து ராவணனுடைய புரத்தை எரித்தக் தீயும், அடி வயற்றில் அன்னையிட்ட தீயும், ஆதியந்த மில்லாதப் பொருளை காண்பதற்கு நான் சென்றபோது ஜ்ஞானக் கண்ணுல் கண்ட தீயும் என்னைக் காப்பாற்றி, இந்தத் தாயினுடலை பரிசுத்தம் செய்யக் கடவது!"

என்று மொழிந்து கமண்டல நீரைத் தெளித்தார். உடனே வாழை மட்டைகள் எரிய ஆரம்பித்து விட்டது. இந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்ட கிராமவாசிகள், ஸ்ரீ சங்கரரிடம் விபரீதம கொண்டமையால கிராமமும எரிய ஆரம்பித்துவிட்டது. யாவருமே பயந்தோடி ஸ்ரீ சங்கரருடைய பாத கமலஙகளில் வீழநது, க்ஷமித்தருளவேணடு மெனறு சொலலவும, அதறகு சங்கரா, இது என செயலல்ல? உங்கள கெடுதியே உஙகளை அடைநதது ஆகையால, இனி நான முடிபதநி மூன்றும் தலைமுறை சருஙககிரி படடததிறகு வருமபோது காலடியென்ற நாமதேயம விளங்கிவரும் என்று திருவாய மலர்நதருளி, தாய்ககு வேணடிய கர்மாதிகளை முடித்துக் கொண்டு, தேசாடணததிற்கு புறப்பட்டு, சௌரீமலை சாரபில வநததும், அவ்விடம் ஓர ஆனநதம் கிளம்ப, காடடு மிருகங்களை யெல்லாம் ஜெயித்து, எண்பததிரண்டு நாழிகை நடந்து, உச்சியில் ஹரிஹரபுததிரராய விளங்கும் திவ்ய மூர்த்தியை அஷ்டாங்கமுடன பிரதிஷ்டை செய்து பூஜிதது

நித்ய நைவேத்யம் முதலிய ஸகுணோபாஸனைச் செய்து துதிக்கிறா

(ரகுகுல நிதம—மெட்டு)

ப. ஹரிஹர புத்ரம்—சௌரீமலை வாஸம்
ஹரிப்ரம்ம தவசீலம்—சூர மயம் —ஹரி

அ-ப; பூரிநாத பரியம புண்யஹாந்த விலாஸம்
பஞ்சகோச ஹாரம்—ஹரிஹர ரூபம்
—ஹரி

ச, காமக்ரோதாதி ஹாரிணம்—ஸோம
சூரியாக்னி நேத்ரம்
சியாமள ரூப சிகரம்—சுந்தர ரூபம்
ஷடகுணாதீத மயம் ஷண்முக ஸோதரம்
ஸத் சுபரமணி கீதம் ஸாவஸித்தி ஸ்வ
ரூபம் —ஹரி

இவ்விதம ஸ்ரீஐயபபனை பாடி துதிசெயது விடைபெற்றுக் கொண்டு, பற்பல ஊர்களை அடைநது, பற்பல பிரஸங்கங்களை செய்து, மக்களுககு அத்வைதமே மேலானது என்றறிய பற்பல ஆச்சர்யபபடும்படியான ஸிததிகளை காண்பித்தும், காஞ்சீபுரமடைந்து காமகோடி

பீடம சமைத்து ஸ்ரீ காஞ்சீபுர வாஸினியாகிய காமாக்ஷியம்மையை நோக்கி பாடலாயிஞா

(ஸ்ருவுமசௌரிகா—மெட்டு)

ப; ஸ்ரீ காஞ்சீபுர வாஸினி காமாக்ஷி
சரணமடைந்தேன் சாந்தம கணடிட—ஸ்ரீ

அ-ப, கெஞ்சினேனுனையே கமுல் கணடிட
நெஞ்சுருகவே கொஞ்சும் பாதம காண
—ஸ்ரீ

ச, உன்னை அண்டினோருக்கு அன்னைபோல
வருவாய

தன்னையுமறிய நமபரம காணும்
ப்ரமமபுரியில வர்மமாகவே
பரமமாக்ஷரத்தில் ப்ரபையாயிருந்த - ஸ்ரீ

இவ்விதம் காஞ்சியில் ஸ்ரீ சககரமும் சமைத்து காமகோடி பீடமென கும்பகோணத்தில் ஸதாபித்தும், அவவிடத்திலிருந்து சிதம்பரமடைந்து ஸகுணோபாஸம் புரிந்து, அவவிடமிருக்கும் தீக்ஷதாகளின் கர்மஙகளை அடககி, நல்வழியை உணர்த்தி, யாவருக்கும் அதவைதத்தைக் காட்டி உபதேசம் செயது அறிவு

12

உடையவர்களாகினர் பின் அவ்விடமும் விட்டு பறபல ஊர்களை அடைந்து ச்ருங்ககிரி அடைந்தார் அபபால் பத்மபாதா, ஹஸ்தா மலகர், மணடன மிச்ரர், துரோடகாசாரியா, சாபிதுபாணி, சிதவிலாஸர், சுரேஸவரா முதலிய சிஷயாகளுடன ஸ்ரீ சஙகரா கைலாஸததிறகு புறபபட்டுசசென்று, கஙகை கரையில் சிறிது நாள் இருநதார் ஒருநாள், கஙகைக் கரையில சிஷ்யாகளுககு பாடமோதிக கொணடிருக்கும் போது, அபிநவ குபதர் என்ற ஒருவா் மந்திர ஸித்தியை அடைநதமையால், ஸ்ரீ சஙகரரிடம பொறுமைக் கொண்டு மூல வியாதியை உணடு பணணினார். இதை முறறிலும அறிந்த சங்கரா, கருணையுடனேயே இருநதாா சிஷ்யாக ளெல்லாம எவ்வளவோ வைத்தியம் பணணி யும் சுகப்படவிலலை யாகையால், அசுவனீ தேவாகள பிராமணர் உருமவாக வநது ஓர் மூலிகையை கொடுக்கவே, ஸ்ரீ சஙகரர், "ஓ பிராமணர்களே! சரீராபிமானம் உள்ளவர் களுக்கலலவோ வைத்தியம! நான் ப்ரம்மம்! எனக்கு எதற்கு?" என்று உரைதத சங்கரா

ரிடம் மாயா பிராமணர் இது உனக்காகவல்ல, லோக க்ஷேமத்தின் பொருட்டு கொடுக்கிறேன், உடகொள்ளும் என்றார் உடனே புன்னகை புரிந்து அந்த திவ்ய மூலிகையை உடகொண்டார். பின் அந்த மாயா பிராமணர், "இந்த வியாதி பொறுமைக்கொண்ட அபிநவ குப்தரென்றவரால வந்தது" என்று உரைத்து மறைந்தார

இந்த அற்புத வாக்கியத்தை கேட்டதும், ஸ்ரீ பத்மபாதருக்கு மனம் தாளாமல், இப்பொழுதே அந்தத் துஷ்டனை எரிப்பேன! என்றதும், ஸ்ரீ சங்கரர், வேண்டாம். சாந்திக் கொள், என்று சொல்லியும், பதமபாதருடைய உள்ளம் தாங்க முடியாமல, இவவிடமிருந்து கொண்டே எங்கும் நிறைந்த அறிவால் அந்தப பொறுமைக்கொண்ட துஷ்டனை எரித்து விட்டார். மற்ற சிஷ்யாகளெல்லாம பத்மபாதரின் ஆச்சரிய செய்கையை நினைந்து கொண்டாடினார்கள்.

அப்படியிருக்க மற்றொரு நாள், கபாலீகன் என்ற ஒருவன் பைரவ உபாஸகன் ! சிஷ

யர்கள் யாவருமில்லாத வேளை பார்த்து ஸ்ரீ சங்கரரிடம் வந்து வினவலாயினன். ஓ சங்கரரே!, நீர் சரீராபிமான மில்லாமலும், யாவும் ப்ரம்மமென்று உணர்ந்து இருக்கிறீர். எனக்குவோர் விண்ணப்பமிருக்கிறது அதை தெரிவிக்கலாமா? என்றான். இதைக் கேட்ட ஸ்ரீ சங்கரர் என்ன வேண்டுமோ அதை கேள் என்றார் அதற்கு கபாலிகன, ஸ்ரீ சங்கரர் பைரவ மூர்த்தி என்பதை அறியாமல, தங்களுடைய சிரஸ்ஸை என் உபாஸனா மூர்த்தியாகிய பைரவருக்கு வேண்டுமென்றான் உடனே சங்கரர், ஹா, ஹா, என்னுடல் அந்த பைரவருக்கு கொடுக்க பாக்யம் செய்தது போலும்! அவ்வளவுதானா வேண்டும்? சரி யாகட்டும்! நான் தியானத்தில் அமரும்போது எடுத்துக்கொள் என்றார். இந்த விதம் சித் முத்ரையுடைய ஸ்ரீ சங்கரர் கருணை உருவமாக "நான் ப்ரமமம்! என்ற மூர்த்திகளுக் கப்பால் ஸமாதி நிலையடைந்து நிஷ்டையிலமர்ந்தார் இதை அறிந்த கபாலிகன் கத்தியை ஓங்கி வரவே, கங்கைக்குச் சென்றிருந்த ஸ்ரீ பத்ம

பாதர் வரும்போது, கததியை ஓங்கி வரும் கபாலிகனுடைய எண்ணத்தை அறிந்து, உடனே மனம தாளாதபடியால மஹா விஷ்ணுவின அவதாரமாகிய பதமபாதர் நரஸிம்ஹ உருவம கொணடு இரைசசலுடன் இரணயனை சீநதி எறிநதனதப் போல, அநத துஷ்ட கபாலிகனை பிடித்து இழுதது சீநதி எறிநதார் இதை பாாத்தவர்களெலலாம் அசசபபடவும் அண்டங்கள ஏழும் நடுஙகி விடடது. பிறகு நிஷ்டை கலைநத சங்கரர் கண் களை திறந்து பாாககையில் நரஸிம்ஹ மூாததி நிறபதையும், கபாலிகன இறநததையும் பார்தது துதிககலாயினர்

ஓ என் ஆத்ம குஹையில் இருநது எனனை நடத்தி வைக்கும் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ நரஸிம்ஹ மூர்த் தியே, உனககு நமஸகாரம! இகபரமும் கடநது நாராயண ஸவரூபமாக விளஙகிக் கொணடு, தறபோது அடியேனுக்கு சீடனைப் போல அவதரித்த தயாநிதியே உனக்கு நமஸ் காரம்! எல்லாவித தொழில்களையும் உனக்கே அறபிதது எனனுடைய உடல பொருள் ஆவி

மூன்றும் உனக்கையில் ஒப்புவித்து "நான் தனிமையா யிருப்பவன!" என்று ஸதா நினைத்துக்கொண்டு, ஸாது வேஷமாக உலகத்தில் ஸஞ்சரித்து கொண்டிருக்கும் போது, பகவானே வந்து என் யோக க்ஷேமங்களை நடத்தி என் முன் விளையாடும் திவ்ய தேஜஸ் வியான மூர்த்தியே உனக்கு நமஸ்காரம்!

இவ்விதம் துதித்த சங்கரருடைய கருணைக்கிரங்கி, ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நரஸிம்ஹர் சாந்தம் கொண்டு எல்லா உயிர்களையும் இரக்ஷித்தார். யாவரும் ஸ்ரீ நரஸிம்ஹ மூர்த்தியை பூஜித்து சாந்தப்படுத்தவும், பழையபடி பத்மபாதராக கொண்டு குருவின் காலில் வீழ்ந்து சொல்லகிறார். என் குருநாதரே; உம்முடைய அருள் சாந்தியே என்னை நரஸிம்ஹ மூர்த்தியாக தோன்றச் செய்து, அந்தத் துஷ்ட கபாலிகனை கிழித்தது! என்று சொன்னார் யாவரும் பார்த்து அதிசயித்து, விஷ்ணுவும் சிவனும் ஒன்றேயாகு மென்பதை நேரிலேயே கண்டு, அஞ்சலி புரிந்து சிஷ்யர்கள் யாவரும் பூமாரி பொழிந்தார்கள். குருநாதரை வலமவந்து

அஷ்டாங்கம பண்ணி ஆசீர்வாதமும பெற ருர்கள்.

காசியை விடடு, கைலாஸததிறகு வருமபோது தேவாகள் துதிககிருர்கள

ஓ ஆதி சஙகரரே! இநத உலகில தோனறி மக்களை நறகதிககுப போக வழியைக காட்டி, பாஷயர்களும, பற்பல விதவான்களும, தாங்கள கொணட காவஙகளை ஒழ்ததது அவா களையும தனககுள் சோதது்கொணட தயா நிதியே! உமககு நமஸகாரம் என்று பறபல தேவாகள தோனறி, ஸ்ரீ சஙகரரை தரிசிதது, ஒவவொருவரும அவரவருககுத தகுநதபடி துதி செயதார்கள.

பிரமமா துதிககிருா! முன எஙகளுககு அபயம் கொடுதத கைலாஸபதி நீரேயாகும. லோக ரக்ஷணையின பொருட்டு மாய மனிதராக இருநது லீலைகளை புரிநத ஸ்ரீசங்கர பகவானே! நீரே தக்ஷிணு மூாததியின அவதாரமாகும். நீரே எல்லாமாய சோபிதது விளஙகிக்கொண் டிருப்பதை, நறமக்களுக்கு உரைக்கும்

பொருட்டு மாயா மனிதராய் அவதரித்த ஸ்ரீ சங்கர பகவானே! உம்முடைய ஐஸ்வர்யங்களும் தனயராளுர்கள். எனக்கு உம்முடைய திரு விளையாடல்களைக் காண, என்னையும் நான் மண்டன மிச்ரராக யிருந்து வாதம் புரிந்தேனை ஓ விரயாத சிரேஷ்டரே! வாதத்திஞல் என்னையும் ஜயித்தீர். பின் நாவிலமர்ந்த வாணியையும் ஜயித்து சாரதா பீடமாகக் கொண்டீர் ●தனபினை தன்னிடம் அக்னி கண் இருக்கிறதென்று காணபித்து, உக்கிர பைரவனை எரித்து, மக்களின் துக்கத்தை ஒழித்தீர்! நீரே மக்களுக்குத் தாயுமாவீர், தந்தையுமாவீர் ஓ லோக குருவே! நீரே இராபபகல்களை விளக்கும் சந்திர சூரியருடைய ஒளியாகவு மிருபபதையும் காணபிக்க பற்பல லீலைகளைச் செய்து, சிரஸில சந்திரனைக் கொண்டீர் என்னைக் காண்பவர்களுக்குப பாபமெல்லாம் நசித்து பரிசுத்தமாவார்கள் என்பதறகாக, சிரஸில் தங்க ஜடையினுள கங்கையைக் கொண்டீர் பின்னும் மூலபரகிருதியின் ஸவரூபத்தின நிழலை காணபிக்க, உமா தேவியை

தன் சரீரத்திலேயே கொண்டு, இருவரும் ஒன்ருயப் பிரகாசிக்கும்படிச் செய்கிறீர். ஓ, பரம சிவமே! உமமுடைய திருநாமங்களைப் பாடவும், உம்முடைய பாதாரவிந்த ஸேவையைச் செய்யவும், எனக்கு அருள வேண்டுமென்று பாடுகிருர்.

(கீலிகஜ்ஜணி)

1 சிவகுரு யருளபாதம் தவகுரு நேசர் பாதம
பவமதை திறக்கும் பாதம —சங்கரம்
பவமதை திறக்கும் பாதம.

2. முதலபொருள பாதம—முதலைக் கருள் பாதம்
முநியோர் துதி பாதம —சஙகரம்
முநியோா துதி பாதம.

3. குருமுகம கணட பாதம புருவமதில் கூடும பாதம்
குரு வடுவாம பாதம் —சங்கரம்
குரு வடுவாம் பாதம்

4. பெரு நீரடைதத பாதம - பெருங்குடை யளித்த பாதம்

பெருகவி பாடும பாதம் —சயகரம
பெருகவி பாடும் பாதம்

5. காசியில் வநத பாதம் - ஆசிபெறற பாதம்
ஆசிதரும் பாதம —சஙகரம்
ஆசிதரும் பாதம்

6 பதரியில் சென்ற பாதம் - சித்தர்க்கருள் பாதம்
சத்திரம் சமைதத பாதம —சஙகரம்
சததிரம் சமைத்த பாதம

7.. யோகியற் கரச பாதம - யோகாகனி வைதத பாதம்
மோகாகனி போககும பாதம் —சஙகரம
மோகாகனி போககும பாதம.

8. திருவேணி வநத பாதம - திருகூட வாஸ பாதம்
திருசிர வடவாஸம —சஙகரம
திருசிர வடவாஸம

9. அண்டமதை காதத பாதம - பிணடமதி விருநத பாதம்
கண்ட விபரருககருள பாதம் —சங்கரம்
கண்ட விபரருக்கருள் பாதம்.

10. பண்டிதருக் கருள் பாதம் - விண்டவருக
கருள் பாதம
வாணிககருளும் பாதம் —சங்கரம்
வாணிககருளும பாதம.

11 விட்டகனற ரச பாதம் - இட்டமாய வந்த
பாதம்
தட்டாமல வரும பாதம —சங்கரம்
தட்டாமல் வரும பாதம்.

12. சாரதா பீட பாதம் - சாநதயோக பாதம்
பணி பூஷண பாதம் —சஙகரம்
பாரதி தேவி பாதம்

13 பிணைதனை எழுபபும பாதம - குணதனைப்
போக்கும பாதம்
வரவேஷ சூர பாதம —சங்கரம்
வரவேஷ சூர பாதம.

14 தாய்க கருளும பாதம - வாழுதகண்
டெரிதத பாதம
சேயாய் வரும் பாதம் —சங்கரம
சேயாய் வரும் பாதம்.

15. தங்க ஸ்வரூப பாதம் - மங்கள ரூப பாதம்
தனனுலறியும் பாதம் —சங்கரம்
தன்னுலறியும் பாதம.

16. சுப்ரமணிக் கருள் பாதம் - சுந்தர ரூப
பாதம
சுப்ரகவி பாடும் பாதம —சங்கரம
சுடரமா யுதித்த பாதம்.

இவ்விதம் பிரமமா துதிககவும, ஒவ்வொருவர் அவரவர்களுக்குத் தகுநதபடி துதி செய்து ஆசிப் பெற்றூர்கள் பின பிரம்மா முதலிய தேவர்கள் துதிபபதைக கணட ஸ்ரீ சங்கரா, நெற்றியில் கண்ணும, சிரசில கங்கை யும், சந்திரனும், உடமபில உமா தேவியும், கழுத்தில் நீலமும், இடையில் புலியுடையுமா கவும், ரிஷபமாலது விமானம போல நிற்க வும், ரிஷபாரூடமாக ஏறி உடகார்ந்து, அவவிட மிருக்கும சிஷ்யகோடிகளுக்கு ரிஷபாரூடமாக காக்ஷி யளிதது, தேவாகள் பூமாரிப பொழிய, சித்தாகள் துதிபாட, மங்களம்! மங்களம!! என்ற ஒலியுடன், தன் ஸ்தாஸ்தானமாகிய

கைலாஸத்தை யடைந்து எங்கும் சோபித்துக் கொண்டிருக்கிறார் அவரை இன்றைக்கும் ஏக சித்தத்துடன் மனக் கண்ணால் பார்த்தால், அதன் உண்மையை நாமும் அறிவோம்! ஸ்ரீ சங்கர பகவான் இந்த விதமாகப் பூவுலகில் லீலைக்காக வந்து லீலை முடிந்ததும், தன் வீடாகிய கைலாஸ லிங்கத்தில் இரண்டறக் கலந்து எங்குமே சோபித்தார்.

சாந்தி

மங்களம்

ஓம் நம பார்வதீபதயே
ஹர ஹர மஹாதேவ
மங்களம் நிதய சுப மங்களம் -
சைலேந்திர நாதருக்கு - சுப மங்களம்
காலகாலாய கருணாஸாகராய-
பாலகுண தன்யாய பவித்ராய —மங்களம்
ரம்ய குண ப்ரபாய - லோசன வரதாய
கம்ய ஞானரூபாய - ரவிகோடி ப்ரபாய
விச்வ ஜன முகாய - சமீகறபவாஸாய
ஸ்ரீ சுப்ரமணி ஜோதி வரலீலாய
—மங்களம்

எங்கும் மங்கள ஒலியுடன் யதாஸ்தானத்தை அடைந்தார். இப்படிக்கு அடியேன் அருளியது ஸ்ரீ சங்கரருடைய கருணையாகிய ஆற்றின் நீரை சிறிது பருகினபடியால், ஸ்ரீ சங்கரர் தோன்றி, அருள்காட்டி இந்நூல் வரையப்பட்டது. இதில் ஏதேனும் குற்றமும் குறையு மிருந்தால், என் குற்றமே தவிர, சரித்திரத்தை குற்றமாக எண்ணக்கூடாது. பின்னும் இந்த சங்கர கீதையை எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் மகத்தாய எழுதவும், அனுவாயெழுதவும் தகும்! எப்படியென்றால ஸேதுக்கு அணைக்கட்டும்போது அணில் மணலில் புரண்டு அணைக்கு உதவினதைப் போல, அடியேனுடைய அறிவிற்கு எட்டின மட்டும் ஓர் அணுவெனச் சமைத்தேன். எவ்வளவோ இதில் விட்டிருப்பினும் அதை பொறுத்தருள வேண்டுமென்று பகவானிடம் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்

ஓம், சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

இப்படிக்கு ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள் திருவாய் மலர்ந்து அருளிய ஸ்ரீ சங்கர கீதை யைப் படிப்பவரும் கேட்பவரும் மரண காலத் தில் வியாதி பயமில்லாமல் ஸ்வர்க்க போகம் அனுபவிப்பார்கள் ஸ்ரீ சங்கர கீதையைப் படித்து மனனம் செய்பவர்கள் வைராக்கியம் விரைவில் கிடைத்து நித்ய ஸ்தானத்தை அடை வார்கள் சாந்தி

(நீலாம்புரி — ஆதி)

ப, ஸ்ரீ சங்கர கீதம் - சாந்தமாய பாடியறி
—ஸ்ரீ

அ ப; மங்களனே பரமானந்தனே—
அங்கமுடல முழுதும் ஒளிபரவ
தங்க மயமாய் தங்கிடச் செய்யும் —ஸ்ரீ

ச, ஆதிமுதல் கொண்டடிவரை யிலுள்ள
ப்ரூதியைப படித்தறிந்து பார மக்களுக
கெடுத்து ரைக்கு மெளிமையுடன் பர
மடுத்து பாடும்சுப்ர மணியருள்கீதம்-ஸ்ரீ

(ஆடும சிதமபரமோ—மெடடு)

ப, கூடுமானநதமே—ஸ்ரீ சஙகர கீதம —கூ

அ.ப, கூடுமானநதம கையை காட்டிடவே
கூடியே கீதையை பாடினாலுள —கூ

ச, சிதகனிகுண்டத்தில சுக்தவொளி வீசும்
மத்குஹையிலபர சுபரமணி காட்டி - கூ

சாநதி

ஸ்ரீ சஙகர கீதை முறறிறறு

ஓம தத ஸத

ஸ்ரீ சஙகராரப்பணம் அஸது

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஸ்ரீ ஸ்தாசிவ ப்ரம்மேந்திராள் சரித்திரம்

அல்லது

தியான சீலம்

முகவுரை

ஹ்ருதய புண்டரீகத்திலே ஜீவனை அடக்கி ஸதா தன்மயமாக, அகண்ட காவேரீ தீரத்தில் நடனம் செய்துக்கொண்டு இருந்த ஸ்ரீ ஸதாசிவப்ரமமேந்திரருடைய கதையை எழுதுவதென்றால் அவ்வளவு சுலபமன்று. அவருடைய திருவிளையாடலையே கண்டுகளித்தால் அவர் அருள் சிறிது உள்ளத்தில் அடைந்து நம்மை சாந்திப்படுத்தும் மௌனபதை மட்டும் மறக்காமல் அவரை சிவமூர்த்தியாக எண்ணி பூஜித்து வரவேண்டும், என்பது என் அனுபவம். நான் ஒருநாள் காலையில் ஜபம் செய்துக்கொண்டு இருக்கும்போது திடீரெனவோர் ஒளி தோன்றி அதன் நடுவில் ஓர் மூர்த்தி நிர்மாணமாகவும் திவ்ய தேஜஸ்ஸுடனும் தோன்றி நிர்பதைக் கண்டேன் உடனே நான் ஸதாசிவம்! ஸதாசிவம்! என்று பல முறை சொல்லி பூஜித்தேன். அப்போது அந்த திவ்ய மூர்த்தியானது "அஹம்ப்ரம்மம்! அஹம் ஸதாசிவம்! என்று திருவாய்மலர்ந்த

ருளி அனுகரஹித்து மறைந்ததும், அடியேன் சிறிது நேரம் பிரஞையற்று அந்த ஜோதி நிழலில் அமர கிடைத்த ஆனந்தத்தைக் கொண்டு "ஸ்ரீ ஸதாசிவப்ரம்மேந்திராள் என்றே எனக்கு விளங்கிற்று. இந்த அனுபவத்தைக் கொண்டே அவரருளால் அவருடைய திருவிளையாடலை வரைந்தேன். ஏதேனும் குற்றமும் குறையு மிருந்தால் என் குற்றமே ஒழிய சரித்திரத்தை குற்றமாக எண்ணக்கூடாது.

சாந்தி

இப்படிக்கு,

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்,

தத ஸத
பரமஹம்ஸ
சாநத

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

ஸ்ரீ ஸதாசிவ ப்ரம்மேந்திராள் சரித்திரம்

அல்லது

தியான சீலம்

கணபதி துதி
(பூபாளம)

முகதபொருளை யெபபவும கண்டுள மகிழ்நத
சிததராம் ஸ்ரீ ஸதாசிவேநதிரா கதையை
முததாய்கொழிந தருள் மோதக தரனுகவநது
சிததி ஓதித்து புததியை காட்டுவாய

ஸரஸ்வதி துதி

பூதிகளை வீணையால் பாடி புண்யாக்கருளும்
ஆதியா யமர்ந்த அயனார் பததினியே
மதுரையி லுதித்த முகதர் சிவேநதிரர்
கதையை யுரைகக நாவில் வா

குரு தியானம

(தோடி — ரூபகம)

ப, ஸற் குருவே சரணம, சாநதமருள - ஸற்
அ-ப, பற்பல நினைவை போககும் பரனே
—ஸற்

ச, முக்குணத்தா லுலகம் வாட்டுதே
நற்குணம் தந்தாள நாடியே யெனை,
பொறபதம காட்டி அழைதத
பொருளே
நேர்முக முடன சுபரமணிக் கருள -ஸற

வசனம

அரும் பெரும் பாடல்களை பாடிய புலவர் கள் அருள் பெற்ற திவய க்ஷேத்திரமாம் மதுரையம்பதியிலே, ஸ்ரீ ஸோமநாத அவதானி யென்ற ஓர் ஆந்திர பிருமணர் இருநதார

அவருடைய உத்தம பத்தினியாளின் பெயா பார்வதி யம்மையாராகும். இவவாறு தம்பதி கள வாழ்நது வருகையில், புத்திர ஸந்தான மில்லாமையால் சோகமுற்று ஸ்ரீ மீனுக்ஷியம் மையை துதி செய்து, தபததால ஓர் குழநதை யைப பெறறாாகள. சநதிர பிம்பம போன்ற திரு குழநதைப பிறநததும், தேவாகள் புஷ்ப வாஷம் சொரிநது மஙகளவாத்யம் கோஷித்து, அவதார மகிமையை விளக்கினாாகள் இநதப் படி ஒரு நாளும பிறக்காதது ஒரிடததில் தோன்றும்போது எல்லாவித நற்குணங்களுமை நிறைந்து, ஈச்வர தனமையை விளககிக காட்டு மென்பதை நாம் அறிந்த விஷயமே வாம தேவர் கர்பத்திலேயே ஈச்வர மயமாகி விட் டார். சுகப்ரமம ரிஷி பிறந்ததுமே ஈச்வர ரூபமாகி விட்டாா. இவரைப் போன்ற அவ தாரமே நம் ஸ்ரீ ஸதாசிவவேநதிரர் என்பதை நன்கு விளக்கிக் காட்டுகிறது. பின்னும் மாயையோ, கர்மமோ, ஆணவமோ இவரிடம் கணடதே யில்லை ஒரே ஸச்சிதானந்த சுடர் போலவே அவர் திருமேனியும விளங்கிக்

கொண்டிருந்தது, அவதாரம் செய்த திருக் குழந்தையைப் பார்ப்பவர்கள் எல்லாம் தன்னுடைய பவரோக வியாதியை தீர்த்துக் கொண்டார்கள். இந்தப்படி தம்முடைய தபத்தால் பெற்ற குழந்தையை அருமையாக வளர்த்து வந்தார்கள் அப்படி யிருக்க.

(தனயாஸி இராகம்)

தவத்தை முனிகளுக்குப தேசிக்கவே வந்து
பவத்தை நீக்கி பராபர நிஷ்டை யுணர்ந்து
பலபிறவியும் பகல்கன வென்றுரைக்க
சீலமுடனவதாரம் சிவேந்திரராக வந்தார்

இவ்விதம் முனிகளுக்கு தியானத்தை உணர்த்தக் கூடியவராகவும், பல பிறவியை ஓட்டி சுடராயப பிரகாசிக்க வேண்டுமென தன்னுடைய லீலையால் தெரிவிக்கக் கூடியவராக, மதுரையில் ஸோமநாதா தம்பதிகளுக்கு திருக் குழந்தையாக அவதரித்து, சிவராம கிருஷ்ண னென்றும், அண்ணாவால் பிச்சுகுப்ப னென்றும் பலப் பெயருடன் விளங்கி, நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ண

மாக மதுரையம்பதியில் வளர்ந்து வந்தார். தக்க பருவத்தில் யஞ்ஞோபவீத தாரணமும் செய்து, அத்யயன பாடசாலையில் சேர்ந்து வேதங்களை படித்து வந்தார்

(எந்தனிடது தோளும—மெட்டு)

1. அத்யய்யனம யாவும அணடியே படித்
தறிந்தார்

சித்த மான போதம் சின்மயமாகவே
ஸத்யஜ்ஞானம் கடந்த ஆனந்த ஸுகவும
நித்யமெடுக்கும் பிக்ஷானனமே புசிப்பார்

2 தாய தந்தைக் கெப்போதும தொண்டு
புரிவார்

நாயககுணமில்லா நயந்தே பணிவார
பாயும் புலன்களை போக்க யுபாயமுடன
சேயாகவே யிருந்து சித்தாக குணர்ந்திஞர்.

இவ்விதமாக பிரம்மசாயாச்ரமத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கும்போது, தாய தந்தையர்கள மணும செய்து வைக்க ஏறபாடுகள் செய்து வைத்தார்கள ஒன்றிலும பறறுதலில்லாத ஸ்ரீ சிவராமகிருஷ்ணன், கோயிலுக்கு வந்து ஸ்ரீ மீனாக்ஷி தேவியை துதிக்கலாஞர்.

(பியாகடை—அட தாளம)

ப, மூர்த்தி ஸ்வரூபியே—ஸ்ரீ மீனாக்ஷியே-மூ

அ-ப, கீர்த்தி பரதாபினி—கிருஷ்ண ஸோதரீ
பூர்த்தியான யோக நேத்திலைய
யருளே —மூ

ச, மலையத்வஜனுக் கருள் கனியாகவும்
சில விப்ரனுககு பரி யளித்ததும
புலவர்களின் நாவில் பொலிவுறறதும்
பலவர்ணமுமாக பால னெனககுமருள்
—மூ

இவவிதம் ஸ்ரீ மீனாம்பிகையை துதித்து, அனுதினமும் யாக யோகாதிகளை செயதும், யோகியரை தேடுதலும, மோகததைப் போக்கி யாவரையும் தெய்வமென பாராட்டி, அக ஸேவை செயதுகொண்டும வந்த, ஸ்ரீசிவராம கிருஷ்ணன், தனக்கு கல்யாணம் ஆனதையே மறந்து பிரம்மசாரியாகவே பிரகாசித்திருந தான். அபபடி யிருக்கும்போது ஸம்மந்திகள கல்யாணம் சொல்ல பெண்ணை அழைத்து வா வும், பார்வதியம்மையார் சமையல் வேலையி லமுநதி யிருந்த சமயம் பார்தது, சிவராம

கிருஷ்ணன், அம்மா பசிக்குதே! பசிக்குதே! என்று கூவினர் தாயாரோ வேலையில் மனதை செலுத்தி யிருந்தபடியினாலே கொஞ்சம் பொறுவென்றுள் இதைக் கேட்டதும் சிவ ராமகிருஷ்ணன் யோசிக்கலானார். கல்யாண மென்று வருவதற்குள் இவ்விதம் கஷ்டமானல கட்டிக்கொண்டால் எவ்வளவோ, துன்பம் ஏற்படும் ஆகையால், இனி நாம துறவு பூணுவதே நலம்! இந்தப் பற்றுதலே இவ் வுலகத்தில் முக்குணத்தால் ஜீவன்கள உழலு கிறது எப்போது இந்த பற்றுதலை விட்டு நீங்கி நிற்போமோ, அப்போது இந்த குணங் களு வாலாட்டாது, நம்முடைய தியான நிலை யிலேயே இருந்து ஆனந்தம் கொள்ளலாம் எனறு உருகி பசித்தவராய், ஓர் மூலையில் உட் கார்ந்துகொண்டு பரமனை மனதால் பாடு கிறார்.

(புன்னாகவராளி)

ப, பசியை போக்குமய்யா - மனதால்

கிளம்பும —பசி

அ-ப, புசிககவே யமுதம் பொற்பதமதிலே
கசிந்துருகி பருக கழல்தோன்றியென
—பசி

ச, வீண வாதும சூதுமே யுலகம
காணயென புரைக்குமுன்னே கண்டு
வெணகுடை மீதில வன்ன நதிருக்கும்
வெண்ணிலா வை வரகுஹையில் கண்டு
—பசி

இநதவிதம பசியைப போக்க பரமனை பாடி கௌபீனதாரியாக நிறைா இதைக கணனுறற தாயார் ஓடிவநது, ஏனிப்படி? நன்று யிருககிறது! ஸமமநதிகள பெணணை அழைதது வநதிருககிறாகளே! நீயேன இநத கோலம கொணடிருக்கிறுயே, என்று உரைத்து மகனை நோககி தாயார் சொல்லுகிறுள.

என அருமைபாலா, இநத கோலததை விட்டு நனறக இரு, நான் என்ன உனக்கு தபபிதமான வார்ததையை உரைததேன்? ஸம்மந்திகளுககு என்ன ஸமாதானம் சொல்வேன்? நீயோ தண்டபாணியைப் போல

வேடம் பூண்டு மூலையிலிருக்கிறாயே ; எங்கள் மனம் கோணாமல் இதுவரையிலும் நீ மங்க ளமாக தொண்டு புரிந்த பிச்சுவே, நீ இப் படி செய்வாய் என்று நாங்கள் கனவிலும் கூட நம்பவில்லையே ! என்று பலமுருக்கத்து டன் உரைத்த தாயாருடைய மொழிகளைக் கேட்டு சிவராமகிருஷ்ணன் உரைக்கிறான் அம்மா, எல்லாம் அறிந்த நீயா இப்படி புலம்புகிறாய் ? உனக்கு ஸந்யாஸத்தின் பெருமை தெரியாதா ? உன்னுடைய ஓர் சொல்லால் என்னை பரிசுத்தம் செய்து ஆண் டவனுக்கிறாறு அம்மா, இப்படி என்னை தங் களுடைய ஒரே வாக்கியத்தினால் துறவியாகக வேண்டுமானால், நீ உலக தாயாகிய ஈச்வரி யேயாகும். இப்படி தாயும் மகனும் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, ஸம்மந்திகளும் அவ விடம் வந்துவிட்டார்கள். இதைக்கண்ட தாய் தயங்கி நிற்கவே, மகனாகிய பிச்சு, அம்மா ; நீ பயப்படாதே ! நானிருக்கிறேன் என்று உரைத்துக்கொண்டு சொல்கிறான் அம்மா, இந்த சடமாகிய உடம்பிறகு பற்றுதலுக்காக

மணம் புரிந்து இனபுற்று வாழவதைப் போல மனமாகிய பெண்ணுக்கும் தன முயற்சியால் நாதனை தேடவேண்டாமா? ஆகையால் நானிந்த விருப்பு வெறுபபான புறறு தலகளை விட்டு, மனத்தினை நாதனையே உள்ளததில தேடபோகிறேன். என்று உரைத்து தயானத்திலமர்ந்து விட்டார் சிலது நேரம கழிநததும் கண்களை விழித்து ஆநநத பாஷ்யமுடன பாடுகிறார்

(பியாகடை)

ப, தாய மயமே யுலகம் தான் நேரில்
கண்ட —தா

அ-ப; தாயமாரை மணம் புரியததகுமோ
மாயம் கடநதவாக்கொா தர்மமோ
—தா

ச; கோடையிலினைப்பாற குடைபிடித-
ததும்
ஆடையினுலுடம்பை மறைததும
முன்னம் கொண்டு வந்ததின்மேலின்-
வம்
மூடிமன்றக்க அறிவாளிக்கு தகுமோ
—தா

அமமா, இவ்வுலகததில் உலாவுமு ஸதிரீகள் முழுதும் ஸ்ரீயாகிய தாயாகும். அபபடியிருப்பதை தன அனுபவததால் கண்டும கூடவா மணம் புரியவேணடும்? நாம இநத உடமபிறகு எவவளவோ நிவாததியை செய்கிறோம! ஆனால் உடமபிற்குள இருக்கும் ஆதமாவிறகு ஆத்மாவாய விளஙகுவதை தேடினோமில்லை! முன்செயத புணயகாமத்தினால் இமமனித உடல தரிதது அறிவைகாண முயல வேண்டாமா? இனனும் தனனை மறைத்துக் கொள்வதா? சீ! சீ! இனி ஒருபோதும மாட்டேன நான் வந்தவழி எதுவோ அநத வழியாகவே ஆணடவன வீட்டை அடைய போகிறேன் நீஙகள யாருமதடுக்காதிாகள்! தடுக்காதிர்கள்! என்று உரைத்துககொணடிருக்குமபோது, தநதை ஸோமநாத அய்யர் க்ஷேத்திரத்தில் தரிசிக்குமவேளையாயிருந்தது. அவவிடத்தில ஸ்ரீ ஸோமஸுந்தரர் அசரீரி மூலமாக "நானே உன் மகனாக பிறநதேன்!" என்று கூறின ஆச்சர்யத்தை நினைத்துக கொண்டு வீட்டை நோக்கி புறப்பட்டு, இவர்

களிடம ஓடிவநதார உடனே மகனை பார்க் கவும் கோமணாண்டியாக நிற்பதை கண்ட, தந்தையாகியவர் ஸோமேச்வரா உரைத்தது சரிதான், என்று மொழிந்துக் கொண்டே மகன காலில் வீழ்ந்தார் பின் எழுந்து கோவிலில் நடநத விருத்தாநதஙகளை யெல் லாம உரைதது ஸமயநதிகளையும தாமயந்தி னியையும் ஸமாதானப்படுத்தி, தன் மகனாக வந்து திருவிளையாடுவது பகவானே, என்பதை உள்ளத்தில பதிய செயதாரகள்.

ஓ தர்ம பததினியாகிய தேவியே, நாம் முனனால் செயத தவபயனே இவவிதம நமமை இரக்ஷிகக உருவமெடுத்து வநதார போலும். அம்பரத்திலாடும் ஆதி ஜோதி மணி விளக் கின் நிழலை தந்தாள ஏழை அடியார்களை சோக்க வந்த அருள் தெய்வமே இவர் எனறு உறுதியாக கூறும் தந்தையாரின் மொழிகளை கேட்டு ஆச்சரியமடைநது யாவரும பிச்சுவின் காலில் வீழ்நதார்கள் அப்படியிருகக கல் யாண பெண் காலில் வீழந்து, கோமணாண் டியாக நிற்கும் தேவமுகத்தை பார்தது மன

முருகினவளாக கேழகலானுள. ஓ என் பிராண நாதா, எனனை இப்படி விடலாமா? ஏ பரபோ, அனுதியாக யென்னை துரததலாமா? என்று உருகி நாதனுககு நாதனுன பிச்சுவின் பாதகமலங்களை பிடிததுக் கொண்டு பாட லாயினுள்.

(முகாரி)

ப; என்னகான பிழை செயதே னீசா
எதுவும பொறுத்தருளும தயா
—என்ன

அ-ப, சின்ன வயதினிலே இநத வாதை வர-
லாமோ
முன்னம் செயத பராதபமோ அறி
யேன் —என்ன

ச, நாயகனில்லா நாரியருக்கெதும
நயந்த தொழில்கள் புரிவதாகாதே
எத்தனையோ பிறவியை எணணுது-
கழிதகேன்
அததனை போனுருவம் ஆதிசிவமாக-
யானுள் —என்ன

இதை கேட்ட ஸ்ரீ துறவி பூண்ட சிவ ராம கிருஷ்ணர், ஓ தாயே, நீ எழுந்திரு! அபயம் தந்தேன்! கவலைப்படாதே! நீயார்? சற்று யோசித்துப்பார்! நீ இந்த உடலா? உடலுக்கல்லவோ அபிமானமேறபடுகிறது? நீ உடலுககுள நிறைநதிருககும பரிபூர்ணம் என்று சொல! பேதயைபோல அழாதே! நீ என் தேவதேவியன்றோ! அபபடியிருக்க என காலில நீ வீழ்வதுகூட பிசகாகும் உணமையில் நீ ஓர் கநதர்வஸதிரீயாகும் முன் நாரதர் சாபத்தால ஓர் அநதணர பெண ணாக ஜனித்து, எனககு 12-ம் வயதிலும் உனக்கு ஏழாம் வயதிலுமாக என்னை அறி யாமல தாய தநதையர்கள எனக்கு மணம் செயது வைத்தார்கள் உனக்கு சாப விமோசனமாக நானே இப்போது நாரதரின் ஏவலாலே இவவிடம் வந்தேன் எனபதை அறி! என்று உரைக்கும் போது திடீ ரென ஓர் திவய ஜோதிகண்டு அந்த கல் யாணப்பெண கந்தர்வ ஸ்வரூபமாக மாறி மறைந்தாள். இதைகண்டும் கேட்டுமிருந்த

ஜனங்கள் யாவரும் பூமாரி பொழிந்து பிச்
சுவின பாதகமலங்களில் வீழ்ந்து ஆசிபெற்
றார்கள். இதனாலேயே நம பரம்மோத்திருள
பற்றுதலற்ற நிர்குண ஸ்வரூப மென்பது
நன்கு விளங்கும் நம குலத்தை பரிசுத்தம
செய்ய வந்த தீபசுடரே யாகுமென்று தாயா
ரும தந்தையரும துதித்து ஆசிபெற்றார்கள்.
ஸமமந்திகளும தன பெண்ணை கந்தர்வ
வடிவமாக்கி எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளை
காட்டும் பராசக்தி யென்று யாவரும் துதிக்க
கும்பாடி செய்தருளிய பிச்சுவின் காலில
வீழ்ந்து உபதேசம பெற்றுக்கொண்டு தன்
மனையை அடைந்தார்கள்.

பிறகு பால துறவியான ஸ்ரீ சிவராம
கிருஷ்ணன் தாயிடமும தந்தையினிடமும்
குருவை நாடி தேச சஞ்சாரம செய்யவிடை
கேட்கிறார். ஓ தாய தந்தையர்களே ? என்னை
பெற்றெடுத்த அருமை தவத்திலோத்தமர்
களே ! உங்களுக்கு எப்பவும் நான் உள்ளத
தில் இருப்பேனே ! கவலையுறுதீர்கள். உங்
களைபோன்ற எத்தனையோ தாய் தந்தையர்

கள நம குலததில தோன்றி மறைந்திருப் பவர்களுக்கும் எவலாவித தேவதைகளுக்கும் நிததியமான சிரார்த்தம் எதுவோ, அதை அடைய போகிறேன் எனறு உரைத்து தாயின் பாதகமலஙகளில் விழவே, எப்படியாறுலும் பெறறதாயிக்கு வருததம் வராமலிருகக முடிய விலலை ! மகன் யாததிரைககு போவதை நினைத்து கணகளில் நீர் தாரை தாரையாக் கப் பெருகினள. இதைககணட பாலதுறவி, தன திருகரஙகளால் தாயின் முகததை துடைத்து, ஸ்ரீ ஸோம ஸுநதரேச்வரருடைய ரூபமகொணடு நினறுர் இநத திவ்ய மூர்த் தியின் உருவததை கணடு ஆநநத ஸாகரத் தில் மூழகி ஹா ! ஹா ! என ஸவாமியே போய்வாரும் என்று கைககளை கூபபிக் கொண்டு விடையளிததது,ம, தன்னுடைய பால ரூபததை கொண்டு தந்தையிடமும் வநது விடைகேழகலாஞர்

ஓ என் அறிவை தநத பிதாவே ! தாயின் வருத்தத்தை நீக்கி ஆநந்திகக செய்து தங் களிடமும் குருவை நாடி புறப்பட விடை

கேழகிறேன நான் ஆத்மாநநதம் கொணடு உலகில் ஸஞ்சரிபபது உங்களுககு மிகவும் சிரேயஸைத தரும். காயிநதிரியை உபதேசித்த ஜஞானகுருவாகிய பிதாவே, இநத முக்குண வாஸனையை நீககி நிதயாநநதம கொளள வழியை தேடியறிவது நம்முடறசியல்லவா? ஆகையால் தஙகளுடைய பூரண ஆசீாவாதம தநது சிறுவனே காப்பாறறுவீர், என்ருா. இதைகேட்ட தநதையாா, ஒ சிவராமகிருஷ்ணு; உனககு பசிககுமபோது யார் சாதம போடுவார்கள்? இநத வயதிலேயே ஸஞசாரமபோக எததனிககிருயே? ஸாதாரணயாக மூனறு ஆச்ரமங்களும் அனுஷடிதத பிறகு ஸந்யாஸம கொளவது உலக வாழ்ககைப்படி நடககக்கூடாதா? இது நனமையா? என்று புததிரவாஞசையால சொலலும தந்தையை நோககி பாலதுறவி சொல்கிருர்

என்னை வளர்தத தந்தையே! கேளீா, உடலை மறநத பிக்ஷுககளுககு உலகெல்லாம் அன்னம் கிட்டுமென்பதை என யோகவலிமை

யால் அறிவேன். அபிமானமுள்ள ஆதமாக்களுககு பசியும் தாகமும உண்டாகிறது அபிமானத்தை விட்டவனுககு பசியும தாகமும் உணடாகும்போது எதேசசையா யாவும கிட்டுகிறது ஆகையால், நான எதேசசையாக கிடடுவதை உணடும, பனி வெய்யிலகளை கவனியாமலும், ஏகாமபர தயானத்திலேயே லயித்து நிவாணம் கொளவேனுக எனறூர்

இநத திவய வசனததைக் கேட்ட தநதையானவர், எனககு எனன கதிமைபக் கொடுககப் போகிருய? இப்பொழுதே போகவேணடுமென்கிருயே! என்ருர் இதைக கேடட சிவராமகிருஷ்ணர், நான யார தெரியுமா? சுப்ரமணியாகும. முனனல தநதைககு உபதேசித்ததைப்போல, உனக்கும உபதேசிபபனுக! எனறு உரைதது, அஷ்டஸிததிகளையும் பெறற பிசசுவானவர் ஸ்ரீ சுபரமணியாக வேலை தரிததுககொண்டு தநதைமுன் நின்ருர். உடனே தநதை ஆச்சரியமடைநது, "தன்னுடைய அஞஞான இருளை நீக்கி மெஞஞான வொளியைத் தந்த தயாநிதியே! நமஸகாரம்!

என்று பணிந்ததும், உடனே பால துறவி, தந்தைக்கு உபதேசித்து நற்கதியைக் காட்டி, விடை பெற்றுக்கொண்டு, கும்பகோணத்தை அலங்கரித்த பரமஹம்ஸ ஸ்ரீ பரமசிவேந்திரர் என்னும் காமகோடி பீடத்திலிருக்கும் பெரியாரை யடைந்து பூஜித்து, தன்னுடைய விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கலானார்

ஓ ஸற்குரு ஸ்வாமியே! அடியேனுடைய அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி ஞான சூரியனை உதிக்கச் செய்து, உள்ளத்தை பரிசுத்தம செய்ய உபதேசிக்கும் ஆதித்ய ஸ்வரூபராகிய ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தியே நமஸ்காரம் கண்மணியாகள்போல வந்த என் சென்னியில் கால வைத்தருளும் கிருபாநிதியே! எத்தனையோ பிறவியில் முயற்சித்து தற்போது ஸற்குருவின் அருளாலே நித்யானந்தம் கிட்டுகிறது என்பதை அநுபவத்தால் உணர்ந்தும் தத்வாதீதமே நமஸ்காரம் அடியேனை ஏற்றுக்கொண்டு தொண்டாற்றுக்குவது உன் பாரமய்யா ஸ்வாமி! என்று ஆனந்த நீர் பெருக்கிக்கொண்டு, ஸற்குருவின் பாதகமலங்களில் வீழ்ந்து பாடுகிறார்.

(பியாகடை)

ப திருவடியை தேடி வந்தேன - திவ்ய
குரு நாதா —தி

அ-ப, குருவடிவாய காம கோடிபீட மதில்
உருவமா யுதித்த ஸற்குருநாதா நின
—தி

ச, தன்னை யறியாமலு ழன்றேன -
தவத்தால
முன்னம் முயற்சியால வந்தேன்
மாயம் பிறக்குமிடம் அறிந்திடவருள
மாதவ குருநாதனை தேடி வந்தேன —தி

இந்த திவ்ய பாடலைக் கேட்ட ஸ்ரீ பரம சிவேந்திரா நிஷ்டையி லமாந்து சிலது நேரம் கழித்து கண்களைத் திறந்து, கோவணுணடியாக நிற்கும பிச்சுவைக கண்டு, ஓ ஸதாசிவமே! என்று உரைத்து, மார்போடணைந்து ஆசிகூறினார் இதைககண்ட தேவர்கள் அந்தர் முகத்தில் தோன்றி பூமாரி பொழிந்து, நக்ஷத்திரஙகள் சுற்றின சந்திரனைப்போல சோபிக்க செய்தார்கள். உடனே சிஷ்யனை உள்ளே

அழைத்து வந்து குருவானவர், சீடனுடைய தியான நிஷ்டையைக் கண்டு புகழ்கிறார்

(பந்துவராளி—ஆதிதாளம்)

ப. அகண்ட தியானசீலா - ஆதிபுருஷனே
நீ —அ

அ-ப. முகண்டமேல் வளர் சுகஜோதிநிலாவில்
—அ

ச. எத்தனையோ பிறவியில அத்தனை
சேவையால்
பதத்தைப்போல யின்னாளிலென்னிடம்
வந்த —அ

ஓ அஞ்ஞானத்தைத் தன ஞான வொளியால் போக்கின சீலா, நான் அவ்வளவு பெரியவனா? இந்த ஜீவனுகிய ஸம்ஸார கடலில் ஆழ்ந்து முழுகி பொங்கி யிருக்கும் என்னை, கரையேற்றும் கருணைவள்ளலே, நான் உம்மை ஸற்குருவாக தேடும்போது நீரே இப்படி திருவாய்மலர்ந்தருளும்போது, அது அப்படியே சதாசிவமாகி, ஜீவன் முக்தனுக விரும்பி உம்மை சரண மடைந்தேன் சாந்தியில்லாத

மந்திரங்கள் இல்லாதததுபோல, குருவில்லாத சிஷ்யனும் இல்லையல்லவா? ஆகையால், எனக்கு நிர்வாணத்தின் பெருமையை உரைத்து உபதேசிக்க வேண்டும், பிரபோ! எதை அடைந்தால் ரூபம், நாமம், ஆத்மம், இந்த மூன்றையும் கடக்க முடியுமோ அதை உபதேசித்தருளி கிருதார்த்தனாக்கவேண்டும் குருவே! உப்பு பதுமை கடலில் போட்டால் கரைவது போல, இந்த உடலாகிய உப்புப் பதுமையை தங்களுடைய பாதாரவிந்த கருணை ஸமுத்திரத்திலே கரையும்படி செய்தருள வேண்டும் என்ற திவ்ய வாக்கியத்தை கேட்ட குருநாதர், சிலது நேரம் தியானத்தி லமர்ந்து, பிறகுத தெளிந்து பால துறவியாய நிற்கும பிச்சுவினிடம சொலலுகிறார்.

ஓ என் அருமை சிஷ்யனே கேள்! இது வரையில் என்னிடம இவவித திவய வசனங்களை யாருமே உரைததிலலை! நீயோ எனக்கு உபதேசிக்கும தக்ஷிணாமூர்த்தி யென்றே நான நம்புகிறேன. அப்படியிருகக நான உபதேசிப் பது தகுமா? என்றார் இதைக்கேட்ட பால

துறவி, எனக்கு எல்லாம் குரு மயமானபடி யால் உபதேசித்தருளி சீடனாக்கிக் கொள்ளு மென்றார்.

சீடனின் குருபக்தியைக் கண்டு ஸ்ரீ பரம சிவேந்திர ஸந்யாஸத்தின் இயல்பை உரைக்க லாயினார் உன் ப்ரீதியின் பொருட்டு உப தேசிக்கிறேன் கேள்

(புன்னாகவராளி—ஆதி)

ப. நீயே எல்லாமாகிறாய் - நேரில
கண்டுணர —நீ

அ. ப. நாயேன் என்னுடைய பவமாயுணர்ந்து
சேயாயுள்ளோரையும் கமலமதில் —நீ

ச. நீ யாரென்று நினைத்து விந்த நாரங்களை
பாயாய சுருட்டி பணியும்படி வந்த
நிழல்
அருளாகும், இருளாகும், உருவாகும்,
பொருளாகும் —நீ

2 ஈரேழுலகமும் ஈசுவர மயமென்று
நேரே கண்ணுகுயத்த காலறிந்திட
வரமாகும், இரவாகும், பகலாகும், அகம்
தோணும் —நீ

3 மாயமாய வநதுநின்ற காயாபுரியை ஜயிக்க
தாயாகக் கண்டு பெண்ணை தன்னையும்
ஜயித்து
யோகமூறும, யாகமாகும, தியாகமாகும,
முகம் காண —நீ

ஓ ஸதாசிவா! கேள். எலலாம் நீயே தான. இநத நான்! நான் என்பதை விட்டு, நீயே நடத்துகிருய், நீயே செயவிககிருய், நீயே எலலாருடைய உள்ளத்திலும புகுந்து நிற்கிருய! என்று மமதை அறறு நிஷ்காம்யம் புரியும்போது, ஆதம யோசனைககுக் கொண்டு வநது விடுகிறது அதாவது, நீ இநத உடலாகுமா? அல்லது உடலுககுள் இருககும் இநதிரயங்களாகுமா? ஒன்று மில்லாததாய் முடிவில எல்லாம் நாளுகவே முடியுமலலவா? இதை நீயும அறிநதிருபபாய இபபடி வேதாநத விசாரம் செய்வது மனதைக காணும் விதமாகும் மனதைக் கண்டு ஞான வடிவமாக்கி ப்ரம்மததில ஏகாக்ர சிததததால் சேர்ககுமபோது அகனி யுணடாகிறது. அநத

நிலையே எப்போதும் தியானமாக அணிந்திருப்பதே காவி உடையாகும் கடலினை அடைக்கும்படி திட்டப்படுத்துவது எதுவோ அதுவே கமண்டலமாகும் எப்போதும் ஏகசித்த தியானமே புரிந்து வருவது ஏகதண்டமாகும். எதை உத்தேசித்தும் பயனை கோராமல் கர்ம யோகம் புரிவது தியானமாகும் ஸந்யாஸமாகும் எப்போதும் உடலை மறந்து திவ்ய ஜோதி நிழலிலேயே அடைந்து, கரைந்திருப்பது ஸமாதி யோகம், இதை எல்லாவற்றையும் கடந்தது ஸதாசிவ வெளியேயாகும். ஓ ஸதாசிவபரம்மமாகவே பிரகாசிக்கப் போகிறாய் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, மஹா பிரணவ மந்திரத்தை காதிலோதி திவ்ய நேத்திரம் காட்டி, அக்ஷய பிக்ஷை அளித்தார். உடனே தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்து ஆசீர்வாதம் செய்து, ஸ்ரீ ஸதாசிவேந்திரர் எனப்பட்ட பெயரும் கொடுத்தருளினார் குருநாதர்.

உடனே ஸ்ரீ சிவேந்திரர் குருவினுடைய பாதகமலங்களில் வீழ்ந்து பாடலாயினார்.

(கோடினதுலு—மெட்டு)

ப, கோடி சூரியா கூடும குலைஹறயை
கூட்ட - அருள்செய்த குருவே —கோ

அ-ப, பாடுடும சித்தர் பரமதில நின்று
கூடிட ஆனந்த முகதாகளை கண்டு
—கோ

ச, அங்கம தளர்ந்துவர தங்கம வளர்ந்து
வர
பொங்குமானந்த கடா செங்கமலமதில
எங்கும ஸ்ரீசுபர மணிவொளி வீசிட
தங்குமபடி யருள தயாநிதி குருவே
—கோ

இந்தவிதமாக ஸ்ரீ குருநாதரை துதிதது அவா அருளையும பெறறுககொணடு குருகுலத திலேயே தங்கலாயினர். ஸ்ரீ ஸதாசிவேந்திரர் ஆழ்நத நமபிக்கையுடன குருவுககு தொணடு புரிநது வந்தார. பரம சிவேநதிரரை, இனிய சொறகளாகிய இவருடைய மொழிகளானது அடிக்கடி ஸமாதியுறச் செயதது அப்படி யிருக்க பிரபல வித்வானகளோ அல்லது வேதாந்த சாஸதிரிகளோ அவ்விடம் வந்தால,

போட்டியுடன் பிரட்டி அடித்து, தான ஜய பேரிகையுடன் விளங்குவார் அப்படியிருக்க, இந்தியா முழுதும் பற்பல ஸபைகளை கண்டு, போட்டி போட்டு ஜயபேரிகையுடன் வரும், வேதாந்த சிங்கம ஸ்ரீ ஸ்ரீனிவாஸ அய்யங்கார் என்ற பெரியார் எதிரிகளையும ஜயித்தவராய காமபீடம் அடைந்தார்

ஸ்ரீ ஸற்குருவாகிய பரம சிவேந்திரா, வித வானகளைக் கண்டால் ஆசி கூறி அழைத்து, நலவரவு கூறி, பிரஸங்கம் செய்வித்து தக்க ஸம மானம கொடுப்பதும வழக்கமாயிருந்தது ஸ்ரீனிவாஸயயங்காரை அழைத்து பிரஸங்கிக்க உத்திரவளித்து, தானே தலைவராகககொண்டு, ஸ்ரீ ஸதாசிவேந்திரரையிம், சிங்கம் ஸ்ரீனிவாஸ அய்யங்காரையும் வாத பலத்தை விருத்தி, வாதம செயய ஆரமபிககலாமென்று உத்தர விட்டார்கள்.

குரு ஸ்ரீ பரம சிவேந்திரரை நமஸகரித்து ஸ்ரீனிவாஸ அய்யங்கார் பிரஸங்கிக்கலாயினர்

ஓ ஸற்குருநாதா! நானென்ன இந்த கொலுவிலிருக்கும் முனீச்வரர்களிடம் சொல்லப்போகிறேன்? ஒன்றுமில்லை ஆனால், ஏதோ எனக்குத் தெரிந்தமட்டும் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள், ரிஷீச்வரர்களே! இந்த உலக சக்கிரத்தில் அகப்பட்ட மக்கள், நற்கதியை அடையவேண்டுமென்றே நம் ஆச்சாரியர்கள் தோன்றி வழியைக் காட்டினார்கள். இவ்வுலகம் வெறும் மணற்சுங்கட்டி என்று நினைத்து பரந்தாமனை அடையும்படி வேள்விகள் செய்து வரவேண்டுமென்று உபதேசித்து, பல பீடங்களும் சமைத்து நம் தக்ஷிணாமூர்த்தியின் அவதாரமாகிய ஸ்ரீ சங்கர பகவானை எப்பவும் தன்னுள்ளத்தில் தோன்றச் செய்து, உயிரால் நமஸ்கரித்து தியானித்து அவர் அருளால் சில வாக்கியங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளீர்! கேட்டு என் குற்றத்தை நீக்கி ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அப்படிச் சொன்னதும், ஸ்ரீ சிவேந்திரர் கேழ்க்கலானார் ஓ வேதாந்த கேஸரியே!

கேளும் அடியேன் தன குருவுக்கு தியானபூர்வ மாக உரைக்கும் திரு பாடலை பாடின பிறகு தயவு செய்து பிரஸங்கிககலாம் என்று உரைத்து, தன ஸங்கீதப் பாடலை பாடலாயி ஞர், "இவருடைய ஸங்கீததனைதக கேழகக ஈாரதருஙகூட பிரமை கொளவார்!" என்று பரம சிவேநதிரரே சொல்லியிருக்கிறார் கேழககும் மனிதாகள எவ்விதம ஆனநதம் கொள்வார்கள் என்பதை கேழககவேணடுமா?

ஸ்ரீ சிவேநதிரா பாடுகிறர்.

(வானதகின மீது—மெட்டு)

1. ஜோதி மணியைக கணடேன ஆதி குருவை கணடேன்
பாதி சந்திரனே - கூடினேன
வேதியரை கண்டேன் —ஜோதி

2 வீதியாம் வேதாநதம் பூதிகளை கணடேன்
மாதிளம் கனியாக - பாடினேன்
உதிக்கும் நிலாவாக —வீதி

3. பலவிதமாக சிந்தை பாரிலுழலாமலே
வேலவனைகவே - கூடினேன்
சில குணமாகவே —பல

4 குருவை யடைந்து ஸேவை செயவதே
கடமை

குருமயமாக - பாடினால
அருள ஜோதிதனை விழுங்கும.

இவவிதம் பாடியதைக் கேட்ட ஸ்ரீ குரு நாதரும், ஸ்ரீ வேதாந்தசிங்கமவர்களும, மற றும் பல பிரமுகாகளும் தியானத்தி லமர்ந்து விட்டார்கள சிலது நேரம கழிந்து கண்களில் ஆனநத நீர் பெருககிக்கொணடு, "ஹா! ஹா! என்ன இனிமை! இன்னொரு பாடல்கூட பாடவேண்டு மென்றாகள.

அப்படியே ஆகட்டும அதிதிகளையும், நம் அருள குருநாதரையும் ஆனந்திககச் செய வதைவிட, அடியேனுக்கு வேறு என்ன இருக கிறது? இதோ பாடுகிறேன் என்று சொல்லி ஸபையை வணங்கி ஸ்ரீ சிவேந்திரா பாடுகிறார்.

(கலயாணி—ஆதி)

ப, ஸ்ரீவர பீடமாம் காமகோடி
வரத காமாக்ஷிதாயே பாதம் தருவாய்
—ஸ்ரீ

அ.ப, ஸ்ரீ ஸோமேசா ஸுந்தர யுடம்பில்
சிறபர ஜோதியாய் அடைந்த தேவி
—ஸ்ரீ

ச, பஞ்சபூத சேர்க்கை பராபரமதில் வந்து
பஞ்சன மறக்க பேணி பாராதத்திரந்து
திருகோண சகர நிலநீ திருபுரசுந்தரி நீ
திருதாபஹாரிணி தயாநிதி கருணாகரி நீ
—ஸ்ரீ

இதைக் கேட்டதும யாவரும ஆனந்தம் கொண்டார்கள் பிறகு வீரசிகாமணியாகிய ஸ்ரீனிவாஸ அய்யங்கார, "இவர கர்மத்திறகு சேர்ந்ததா ஒர பாட்டு பாடமாட்டாரா?" என்று உளளததில நினைத்ததைக கண்ட ஸ்ரீ சிவேந்திரா, கர்மததிறகு சோந்ததான பாடலை பாடலாயினர்.

(பியாகடை—அட தாளம)

ப; காமமே யுலகம் காமினியால் நிறைந்த
—கர்ம

அ.ப; கர்மே மறிந்தால் வானுல கெல்லாம்
கர்மாதிகாரமெல கண்ணைப் காட்டும்
—கர்ம

ச, உலக ஸேவை புரிந்து வருவதும்
அலக விஸ்தாரம காட்டிடவும்
உள்புறமு மெலலாம் - ஏகசித்தமா
தனக்கென வாழா தொழில புரிநதறி
—கர்ம

காமினிகளால நிறைந்த இவவுலகத்திலே புலன்களால் மயங்கித தவிக்காமல, ஸறகுரு வின பாதஸேவையால கர்மாதியாக வேள்வி களைச் செய்து பறறுதலை விட்டு உள்புகுநது இருக்கும விஷ்ணு ஸவரூபததை அறிநது, பிரம்மததைபபோல பிரகாசிக்க வேண்டும. எதுவும தனக்கென்று செயதுகொளளாமல யாவும் ஈசவராாபபணம செயவதே உததம அதிகாரிகளின கடமையாகும என்று உரைதது விட்டு உபநயாஸததிற்கு வநத வீரசிகாமணி யாகிய ஸ்ரீனிவாஸ அயயங்காரிடம் சொலல லுற்றார். ஓ வேதாநத கேஸரியே! "தததவமஸி எனற மஹா வாக்கியததைக் குறித்து தாம விரோத மில்லாமல் தாத்பர்யம் கூறி விளக்கிப்போமாக! என்று உரைதது, இருவரும் உட்கார்ந்தார்கள்.

ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார் பிரஸங்கிகலாயி னர்.

"தத்வமஸி! என்ற மஹா வாக்கியத்தை விரிதுரை செய்வதெனறல அவ்வளவு சாமான்ய மன்று இருந்தாலும்," என்றால் அறிந்தமட்டும் சொல்லுகிறேன் அதாவது, "அது நீயாகிருய்!" என்ற பதத்தை குறிக்கிறபடியால், "நீயே பிரம்மம்! அஹம் பிரம்மாஸமி! என்றும் சொல்லலாம் பின்னும், இந்த இருப்த்தினன்கு தத்துவங்களால் சேர்த்தினகூட்டில் அமர்ந்திருப்பதை அறிவது, காண்பது கண! அதுவே தத்வமஸி! இப்படி தன்னுள்ளத்தில சரீர தத்துவஙகளை கடந்து எவன், கண்ணு யமர்நததை பார்ப்பானே அவனே மனிதரில் கண்ணுடையவனுவான். பின்னும, "தத், த்வம - அஸி" என்ற மஹா வாக்கியததிற்கு, அது அது, என்று சொல்வதை கேழககும்போது, அது என்பதைக்கொண்டு எல்லாம் பூதங்களாகவே கூறலாம். அதற்குள் இருக்கும் ஆதமா நீயாகிருய்! என்று சொல்லலாம். இப்படி அறிந்து "அஹம் பிரம்மாஸமி"

என்ற வாக்கியமானது, "நான் ப்ரம்மமாகி றேன" என்ற பதமே அதற்கு ஸாக்ஷியாக இருந்து லயமாகும தன்மை கிட்டுகிறது என று உரைத்ததைக் கேட்டு ஸபையோர்கள் யாவ ரும் ஸந்தோஷ மடைநதாாகள் உடனே ஸ்ரீ சிவேநதிரா உரைககலானார்.*

ஓ வீரசூடாமணியே! வேதாந்த கேஸ ரியே கேளீர். "அஹம பரம்மாஸமி" என்று அடைநது லயமாகுமபோது, தானே மாங்கனி யை அனுபவிததவனுகிறு னல்லவா? ஸபை யோர் காண, தான் மட்டும ஓர ருசியுள்ள வஸதுவை புசிக்கலாமா? அதை இன்னும் பல பேர்களுக்கு பங்கிட்டு கொடுதது, மீதி இருப்பதை தானும் புசித்து ஆனந்த ஸாகரத் தில் மூழ்கவேண்டும் அதறகாகவே ஆசாரி யர்கள தோன்றி, தாம் தத்துவததின் கண்ணி லிருந்துக்கொண்டு; தான் "தத்வமஸி" என்ற நிலையிலிருந்து மக்களுக்கு உதவி புரிநது மாங்கனியின் ருசியைக் காட்டினர். பிறகு, "அஹம் ப்ரம்மாஸமி" என்ற ஆழ்ந்த சிந்தனை

யைக் கொண்டு, கண், மூக்கு, நாவு, காது சரீரம் முதலிய இந்திரியங்களை, உப்பு பதுமை நீரில் கரைவது போல, ஞான கங்கையில் கரைந்து எங்கும் சோபிக்க வேண்டும். அது தான், "அஹம் ப்ரம்மாஸ்மி" இது இட்டு தற்கு வழி தத்வமஸிதான் முதலிலேயே ப்ரம்மத்தில் கரைந்து விட்டால மக்களை நற் கதி வரச்செய்வது எப்படி? இளி கூட்டில இளி இருப்பதைப்போல லீனத்துக்கொண்டு, உள்ளத்தில் பரமாத்மாவை இளியாக நிறுத்தி, சரீரத்தை கூடாகப் பார்த்துக்கொண்டு, அதி காரியாக உலகத்தில் பற்றற்றவனாய் இருந்து, நற்மக்களுக்கு போதனை செய்து நல்வழியைக் காட்டுவதற்கு "தத்வமஸி" ஒன்றே நமக்கு விடை என்பதை நாம் அறிவதே ஆதி சங்கர ருடைய அருளாகும். பின்னும் "அயமாத்மா!, ப்ரஞ்ஞானம ப்ரம்ம!" என்று உரைப்பதெல லாம், நாம் திவ்ய ஜோதியில் கரையும்போது எல்லாம் ஒன்றுகும். இது என் அனுபவம் என்று உரைத்துக்கொண்டு பாடலாயினர்.

(வினதாகுத—மெட்டு)

ப; ஸர்வமும் நானேயென்று ஸதாயறிந்து
பாவதம போலசையாதிரு மனமே
—ஸர்வ

அ·ப, நீர்வளமுமெலலாம தானென்றுணர
பாருமபரமுமெல்லாம் பார்க்கவந்திடும்
—ஸர்வ

ச; அநேகவிதமாய அடைந்த ஜீவிகளை
ஸ்நேஹிதாளென சாந்தமாயிரு
பிரேரணையுமில்லா பிரேமையா
யிருக்கும்
பிரேமையறறுசுப்ர மணிஜோதி
சேர்நது —ஸர்வ

எபபொழுது உள்ளததில ஸர்வமும நானே என்ற வாகயம எழும்புமோ, அப் பொழுதே பாறையைப்போல அசையாமல் தியானததி லமாந்து நிஷ்டை கொள்வான். பிறகு எல்லா உலகத்தின கணக்கும் பார்க்க தானுக வரும் ஜீவிகள் எவ்விடமிருந்து பிறக் கின்றதோ அந்த மூல ஸதானத்தையே அடை வோமாக என்று ஸ்ரீ சிவேநதிரர் அருளிய வச

னங்களை கேட்டு குருநாதா ஸமாதியி லமுநதி விட்டார். ஸ்ரீனிவாஸ அய்யங்காரும் தியானிததுக்கொணடே இருநதார். சிலது நேரம கழிந்ததும் ஸ்ரீ பரம சிவேநதிரர் கணகளைத் திறநது அருமை சிஷ்யனுக்கு ஆசி கூறுகிறுர்.

ஓ என் அருமை சிஷ்யனுகிய சிவேந்திரா, நீ என்னைக் கடந்தாயபோதுமஎனறு திருவாய் மலர்ந்து அருளினுா

இதைக் கேட்டதும் ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார, இந்த பால துறவியாயிருக்கும் ஸ்ரீ சிவேந்திரரை ஜயிக்க முடியாது எனறு திருவுள்ளம் கொணடு, ஸ்ரீ சிவேநதிரரை நமஸ்கரித்து சொல்லுகிறுா

ஓ எதிராஜராகிய ஸ்ரீசிவேந்திர ஸரஸவதி, தங்களுடைய அனுபவ மொழியைக கேட்டதும் எனககு ஒன்றும தோன்றவில்லை! ஓ யோகேச்வரா! நான இவவுலகத்திலெல்லாம் பெரிய பெரிய ஸபையில் பிரசங்கம் செய்து பேர்பெற்று தகக சன்மானங்களையும் அடைந்தேன. உம்மைப்போல இனிமையுடையதும்,

அனுபவத்தின நுடபமும், நான் படித்தது மில்லை, கேட்டதுமில்லை, ஆகையால், நீரே இவ்வுலகத்தி லெல்லாம் ஞானத்தை பிரகாசிக்கப் போகிறீர் நீரே ஸ்ரீமன் நாராயணராக வந்திருப்பதை உறுதியாக என்னுள்ளம் நம்புகிறது என்று பலவிதமாகத் துதித்து ஸ்ரீ சிவேந்திரர் காலில் வீழ்ந்து ஆசிபெற்றார். உடனே சிவேந்திரா யாவும் குருவின் மகிமையெனக்கூறி தன் குருநாதரை நமஸ்கரித்து ஆசிர்வாதம் பெற்றார். பிறகு ஸ்ரீ சிவேந்திரா இவையாவும் அனுக்ரஹத்தோடு பார்க்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் தோம்ருதத்தைப் பருகின அனுபவத்தைக் கொண்டும், குருவின் அருளாலே மறவாதது தன்மையும் கொண்டு, ஏதோ பிரஸங்கித்தேனே ஒழிய என்னுடைய செயல் ஒன்றுமில்லை! என்று கூறி சாந்தியைக் காட்டினார். பின், ஸ்ரீ அய்யங்கார் அவர்களுக்குத் தக்க ஸன்மானமும் கொடுத்தனுப்பினார்.

இந்த விதமாகவே ஸ்ரீசிவேந்திரர் வருபவர்களிடம் பேட்டியுடன் தான் ஜெயம் பெறுவார். அப்படியிருக்க ஒருநாள், பரம

சிவேந்திரா, ஓ சிவேந்திரா, உன் வாய அடைக்காதா என்றார் உடனே ஸ்ரீசிவேந்திரர் குருவுடைய அருள்மொழியை கேட்டு அன்று முதல் மௌனவிரதம் கொண்டார் இந்தப படி குருகுலத்தில் இருக்கும்போதே "ஸ்ரீயோக ஸுதாகரம், அத்வைத ரஸமஞ்சரி, பல கீர்த்தனைகள், பல பாஷியங்கள, ஸ்ரீ பரமஹம்ஸசரித்திரவருத்தி, என்ற பல திவ்ய நூற்களை வரைந்துவைத்து தான் பித்து பிடித்தவரை போல பல காடுகளில் திரிந்து பரப்ரம்மத்தை போல எப்போதும தியான ஸமாதியிலேயே இருந்து, எவ்விதம்போக தூண்டுமோ அவ்விடம் போவதும், எவ்விடமிருக்க தோனுகிறதோ அவ்விடமிருந்து, பலவிதமாக ஸஞ்சரித்து, புதுக்கோட்டை வனங்களிலும், கிராமங்களிலும் சிறு குடிகளிலும் ஸமத்வபாவமுடன் பித்தனைபோல திருவிளையாடினார்

இதை முற்றிலு முணர்ந்த குரு ஸ்ரீ பரம சிவேந்திரர், "சிவேந்திரனுடைய பித்து எனக்கு பிடிக்கவில்லையே! ஹா! ஹா! என்ன ஈச்வர தன்மை பொருந்தியிருக்கிறது! மௌன

விரதமும், அவதூதமும கொண்டு உலகத்தில் உலாவுவ தென்ருல், ஸாக்ஷாத் ஈச்வராதிக ளுக்கே ஸாததிமாகும். என்று குருநாதரே உருக்கமாக உரைக்க வேண்டுமாளுல, நம் ஸ்ரீ ஸதாசிவ பிரம்மேந்திரருடைய மகிமையை யாரால் வெளியிடக்கூடும்?

இன்றுகண்ட விடததில் நாளைக்கு காண முடியாது. ஸர்வ வ்யாபியான பிரம்மத்தை போலவே பிரகாசித்தா சிவேந்திரர் இருப் பது ஆலமரத்தடியோ, அல்லது வேறுமரத்தின் கீழிலோ, இருந்து தன்னுளளத்தையே நோக்க மாக கொளவதும உடலிலிருக்கும் ஷட் குணங களை நீக்கி, ஜோதியே தனக்கு ஸதா வஸ திரமாக கொள்வதும், எந்த இடத்தில நித்ரை வருமோ, அதே இடததில் படுபபதும், பசிக் கும்போது எதேச்சையாக கிட்டுவதை புசிப் பதும், எபபோதும புண்டரீக புரத்திலேயே மனதை செலுதகி அநேகம கோடி மூத்தர் களை ஹருதய குகையில் தர்சித்து, பித்து பிடித்தவனை போல மண்ணில் புரண்டும்,

தியானத்திலேயே அமர்ந்து சாநதாநநதம கெள்வார்

அபபடியிருககை உத்யோக தலைவர் பரி சோதனைககாக புதுக்கோட்டை வனங்களுக்கு வநது அங்கோர் கூடாரம் கட்டி அதிலிருக்க லானார்கள். அதில் சிபபநதிகளுமிருநதாாகள மறுநாள காலையில ஸ்ரீ ஸதாசிவ பிரம்மேந திரர் அவ்வழியாக வநது கூடாரத்தை நீககி, த்யானமே பூஷணமாக கொண்டு நடநது சென்றார், அவவேளையில் உதயோக தலைவர் மடடுமதான படுககையை விட்டு எழுந்தார் உடனே 'எநத திருடன் இக்கூடாரததை தள்ளி சென றவன் ?" என்று கோபததுடன் சொல்லவே, எதிரில அவதூதராயிருக்கும ஸ்ரீ சிதேந்திரரைகணடு, மஹான் என்பதை அறி யாமல் கையிலிருககும் சததியைய அவாமேல் எறிநதான உடனே அவர் கையில் படவும் கை அறநது வீழநது ரததம் சிநதலாயிறறு இதை முற்றிலும உணராமலேயே, தன தியான நிஷ்டையிலேயே உயிரைசேர்த்து, சரீரத்தையே மறந்து பரப்ரமமம் போல நடக்கலானா

இதை கண்ணுற்ற உத்யோக தலைவர், "இதென்ன ஆச்சர்யம? கை அறந்து விழுந் தும் கவலையில்லாமல் நடக்கின்றாரே? இவர் யோகியாக இருக்கலாமோ? இல்லாவிட்டால் இப்படி முடியாது!" என்று தன்னுள் நிச் சயித்துக்கொண்டு, பெரியாரை பின் தொடர்ந்து ஓடினன ஸ்ரீ சிவேந்திரருடைய நடத் தைக்கு இவன் ஓடியும் எத்த முடியாமல் களைத்தது க்தைத்து சென்று பெரியார்காலில் விழுந்து வழியை மறுத்தான், "ஓ ஸ்வாமீ அடி யேன் அறியாமல் செய்த அபராதத்தை பொறுத்தருள வேண்டும்! என்று கேட்டுக் கொண்டு கையை காட்டினன. உடனே ஓஹோ கை விழுந்ததை சொலவதற்கு வந் தயா? சரி, என்று நினைத்தவராய் வலது கையால் இடது கையை தடவினதும் பழைய படி கை வளர்ந்து இருந்தது. ஸாக்ஷாத் ப்ரம் மத்திற்கு எங்கும் கை, எங்கும் கால், எங்கும் கண், எங்கும் காது, எஙகும் மூக்கு, எங்கும் நாவு, எஙகும் சரீரம், இந்தப்படி எங்குமே கேட்டும், கண்டும, ஸ்பரிசித்துமுள்ள அனு

பலத்தை தியான நிஷ்டையால் அறிந்த ஸ்ரீ பரம்மேந்திரருக்கு, கை வளர்ந்து வராமல் போகுமா? அல்லது போக்கடிக்கத்தான் முடியுமா? அவர் தியான சீலத்திலே நிஷ்டையிலேயே ஜீவனை லயிக்க செய்தபடியால இந்த உடம்பு இவருக்கு தேவை இல்லை! ஆகையால அடுத்த காலததிலே ஸ்ரீ ஸதாசிவ ப்ரம்மேந்திரர் அவதூதாச்ரமததை முனிகளுககு விளக்கிக் காட்டி, பண்டைக்காலததில் சுகர், வாமதேவர், கபிலர் முதலான ருஷிகள காண்பித்தபடியே இன்னுளிலுள்ள முனிவர்களுககு செய்து காணபிதது ப்ரம்மத்தின் நிர்வாண நிலையை உணர்ததிக் காட்டினர். என்றே அறியவேண்டும்.

இப்படி இநத அவதூதாச்ரமத்தைஅடுதத காலத்தில் விளக்கிக்காட்டியவர் ஸ்ரீ சிவேந்திரா என்பதில் ஸநதேகமேயில்லை. இவர் காண்பித்த லீலையை முனிகளுக்கும் யோகிகளுக்கும் தான் அதன் மஹாரஹஸ்யத்தை அறியமுடியும். ஸாதாரண மக்களுக்கு உணரமுடியாது அறியவேண்டுமாதைல் இவருடைய திருவினை

யாடலை படித்து பக்தி பூர்வமாக கொண்டாடி ஞல் பழக்கத்தில் ஸ்ரீ சிவேந்திரர் அடைந்த கதியை அடைவார்கள்

அப்படியிருக்க உததியோக தலைவரும புதுகோட்டை ராஜதானியில தெரிவித்தான். அது முதறகொணடு அரசனும் அநதப் பெரி யாரை தர்சிக்க விருப்பம் கொணடு, சிபபாய் களுடன காட்டிற்குச் சென்று கிட்டகூடாத வஸதுவை தேடுவதைபோல, ஸ்ரீ சிவேநதிரரை தேடலானுர் இநதபபடி சுமார் நாற்பததி ரண்டு தினமும் தினம் தினம் காடு சென்று பாாக்க யததனிப்பார். ஆனுல் பாாககமட்டும் முடியாது நாற்பததி மூனறும தினம் சென் றதும, ஓர் தடாகததில் ஜலததின மேல் படுத்து யோகமுறுவதை, அரசன் கண்டு வியப்புறறு பாதகமலததின அண்டையில் படிந்து படிந்து எழுந்தான். இதைக்கணட ஸ்ரீ ப்ரம்மேந்திருள் தன் திரு கணணுல் இராஜனைப் பார்த்து, உள ளில் புகுநது மஹாவாகயத்தை மௌன மாகவே உணர்ததி ஆசி கூறினுர். உடனே அரசன்; "என்னுள்ளத்தில என்னை அறியா

மல் புகுந்து அஞ்ஞானத்தை நீக்கின ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தியே ஒளிவீசும் உள்ளமுடைய ஆதித்யனே! நமஸ்காரம! நமஸ்காரம்! எப்ப வும் உம்முடைய பாதத்தை என் மார்பிலிருக்க அருள வேணடும! பிரபோ!" என்று உரைத் ததை கேட்ட ஸ்ரீ பரம்மேசுநிருள், கையை காட்டி, போயவா! என்று ஜாடை காட்டி அவ விடம விட்டு மறைந்து நெல் கதிர்களால் நிறைந் திருக்கும் ஓர் களத்தை அடைந்து ஸ்ரீ தேவியை நாராயணர் மார்பில் தரித்திருப்ப தைப்போல தானும் அன்னலக்ஷ்மியை தரிப பவரோ என்று நினைக்கும்படி சகு கும்பலாக கட்டியிருக்கும் நெல் பயிரில் படுத்தார். அன்னத்தால உயிர்கள் வாழ்ந்து வேள்வியை செய்வித்து, மழை உண்டாய், தேவர்களும் மனிதர்களும் எல்லாவித ஜந்துக்களும் அதா தின் தொழிலே செய்து வருகிறது! என்பதை சொல்பவரோவென, படுத்து யோக நித்திரை செய்கிறார்.

அந்தஸமயம் களக்காரர்கள் யாரோ திரு டனோ என்று ஓடி தடியுடன வந்து அடிக்க

ஓங்கினதும், ஓங்கின கையுடன் தடியையமேல் தூக்கினவனுக சித்திர பொம்மையென நின்று விட்டான். கீழ் படுத்து இருப்பது அகண்ட சைதன்ய ஸ்வரூபம என்று உணர்ந்தானில்லை! இப்படி ஸூரியோதயம் மட்டும் ஓங்கின கையுடன் இருந்தான். ஸ்ரீ ப்ரமேந்திரர் எழுந்து நடக்கவே களக்காரனுக்கும உயிர்பெற்றுப் போல ஆனந்தமடைந்தான் உடனே குடியானவன் அவர் காலில் விழுந்து மன்னிப்பு கேழக்கலாமென்று நினைத்தும் அவவிடம விட்டு மறைந்துவிட்டார்.

இவவிதம் பல மூர்த்திகளாலும் போற்றப்படக் கூடிய ஸ்ரீ சிவேந்திரா ஒரு சுடுகாட்டின வழியாக நடந்துக் கொண்டிருந்தார். அவவிடம ஓர் பிணத்தை எடுத்து வந்து துக்கித்துக்கொண்டு இருக்கும்போது அனுக்ரஹத்துடன் பார்க்கிற ஸ்ரீ சிவேந்திரா கருணை கூர்ந்து அப்பிணத்தை பார்த்ததும் அப்பிணம் எழுந்து பேச ஆரம்பித்துவிட்டது. யாவரும ஆச்சாயமடைந்து பெரியாரை புகழ்ந்து

பாரக்கச் சென்றூர்கள். ஆனால் அந்த சிவேந திர ப்ரமமத்தை மட்டும் காண கிடைக்க வில்லை! அவரை புகழ்நதுகொண்டே வீடு அடைநது துதி பாடிககொண்டிருநதார்கள்.

அதன பிறகு அவவிடம விட்டு சென்ற ஸ்ரீ சிவேநதிரர் ஓர் நொடியில் ஆகண்ட காவேரி நதியின நடுவிலுட்கார்நது நிஷ்டை புரிநதுகொண்டு இருந்தார் காவேரியில் நீர் பெருககு வரவும் மணலகளால் அவரை மூடி விட்டது ஆனால் அவர உடலமட்டும்தான் மூடிவிட்டதென்று நாம் அறியவேணடும்! அவ ருடைய ஆத்மா எஙகும் நிறைநத பரம்ஜோதி யில் லயித்து எஙகுமே சோபித்துக கொண் டிருநதது. அதன பிறகு அவ்விடம் மணல் கோரவரும் மண்வெட்டிகள் வநது வெட்டி மண்ணை எடுககும்போது, ஏதோ தடைகதனை போலிருப்பதைக் கணடு, மணல்களை நீக்கி பாரக்கும்போது, திவ்யதேஜஸை உடைய ஸ்ரீ சிவபரம்மம் எழுநது நடக்க ஆரம்பித்தார். இதை முற்றிலுமுணர்நத இவருடைய பழய

பாலிய சிநேகிதரென ஓர் சாஸ்திரிகள் கண்டு, இவர் சிலது ஆண்டிற்கு முன் இந்த மணலில இருப்பதை பார்த்தேன் பிறகு வெள்ள பெருக்கும் வநது மூடிவிட்டது. இப்பொழுது மணணிறகுளளிலிருநது வருகிறு் போலும, என்று உரைததுக்கொணடு ஓடி ஸ்ரீ சிவேங் திரர் காலில் வீழநது பிசைஷகரு அழைத்தார சரியென்று தலையசைதது வந்து, கண்ணின மத தியிலும், காதிற்குள்ளும் நிறைந்த மணல்களை தட்டி தன மனைக்கு அழைததுவந்தார் சாஸ திரிகள் நன்றுக முகவிலாஸததை ஸேவிக்கும் போது "நம்முடைய பாலிய சிநேகிதா போலும்" பிச்சுதான் இவர் என்று உணர்ந் தார் பதினைாம் வயதில பார்த்ததைப போலவே இளைறைக்கும் இருபபதைக் கண்ட, அறுபத்து எட்டுவயதான சாஸதிரிகள் ஆச் சர்யமடைந்து "கிழத்தனமில்லாத ஸ்ரீ சுப்ர மணிய கடவுளேயாகும் இவா!" என்று உரைககக் கூடியவரே! தான். பிசைஷக்கு வேண்டிய ஆசார உபசார பூஜை முதலிய வற்றை வைதிக ஒழுங்காகச் செய்து சிறிது

அன்னத்தை எடுத்து வாயில் ஓர்பிடி இட்டார். உடனே பெரியார் திருப்தி என்று சொல்வ தற்கு கையை அசைத்து ஜாடைகாட்டினார். ஆஹா! ஸதாசிவமே! என்னுடன் பாடம் படித்தமையாலும், பாலிய ஸ்நேகித னாத லாலும் இன்னொரு பிடி அன்னம் உண்ணத் தான் வேண்டும்! என்று வேண்டி, கையில் ஒருபிடி எடுத்து வாயில் இடவும் போன சிரிப்புடன் சிரித்துக்கொண்டு, பிக்ஷையேற்று அவளிடம் விட்டு, வளர்ந்த வயலின் மேட்டின் மேல தலையைவைத்து படுத்துக்கொண்டு இருந் தார். அவ்வழியாக ஓர் பாணச்சி வந்து கண் டதும், "ஓஹோ! முற்றிலும் துறந்தயோகிக் கும் கூடவா தலையாணி' வேண்டி யிருக் கிறது?" என்றாள் மறுநாள் அந்த பாணச்சி வரவும், இந்த பெரியார் தலையாணியில்லாத படுத்திருப்பதைக் கண்டாள். ஓ ஹோ! நான் சொன்னதற்காகவா இப்படி படுத்தார்! என்று உரைத்துக் கொண்டு போனாள் இதை முற்றிலும் கவனித்த ஸ்ரீ சிவேந்திரர்; "இவ் வுலகம் பலவாறாக பேசிக்கொண்டு திரிகிறது!

என்று நினைத்தவராய தன் ஆதபாவிலேயே லயித்து ஸஞ்சார ஸமாதியாக அவவிடம விட்டு சென்று, நெரூர் பக்கங்களில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு இருந்தார். இந்த முகக்ஷணங்களால நிறைந்த உலகத்திற்கு என்னை அறியமுடியாது. நான் எல்லாவறறையும அறிவேன. எப்படி யிருந்தபோதிலும சிவஸவருபமாக எங்கும் ப்ரகாசிக்கிற தன்மையுடைய தன்மையாகவே இருபபேன் என்று சொல்வது போலவே ஸ்ரீ ப்ரம்மேநதிரருடைய லீலை நமககு உரைக்கிறது. ஆகையால் அறிவை நாம் ஸ்ரீ சிவேந்திரரை ஸதா பூஜிதது கூடி சிவஸவருபமாக வேணடும்.

புதுக்கோட்டை அரசன ஒருநாள இரவில ஸ்ரீ சிவேந்திரரை கனவில கண்டு, அடியேன் வீட்டில் தங்கள பாதாரவிநத ஸ்பர்சமபட வேண்டுமாக பிரார்ததிக்கிறேன் எனறதும், சரி நாளை வருகிறேன் என்று எழுதி காண்பிததும், திடுக்கிட்டு எழுந்த அரசன பேரானந்தமடைந்து, எப்பொழுது ஸூரியோதயமாகுமோவென்று காத்திருந்து, ஸூரியோதய

மானதும் எழுந்து ஸஹனபானுதிகளை முடித்துக் கொண்டு வேதாந்த சிகாமணிகளையு மழைத்து தன் கொலுமண்டபத்தி லிருந்து யாவரிடமும் தெரிவித்தார். உடனே கனவில் தோன்றினபடியே எங்கேயிருந்தோ ஓடிவந்து ஸ்ரீ சிவேந்திரா ஸபையில் ப்ரஸன்னமானார். இதைக்கண்ட யாவரும் பூமாரி பொழிந்து ஸ்ரீ ஸதாசிவ ப்ரம்மேந்திரருடைய காலில் வீழ்ந்து ஆசிபெற்றார்கள் ஸிம்மாஸனத்தை விட்டெழுந்த அரசன் தன் தயானபூர்வமாக ஸ்ரீ குருவின் பாதபதமங்களை பிடித்துக் கொண்டு துதிக்கிறான்.

நாதநாமக்ரியா—ஆதி

ப; அகண்ட சைதன்யனே ஆதிபுருஷனே —அ

அ.ப; மகண்டம் யாவும் அகண்டமாய் கண்ட —அ

என் வீட்டிலுன்பாதம் படியலே
எழுன் செய்த தவப்பயனே
சின்மயனே சிவா—சின்முத்ரைதர
தன்மயமாயறிய தானுயுணர்ந்தின—அ

என்று துதித்து தன் ஸிம்மாஸனத்தில் ஸ்ரீ சிவேந்திரரை உட்காரவைத்து ஸேவை புரிந்துக் கொண்டு இருந்தான். ஸபையோர்களில் பலபல வித்வான்கள், வேதங்களாலும் உபநிஷத்துக்களாலும் பாடி துதிசெய்து ஆசி பெற்றார்கள்.

இந்தப்படி பற்பல வித்வான்கள் பலபலவாக பாடி ஆசி பெற்றார்கள். பிறகு அரசனையும் ஆசீர்வதித்து அவ்விடம் விட்டு ஓடி நெருா பக்கங்களில் ஸஞ்சரிக்கலாயினார். அப்படியிருக்க சில குழந்தைகள ஸ்ரீ சிவேந்திரரிடம் வந்து விளையாடிக்கொண்டு இருக்கும் போது, மதுரை உத்ஸவத்திற்கு போகவேண்டும் என்று குழந்தைகள் மன்றாடிக கேட்டார்கள். அதற்கு ஸ்ரீ ப்ரம்மேந்திரர் யாவரையும் கணகளை மூடும்படி செய்து மதுரையில் சென்று ஸ்ரீ மீனாக்ஷி ஸுந்தரேஸ்வரரையும் தர்சிக்கச் செய்து ப்ரஸாதமும் வாங்கிக் கொடுத்து, முட்டாய் கடையிலிருந்து பல பக்ஷணமும் வாங்கிக்கொடுத்து கண்களைத்

திறக்கவும், பழயபடியிருந்த செரூரில் விறப தைக் கண்டு ஆச்சர்யமடைந்த குழந்தைகள் யாவரிடமும நடநதவறறை உரைத்துக் கொண்டே வந்து, தாய் தந்தையர்களுக்கு, ஸாக்ஷியாக பரஸாதமும் முட்டாய் பக்ஷண மும் இருப்பதைககாட்டி உண்மை விளக்கினார் கள். இது தந்தவர் யார்? அவர் எஙகே? அந்த ஜீவன் முக்தஸவருபம் எங்கே? என்று பலவாறாக சொல்லிக் கொண்டிருந்து, அவர் எபபொழுது கண்ணிற்கு தென்படுவாரோ வென்று நாலாபக்கமும் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். அப்படியிருக்க ஒருநாள் கூட் டம் கூட்டமாக வந்த ஜனங்களுடைய தாகத தைத் தீர்க்க, தர்சன தீர்த்ததை பொழிநது விட்டு, "நான் உங்களுககு இன்னும் பௌர் ணமி தினம் தரிசனம் தருவேன்!" என்று பூமியில் வரைந்து காட்டி அவ்விடம் விட்டு சென்றோடி மறைநது விட்டார

அதே வேளையில் புதுககோட்டை ராஜ தானியிலும் "பௌர்ணமிதினம் தர்சனத

திறகு வா!" என று வரைந்திருந்தது. இதை கண்ட ராஜன் வியபபுற்று ஸ்ரீ ஸதாசிவ ப்ரம மேந்திரரை போல ஓர் விக்ரஹம் செய்து ஆராதித்து வருவதும் வழக்கமா யிருநதது இன்றும் அநத விகரஹம இருப்பதையும் ஸகுஷ்ஷோபாஸம் புரியுவதையும பார்க்கலாம் பிறகு ஒருநாள் ராஜன் கனவில் சிவேந்திரர் தோன்றி "இநத வைகாசி மாஸம் பௌர்ணமி தினம் நான் நெரூரில் மஹாஸமாதியாகப் போகிறேன் என்று எழுதி தானைபிதது மறைநதார. பொழுது விடிந்ததும் சிப்பந்தி களுடன் நெரூரில் அடைநது பரம்மேந்திரரை ஸேவைபுரிநதுக் கொண்டு இருநதான் அப படி இருக்க பௌர்ணமி வரவும, மேளவாத் யத்துடனும வைதீக கோஷடியுடனும், குறிப் பிட்ட இடத்தில் ஸமாதிக்கு வேணடிய திர வியஙகளை சேர்த்து தயாரரக இருந்தார்கள்.

இதை முற்றிலுமுணர்ந்த பகவான ஸ்ரீ சிவேந்திரர் மாலை 4½ மணி சுமாருக்கு குழந தையை போல அவ்விடம் வந்து மஹாஸமா திக்கு தயார் செய்திருக்கும் குஹயிலிறங்கின

தும், ஜகஜ்ஜோதியின் நிலாவாக சிறிதுநேரம் பக்தர்களுக்கு காட்டி ஆனந்திக்கச் செய்து இரண்டு, கைகளால் மணலால் மூடும்படிக்கு செய்து, நிஷ்டையிலமர்ந்து பராணவவாஹன மாக ஏறும் ஸ்ரீமன்நாராயணருடைய யோக நித்திரை கொண்டு மஹாஸமாதியில இரண்டறகலந்தார். சில குறிகளை நோக்கி அரசன் மௌனாதயங்களை கோஷிக்கும்படிச் செய்தான். வேத கோஷத்துடன் ஸதகாமங்களை யெல்லாம செய்து விபூதியால மூடி, மண்ணி னுலும் சுடந்தினுலும் நிரப்பி ஸ்ரீ விஜேந்திரா அரசனுக்கு கொடுத்த லிங்கத்தையும் அதன்மேல அஷ்டாங்கமுடன் ப்ரதிஷ்டை செய்து க்ஷேத்திரமும் சமைத்து மஹா கைங்கரியத்தை முடித்தான் அன்று முதல்கொண்டு ராஜதானியிலிருந்தே பூஜை முதலிய சிலவிற்கு வருகிறது. அதை நாம் இன்றைக்கும் பார்த்து வருகிறோம் இந்தப்படி ஜீவன் முக்தரான ஸ்ரீ ஸதாசிவ ப்ரம்மேந்திர ஸரஸ்வதி என்ற மஹாபுருஷா ஸமாதி அடைந்த இடத்தை துதிப்போமாக.

பியாகடை—அடதாளம

ப; ஸகலமும் நீயேதான் ஸதாசிவப்ரம்மமே
—ஸ

அ-ப; அகலஜோதியில் கலந்த ஆதிசிவேந்திர
ரகமாய தோன்றி யருள்காட்டவா—ஸ

ச, முனிவரகருளும் மஹானுபாவா
கலியாய் வந்த கருணாகரதயா
மஹாஸமாதி தன்னை கூட-சுப்ர
மணிக்கு முணர்ந்தி மறைந்த —ஸ.

(கிளிக்கண்ணி)

1. அவதாரிக்கருள் சிவம் மதுரையிலுதித்த
சிவம்
பல விஷம் தீர்க்கும்சிவம்—சிவேந்திரம்
பார்வதிக்கருள் சிவம்

2. யோகியை தேடும் சிவம் போகியை நீக்-
கும சிவம்
யோகியாக வரும் சிவம்—சிவேந்திரம்
யோகியாக வரும் சிவம்.

3. தாய்சொல் யருளசிவம் செய்துறவி சிவம்
தாய் தேவிக்கருள சிவம்—சிவேந்திரம்
தாயுமெல்லாம் வணங்கும் சிவம்.

4. பரமோநந்திரரை கண்டசிவம் பரோபு-
தேசம் பெற்ற சிவம்
பாமாய பேசும் சிவம்—சிவோநதிரம
பரமாய பேசும் சிவம்.

5. குருமொழி கேட்ட சிவம் பெருயேடெழு-
திய சிவம்
பெருமோனம் கொண்ட சிவம்—சிவோந-
திரம்
பெருபித பிடித்த சிவம்.

6. எங்கும் விளங்கும் சிவம அஙகமதை நீதத
சிவம்
தங்கும் தீப சிவம்—சிவேந்திரம்
தஙகும் தீப சிலம்.

7. பக்தற்குதவும் சிவம் சித்தரை காணும்-
சிவம்
முக்தரை கூட்டும் சிவம்—சிவோநதிரம்
முக்தரை கூட்டும் சிவம்.

8. வேந்தனுக்கருள சிவம்—சாந்தயோகசிவம்
விளங்குமவ தூதசிவம்—சிவேந்திரம்
விளங்குமவ தூதசிவம

9 மணல் திட்டிலிருந்த சிவம்—பணியால்
சுற்றும் சிவம
அணியாமதததவ சிவம—சிவேந்திரம
ஆதிபுருஷ சிவம.

10 நெருா விஹார சிவம் நிர்மலபாத சிவம்
அருரும தேடும சிவம்—சிவேந்திரம்
பேருரில்லாத சிவம.

11 மாயை கடந்த சிவம் மறுபொருளில்லாத
சிவம்
மாயம் பிறக்கும் சிவம்—சிவேந்திரம்
மாயம் மறையும் சிவம்.

12 சுபரமணி கண்ட சிவம் சுபரஸமாதி சிவம
அபரமேயகுண சிவம்—சிவேந்திரம்
சுபரமணிதான சிவம்.

ஓம சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

மங்களம்

ப; நித்ய சுபமங்களம் ஸ்ரீ சிவேந்திரருக்கு

அ-ப, நிர்மலமதில் நிர்குண சைதன்ய
சதய ஞானம கடந்த ஆநந்தனுக்கு
சுபமங்களம் —நி

ச, பராபரமதில நின் ருடின பரமனே
பாராமுகமில்லா பகதருக்காக
நேராய் தோனும் பிம்பமே—தங்க
உருவமாய
நேரில் குழந்தையென சுப்ரமணி கண்ட
ஜோதி நிழலுக்கு மங்களம —நி

ஓம் நம பார்வதீபதயே
ஹரஹர மஹாதேவா!

ஸ்ரீ ஸதாசிவ ப்ரம்மேந்திரர் சரித்திரம் முற்றிற்று

தத் ஸத்

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய

சிதம்பர ரஹஸ்யம்

முகவுரை

இந்த சிதம்பர ரஹஸ்யமானது யாராலும் தெளிவு படுத்தி எழுத முடியாது. அது தன்னுலேயே தனக்குள்வரும் ஆனந்தமே யொழிய, அதை தெளிவாய் சொல்லவும் பாடவும் முடியாது என்பது யாவருக்கும் வெளிப்படையே யாகும்

எப்படி போல வென்றால் கைலாய மலையின் கல்லில் பரப்பி எழுதினாலும் இயலாது அதற்கப்பால ஆகாயத்தில வரைந்தாலும் இயலாது ஆனால் வானத்தில வரையப்போகும் தருணத்திலதான் ஜீவன் முக்தா ஆகிறார்கள் அதற்குமுன்னாலே அணுவிலும் லீலை யாடுவதையறிந்து நாம எல்லா இடத்திலும் அம்பரத்தைக் கண்டு ஜீவனை சிதம்பரத்தில் சேர்ப்பிக்க வேண்டும்

அதைப்போல இந்த மனிதனுடைய அறிவில் லீலையாடுவதைக்காண ஓர் அணுவாகப் பார்ப்பதும் மகத்தாய பார்ப்பதும் தகும

ரஹஸ்யத்தை எப்படி வெளியிட முடியும்? அதுவே ரஹஸ்யமல்லவா? ஆனால் எப்படியாகிலும் ஓர் துறவுகோலிட்டு உள்ளிலிருக்கும் ஆனந்தத்தைப் பார்க்கவேண்டுமல்லவா? அதற்காகவே இந்நூல் ஆண்டவனருளால் சமைப்பது ஏதேனும் குற்றமும் குறையுமிருந்தால் தாய் மகனைப் போலவும், அன்பனை அன்பன் போலவும் அடியேனைப் பொறுத்து அருளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்

இப்படிக்கு,

அடியார்க்கும் அடியேன்,

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமி,

சாந்தி நிலயம்

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஸ்வாமிகள்

திருவாய் மலர்ந்தருளிய

சிதம்பர ரஹஸ்யம்

அவிக்நமஸ்து

விநாயகர் துதி

வெள்ளைக்கொம்பாலன்று வெண்மைக்கையில்
நீட்டியவன்
உள்ளத்தார் காணவொண்ணாத உண்மையை
-கொள்ளத்தான்
சிற்றம்பலத்தினைக்கற சோதித்தனை யோது
வென்றனை
குற்றம் பொறுக்குமன்பு கொண்டு

வசனம்

இந்த சிதம்பர க்ஷேத்திரமானது மனதை ஜயித்தவர்களால் கொண்டாடப் படுகிறது மனதை ஞானவடிவமாக்கி தன் ஆத்மாவில

காணும் ஆனந்தத்தை வெளியிட்டு சிதம்பர க்ஷேத்திரம சமைக்கப்பட்டது.

இப்படி மனதை ஜயித்தவர்களால் கொண்டாடப்படுவதும, விரிந்த நூல்களா லும் விவரிக்கப்படுவதும, தேவர்களால் இஷ்ட காமயத்தை பெற்றுவருவதும, முனிகளால் மானஸ ஹம்ஸமாய் கண்டுகளிக்கக்கூடிய தும், பாகவதோத்மர்களின் கானங்களால் பாடப்பட்டதும், மார்க்கண்டேயர், துருவர் முதலான முகதர்களுக்கு மரணபயத்தை ஒழித்ததும் இந்த சிதம்பர ரஹஸ்யமே யாகும

மோக்ஷத்தை விரும்பும மனிதர் சிதம்பரத் தில வாஸம் செயயவேணடும் அவவிடமிருக் கும் சிவகஙகையில ஸநானம் செயயவேண் டும பிறகு அம்பரததிலாடும் மூர்த்தியை தரி சிக்கவேணடும இரு காலஙகளிலும தரிசித்து தன் குறைகளை கூறிககொண்டு ஏங்கிமனதை துடிக்கசசெய்து, ஏ, "நடராஜா", ஏ, 'விபோ' இந்த சிநதையால் செய்யப்படும் தொழில் களை அறக்கசசெய்து (உனனுடைய திருமேனி

யைபபாாப்பதறகு இரண்டு கண்கள் வைத்த மனித ஜன்மத்தை கொடுததாயே) இறைலா, இநத தேவ ஜனமத்திறகும மேலான மனிதப் பிறவியை கேவலமான பசுத்தனமாககாமல், தங்க உருவமான சகதி சிவததையே பாாககு அருளவேணடும ஆணடவா, "ஆட்கொள்ளும் தெய்வமே," என்று முறையிட்டுக் கொண்டு சிதமபரத்திலேயே வாஸம செய்யவேணடும.

ஒரு திளா் சிதம்பரத்தில வாஸம் செய தால் நாம் எபபோதும் எஙகும் சிதம்பர நடன மூர்ததியை பாாத்து எலலா ஜீவர்களிடத்தி லும் ஜீவதயவுடனிருநது அஞசலி புரிவோம்

இதைததான் உததமர்களின் அகர கண யர்களான ஸ்ரீவயாக்ரபாதரும் ஸ்ரீபதஞசலி மஹரிஷியும் கணட வஸ்துவெனறு கூறுவர் இவர்கள் அனுபவித்த ஆனநதமே சிதம்பர மாகும்

இப்படி மஹரிஷியின் இருதய குகையில கணடபடியே சிதம்பர க்ஷேததிரததில் எப் போதும் ஓயாமல ஆடிககொண்டேயிருககிற

பகவானை நாம கண கூடாகவே பார்த்து வருகிறோம

இந்த ரஹஸ்யததையே வெளியிட்டு சிதம பர க்ஷேததிரம் அடியார்களால் சமைக்கப பட்டது

இவ்வளவு மகிமை வாயநத சிதம்பரததை எந்த மனிதனானவன பாசததை நீககி தரிச னம் செய்யாமல் திரிகிறானோ அவன் செய்த பாபமானது அவனை மறைததுக்கொணடிருப் பதெனபதில் என்ன சநதேகம் ?

இநத பாபத்திற்கிடமான கருப்பையும சிகபபையும் விலக்கிககொண்டு சிதம்பரததில் சேர்நது நடன மூர்த்தியை தரிசிபபவர்கள் யாரோ அவர்கள் முனிவர்களாவார்கள் என் பதில் சநதேகமில்லை என்று வேதவ்யாஸரால சொல்லக்கூடிய ததவததை சுருக்கமாக காண பிதது அவர் அருளால் படர்நத சாஸ்திரமென னும் பூவிலுள்ள அமருததததிலாரும் ரஹஸ்ய மான தேனை எடுகக முயல்கிறேன்

இந்த சிதம்பர க்ஷேத்திரமானது சராசரங்களிலும் இருந்து உலாவிவரும் ஆதமாவையே க்ஷேத்திரஞனாக உடையது. இதை சூசகமாக காணபித்து சிதம்பரமென்று பேர் வைத்தார்கள்

அதெப்படியெனில் நம சரீரங்களில் பஞ்ச பூதத்திலல்லவோ உலகத்தில் இவவளவு துனபத்திற்கும் காரணம்! இந்த ஐந்தில் நானகுக்கு அழிவுணடு. ஒன்றுக்கு இல்லை அது தான் ரகசியமான ஆகாயம். (அம்பரம்) அது வளரக்கூடியதே (சித, சிந்தையாகிய விலாசத்தில சஙகலப விகல்பங்களை போக்கிக் கொண்டு மஹான்களுடைய சிதாகாயத்தில ஆடிக் கொண்டேயிருப்பதில் அடைக்கலம புகுவதுதான் ரகசியமென்றார்கள

இதறகாகவே நீ உன இருதயத்தில் ரகசியத்தைககாண, தனனைத்தானே வென்றுபார் என்றார்கள. நீ உனனை ஜயிக்கா விட்டால் காணமுடியாத தென்பதில என்ன சநதேகம ?

அம்பரத்திற்கு தெளிவிட முடியாது என்பது போலவே பகவான் நடனபதியை விவரிக்க யாராலும் முடியாது! ஆனால் நூல்களெல்லாம் அவர் இருக்கும் அரையை காட்டுமே ஒழிய, நீதான் அதன் உண்மையை அரியவேண்டும் பிறகு நடனத்தைப் பார்க்க வேண்டும்.

அறியவேண்டுகிறவர், சிதம்பரத்தில வாஸம் செய்ய வேண்டும் சிவகங்கையில் ஸ்நானம்செய்து நடனசபாபதியை தரிசிக்க வேண்டும் பிறகு மெல்ல மெல்ல மனதை யடக்கி இந்திரியங்களை வெளியே விடாமல தன்னுள்ளேயே ஒருமுகப்படுத்த வேண்டும். அப்போது யாருமறியாத தானே அறியும்படி யான ரகசிய சிதம்பரத்தில வாஸம் செய்த பகவானை, வ்யாக்ரபாத மஹரிஷியானவர் தான பார்த்த நடனத்தை உலக மக்களுக்கும் காண பிக்க வேண்டுமென்ற கருணையினாலேயே அருள் புரிந்து கனகசபாபதியானவர் மன றுள்ளே ஆடிக்கொண்டேயிருக்கிறார், என்று அருளியுள்ளார் இக்காரணம் பற்றியே தில்லை

சிதம்பரத்திற்கு வடமொழியில் வ்யாக்ரபுர மென்றும் தென் மொழியில் புலியூர் என்றும் நாமம் வந்தது.

சபாபதியை பூஜிப்பதற்காகவே புலிக்கா லாகவும் புலிக்கையாகவும் கொண்டார். அதாவது தான் ஆதியந்தமில்லாத துரீயநிலையின்றுவரும் ரஸமிகளை அடக்க இருக்கிறேன் என்பதை வேடத்திலேயே மக்களுக்கு அறிவிக்கின்றார் இந்த உண்மையானது அனுபவத்துடன் ஞானம் பிறந்தவர்களுக்கே தெரிய வரும்.

ஸ்ரீ பதஞ்சலி பகவானோ பாதி பாம்பாக பூண்டு மனிதனுக்கு இயற்கையான கீழ்பாதி பாகமான கேடுவிளைவிப்பதென்பதை உலகத்துக்கு அறிவிக்கின்றார். பிறகு கேடு விளைவிப்பதை விட்டவனுக்கே சுகமுண்டென்பதை கூறுவானேன்? இப்படி மஹா யோகிகளான இவர்களுக்கு பகவான் நடித்துக்கொண்டேயிருந்தமையால், அவ்வேகாக்ர சித்தமானது நடராஜமூர்த்தியினிடமே லயித்து விட்டது.

இப்படி சரீரமே மறந்தவர்களுக்கு பசியு மில்லை, தாகமுமில்லை இரண்டற மனோ ஸமா தியாகி சோபிக்கிறார்கள் என்பதை நாம் மறக்ககூடாது

இப்படி தாம் பார்த்த நடனத்தை உலக மக்களுக்கும் காண்பிக்க வேண்டுமென்று கருணை கூர்ந்தார்கள் ரிஷிகளின் மனோபா வத்தை யறிந்த பகவான் நடராஜா சிதம்பரத் தில கனக சபையில இன்றைக்கும எப்போ தும் ஆடிக்கொண்டே யிருக்கிறா

ஸ்ரீ சிதம்பரமான மன்றுளனே உமாபாக னை நடராஜரை பார்க்காத ஜனமம வீண கண்ணால் காணாத மனிதன குருடனேயாவான். காதால கேட்டு மனனம செய்யாதவனோ அதைவிட முரடு.

இந்த சிதமபர க்ஷேத்திரத்தில ஆடிக கொண்டிருக்கும் பகவானை வ்யாக்ரபாதரும பதஞ்சலியும் இன்னும உபமன்யு முனிவரும் வ்யாஸரும் பல இருடிகளும் பார்த்து (யாகம்

உடம்புககுள உணாவது மனோபூஜை) யாக முடன அர்சிதது, ஆனநத தாணடவததில் லயித்து இருப்பதை கணடு நாமும் யாகமாகவும் பூஜையாகவும மனோமயமாக செயது தாணடவ தரிசினததை பார்தது ஆனந்தங் கொளளவேணடும

உடகாருவதெலலாம நமஸகாரமாகவும நடப்பது பரதிக்ஷணமாகவும, பேசுவது புகழாகவும, தூஙகுவது ஸமாதியாகவும, ஆக நான பராாததிககிறேன எனறு ஸ்ரீ தக்ஷிணா மூர்ததியின அவதாரமாகிய சங்கர பகவான சொல்வது போலவே நாமும மனமுருகி பாஷ்ஞோமானல பகவான் தோனறுவார்.

நடன மகிமை

இநத சிதமபர க்ஷேததிரததில் நடனம் செயத ரூபமே பரமாதமாவாக ப்ராகாசிகிறா மேலும் அநத பரமாத்மாவை யடைவதறகு எதவொழில் செய்தால அவரை அடையலாமோ அதை சொலவது போலவே நடன

ரூபியான நடராஜரிடமிருந்தே தெரியவருகி றது. பாரக்க பார்க்க நம முன்னேயே ஆநந தம பொஙகி அவவிடததிலேயே நிாக்கசெயது விடும

அதாவது இடது காலானது சகதிக்கு சோநதபடியால் இடதுகாலைத தூககிக கொணடு தர்மார்தத காம மோக்ஷததையும கொடுபபேன என்று சொல்வது போலவே இருககிற தென்று வேதமுணாநதவர்களால் கூறப்படுகிறது இந்த சக்தியின் உறுதி கொணடு தான நாம அநத மூலப்ரகிருதியை காணுமல உலகததில உழல்கிறோம் என் பதை விளககி காட்டும நடன மூர்ததியை பார்தத மாததிரததில் அறியகூடியதாகும்

இநத சகதியுன அம்சமான தாமார்தத காம மோக்ஷமென்ற நான்கையும் விடடவ னுககே பாககியாக யிருக்கும வலதுபாதமான இறைவனை அடையலாம. அதுவே எங்கும் நிறைநத பிரமமம்

அந்த பரமமத்தில் கலந்தவர்கள் மரணத்தை ஜயித்து மிருத்யுஞ்சயராவார்களென்பதை பராசக்தியாள உமாதேவியாரே கூறுகின்றார். அதாவது நிராசை யுடனிருக்க உபதேசிக்கிறர்.

மோக்ஷமென்பதும ஆசையல்லவா? அதையும் விட்டவரே பரமாத்மாவான பராபர நடனத்தின் மகிமையை அறியலாம நடனத்தை கண்ட பிறகுதான் அவருடைய லீலா வீபூதியை அறியலாம

இது காரணம பறறியே இன்றைக்கும் தீபாராதனைவேளையில் சிவகாமியம்மனை எழுந்தருள செய்துதான் தீபாராதனை செய்வதும் வழக்கமாயிருக்கிறது அதை நாம நேரிலும பார்த்து வருகிறோம

சிவகாமியம்மையாகவள் ஈசவரரை ஆராதிக்கும வேளையில பகவான நடனத்தை கணடு தனனை மறந்து பாலில் நீர்போல் கலந்து ஆனந்த நீர பெருகி தன்னை திருநீர் ஆக்கிக

கொணடான் அதாவது சகதி சிவனுடன் ஒரே ஒளியாக பிரகாசிககும தனமை.

இப்படி சூடாமத்திற்கு சொல்வது போலவே ப்ரத்யக்ஷமாகவும அவவிடம் பர மானநத கூபமொன்று (தீாததம) உண்டு. அநத மன்றுளளிருக்கும ஆனநத நீரில் குளித தால்தானே பகவானு வாவென்பதையும, பக வானை தரிசிதது புருஷோத்தமனுவா னென் பதையும, விதயபதவி பெருவானென்றும ஸங கலபமுடன குளித்தவற்கு ஸஙகல்பஸித்தியும கிட்டும, எனறு ஆனரோர் வாககுள்ளது.

அப்படியிருக்க சிதாகாயததில் பராசகதி லயமானது போல, நாமும நமமனதை உருக்கி நீராககி ஆனநதம கொண்டால தன்னை மறநது ஸபாபதியை நேராக காணபதற்கு ஐயமில்லை

அநத மனதை உருக்குவதற்கு அவர் திரு மேனியை பார்ததுககொண்டு இருந்தாலே போதுமே, சுமமா பார்ததால மட்டும்

போதாது. அவா திருமேனியில் என்னென்ன விநோதங்கள் யிருக்கிறதானறனவோ அதை ஒன்றொன்றுக மனதால் நினைத்து கொணடே யிருநது அநத மூர்த்தியிலேயே லயித்துவிட வேணடும்

எபபடி யென்றுல் ஓ, நடராஜா'' உம் முடைய சிலமபோ, சாஸதிரம நீா ஆடும் இடமோ (தத்வமஸி) உடலாகிய தததுவததின கண இருநது ஆகாய பரணவ ஒலியுடன் பராண ஞபியஸஹஸ்ராரகதில் ஆடிகொண்டு இருககிருய். தியானம் ஜபம செயபவர் களுககு நயன் கருணையை காட்டுவேன என பததறகாகமானும தரிததாய. தமமிடம வந தால் எலலாவித பாபஙகளேயும் போககடிதது தனககுள சேர்த்துவேன் எனறு சொலவது போலவே சிரசில் கஙகையை தரிததீா, 'ஓ, பாபஹரரே'' எனனிடம வரும பக்தருடைய போககுவரவான வினையை எரிபபேன எனறு சொல்வதுப் போலவே கையில் நெருபபை யும ஏந்தினீர், ஓ, 'விபோ'' பூதஙகள அறி வுடையது, என்னை திரும்பி பாருங்கள;

என்று சொல்வதைப் போல அழிவுடைய பூததஙகளை மெத்தயாகயிட்டு மிதித்தாடுகிறீர்
ஏ, சசிசேகர'' எல்லாவித மங்களங்களுக்கும் மேலான மஙகளத்தை கொடுப்பேன என்று சொல்வதுபோல சந்திரனை சிரசில் தரிததீர்
ஓ, சர்வஹரரே'' மதமுள்ளவருக்கு மததகதை கிழிப்போமென்று சொல்வது போல மதமான யானையை கிழிதது தோலை போாத்திக்கொணடீர் ஓ, கரோர சமனரே'' கோபமுள்ளவருக்கு கோபததைபோக்கி சாநதம் கொடுப்பேன என்று சொல்வதுபோல கோபமாகிய புலித்தோலை தரிததீர ஓ, மநோஹரரே, இநத உடலில் இநதிரிய சமூகமான கொள்ளை கூட்டதகதை இழுதது செல்லும் மநோவேகமான சர்ப்பஙகளை அடக்கி என்னை சோதது வேனென்று சொல்வதுபோல சாப்பஙகளை கஙகணஙகளாக கொணடீர். ஓ, ஸோமசூர்யாக்நிலோசனரே'' பானுகோடி பரகாசரே'' நான் சநதிர சூர்ய நக்ஷத்திரஙகளான பலகோடி அணடஙகளுக்குமேல் அநேகம கோடி சூர்யரும் சநதிரரும் உதிததாற்போல சடையை

விரித்து துரியாதீதமாக எப்போதும் பரகாசித்துக்கொண்டு ஆனந்த தாண்டவம் புரிகிறீர். அருள்வேண்டும் பரமே"

இப்படி நினைத்துக்கொண்டு தன்னை மறந்திருக்க வேண்டும் அப்போது இன்னும் பல ருஷிகளானவர் ஸ்ரீ பதஞ்சலி வியாக்ரபாதர், வியாஸர், தேவர்களும், முனிவர்களும், கந்தர்வர்களும் இஹத்தில் பாமரருடைய உள்ளமும், சர்வ ஜீவராசிகளான தத்வத்தின் கண்ணும் நேரிலகண்டு அடியார்களால துதிக்கப்படும் தோத்திரங்களும் கேழ்க்கலாகும். இப்படி உருகிதயான ஸமாதி கொள்ளும் நிலைமையே, சிதம்பர க்ஷேத்திரமாகும்

இந்த சிதம்பரமான க்ஷேத்திரத்தில நடனம் புரியும் பகவானை நோக்கி பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட பத்மநாபர் நடனபதியான ஈசனை தன் சிதாகாயத்தில்கண்டு ஆனந்தம் கொண்டு சமாதியில் லயித்தார் அநந்தனுக்கு பாரம் தாங்க முடியாததால் தம ஸ்வாமியை பஜித்துக கொண்டு எப்போது கண் விழிப்

பாரோயென்று காத்து தாங்க முடியாமல் மணிகள் நொருங்கிக கொண்டே நாராயண நாமம சொலலிககொணடு இருநதான

சறறு நேரம கழிநததும கருணைககடலான பகவான நாராயணர் கணணைததிறநது ரமா தேவியையும அனநதனையும பார்தது புன சிரிபபுடன சிரிததார இநத ஆனநதமநது ஹாஸமே துன்பததை நீககிவிடடது

அப்போது ஸ்ரீ தேவியானவள ஓ, பரியரே' தங்கள கணகளை மூடிககொணடபோது ஓர் ஆச்சரியம பாாததாறபோல இருக்கிறதே அதை எனககு சொல்லியருளவேணடும என்று அஞ்சலி புரிநதாள

ஆதிசேஷனும் தன் வருததததைபும காட்டி நாராயணா" குருவே என்று அஞ்சலி புரிநது நினறான

அதறகு பகவான நாராயணா சொல்கின் றார். ஓ, பரியே, அனந்தா; நான் இபபோது பார்த்த ஆனந்தமானது தாருகாவனததில,

பகவான் நடன மூர்த்தியாகிய இறைவனு டைய விளையாட்டாகும். அதை வாணிக்க யாரால முடியும. நடராஜ ராஜரே" என்று மனம் கனிந்து ஆனந்த பாஷ்பம்கொண்டு பரம சாந்தத்துடன பகவான நாராயணர் சொலகிறார

என் இருதயத்தில வசிககும பகவான் பர மாத்மாவானவா எஙகும நிறைநதபடியால் யானும எஙகும் இருககிறதை அறிநதபடியால், அநத பகவான தாருகா வனத்தில் நடனம புரிநததை என இருதயத்தில்கண்டு ஆனநதம் கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டேன். அந்த ஆனநதமாகிய வசனங்களைக் கேளுங்கள் ஓ, 'ப்ரியர்களே" நீஙகளும் ஆனந்தம கொள் ளுங்கள்

ஓ அன்பாகளே, ஒருககால ஸபதரிஷிக ளுக்கும் நான் நான் என்ற அஹங்காரம பிறந் தது. ஆனால் அந்த முனிகளுககு மமதை வரு வானேன, என்றால "அது இயற்கை," அனு பந்தமானபடியால் யாவருக்குமே முன்னால் வநதேயாரும்.

அப்படி வந்தாலும் பகவானிடம் பக்தியுள்ளவர்களுக்கு கருணையுடன் கஙகணம கட்டிக்கொண்டிருக்கிறபடியால், அதை நிறைவேற்றுவதற்காக முனிகள் இருக்குமிடமான தாருகா வனத்திற்கு சிதாகாசத்திலாடும் பகவான், ஓர் பிக்ஷாடன மூர்த்தியாக சிறுபாலனைபோல வேடமகொண்டு தாருகாவன கிராமத்தில ஸஞ்சரித்தார்.

அதன் மூலமாக முனிகளின வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார் முனிவர் யாவரும அவ்விடமில்லாதபடியால் அவர்களின பத்தினிமார்களான தாய்மார்களிருந்தார்கள். முனிவர்களைப்போல் இவர்களுக்கு மமதையில்லை என்பதை அறிந்த பகவான ஆனந்தம கொண்டு பிக்ஷைக்கு நின்றார்

எங்கும் நிறைந்த பகவானே பிக்ஷையெடுக்கிறார் என்று நினைக்கவேண்டும்! ஓ அன்பர்களே, அவர் பக்தர்களுக்கு ஆத்ம பிக்ஷையான நித்யானந்தத்தை கொடுப்பேன், என்பதற்காகத்தான் பிக்ஷாடனமூர்த்தியாக ஆவிர்

பவித்தரா என்றறியவேண்டும் மேலும் தான நிராமயன், நிஞ்சனன நிஷ்களன என்பதை குறிப்பிடுகிறா

இவர்களின் மஞ்ஞுபாவத்தை யறிந்த பக வான பிக்ஷுககாகாக வாயிற்படியில் நின்றார்.

முனி பத்நிணிகள யாவரும பார்த்து இவர் யார்? இவர்யாா? என்று ஆச்சரியமுற்று நின்றாகள ஒருவள் தொழிலையும செய்யா மல் இவர் யாா என்று நினைப்பிலேயே மனம ஊன்றிவிட்டாள்

இன்னொருவள் பகவான பிக்ஷாடனரைப் பாாத்து கண்மயங்கி கனக்கணைணை ஏப்டிக் கொண்டு மனககணணில் பார்க்கலானாள்.

இன்னொருவள் திருமேனியைப பாாத்துப் பார்த்து இவர் ஸநாதன புருஷரே யாகும் பிக்ஷாடனா அலலவே அலல வென்றார்

இன்னொருவள இவர் அன்ன நடையும் அழகும் அநேகம் கோடி பால சூரியாகளுக குக்கூட ஒப்பாகாது போலிருக்கிறதே; ஆத லால் நமமை ஆடகொள்ளவந்த பகவானே யாகும் என்றுள

மறறொருவள சேலையுடுக்கும வேளையா யிருந்தது, இவர் குரலிய நாதம் கேழ்ககவே சேலை கட்டுவதை மறநது சரீராபிமானம தோன்றுதபடி பகவானிடம வநது தரிசித்து நின்ருள. ஒஹோ, ஒஹோ! எங்களுககு நாத னிருந்து குழந்தை யில்லாமையால் நீரே இவ் வேடம கொணடு வந்தீர் போலும், ஆகை யால நீரே எஙகளுக்கு குழந்தையாய வர வேணடுமென்று பாதகமலங்களில் வீழ்ந்து தன்னை மறநது சிலர் நின்ருாகள.

இபபடி ஒவ்வொருவரும ஒவ்வொரு லீலை யுடன இருநது பகவானை சேவித்து நினறுர் கள் ஹா, ஹா! அன்பர்களே, நீஙகளும் ஏன ப்ரேமா ப க தி யு ட ன இல்லநாதனை சேவிக்கக் கூடாதா? ஆகையால் இதை உணர்ந தாவது சிதமபரநாதனை பஜியுஙகள

ரிஷி பத்னிகளின் ப்ரேமையானது அவ ரையே மறநதது பிக்ஷாடண ருக்கு பிக்ஷையிட வேணடுமென்ற நினைவே யில்லை பார்த்தீர் களா? பகவானிடமே பிக்ஷை யேற்றுக

கொண்டு ஆனந்தங்கொள்கிறார். பார்த்தீர்களா அன்பின் பெருமையை!

ஓஹோ, இதை உணர்ந்து பெண்களின் பாபத்தை போக்கடிக்கமாட்டார்களா என்று புலம்ப! பாபத்தை போக்கவே இவ்விடம் குழந்தை உருவமாக வந்தாரா போலும், "ஓஹோ, அவர் கருணையேயுமப்படும்" என்று இன்னொருவர் துதித்துக்கொண்டு பாதத்தை பிடித்துக்கொண்டார்.

இன்னொருவள், நாம் சொல்வதற்கு இணங்காவிட்டால் இவர் எவ்விடம் போகிறாரோ அவ்விடமே நாமும் செல்லவேண்டுமென்று பலவிதமாக பிரேமா பக்தியுடன் நின்றார்கள்

இதை முற்றிலும் உணர்ந்த பகவான் அவ்விடம் விட்டு ஓர் யோசனை தூரம் சென்றார். அதுவே தாருகாவனம், உத்யான வனமும் அதுவேயாகும். இவர்களும் இன்னும் கிராமவாசிகளும் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். ரிஷிபத்தினிகளுக்கோ தலைசிகையவிழ்ந்தும்கூட, கவனிக்காமலும் குழந்தைகளுக்கு

அழுதாட்டாமலும, எல்லாம் பகவானின் விளை யாட்டு என்று தன்னை மறந்து மனக்கணணில் பகவானையே தரிசித்தாாகள்

பரமசாநத கடவுளாகிய தாணடவருமம லீலையை பகதாகளுககு காட்டி வினையைப் போக்கி நிஜநாசனம காண்பிப்பதறகாக கோலாகலததுடன் நின்றாா

அப்போது ஆகாயததில் நக்ஷததிரங்க ளால சூழநத சநதிரனைபபோல சோபிததாா் அதுவே சிதாகாயம.

அப்படியிருகக முனிகள கர்மா நுஷடா னம் முடிநது வீட்டிற்கு வநது பாாக்குமவேளை யில் யாவருமிலலாமலிருப பதைக்கணடு மனம கலங்கி அஹங்காரமகொணடு மதம பிடித தார்கள

எங்கும தேடிக்காணமையால் அங்கு வநத வேறொருவரிடமிருநது கேட்டுத தெரிந்து கொண்டார்கள்

ஓஹோ, ஓா பிக்ஷாடனர் வநது பெண் களை யெல்லாம அழைத்து சென்றாா, உம்

"கஷ்டம்" நாமிருந்து என்ன பயன்? என்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு கோபம் அதிகரித்து, நாம இதற்காக ஓர் யாகம் புரிய வேண்டுமென்று நிச்சயித்தார்கள். ஓர் அக்னி குண்டம் சமைத்து ஸமித்துக்களால் ஹோமம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

ஹோமாக்னியில் நின்று பயங்கரமான ஓர் பூதம் கிளம்பிற்று. ஓ பூதமே, நீ அந்த பிக்ஷாடனர் இருக்குமிடம் சென்று அவரை ஜயித்துவா, என்று அனுப்பினார்கள். உடனே தாருகா வனத்திலிருக்கும் இறைவனிடம் வருவதையறிந்து இந்த அறிவுடைய பூதத்தை காலால் மிதித்து ஆஸனமாக்குவதே உசிதமென்றறிந்து காலால் மிதித்துநின்றார்.

பூதம் திரும்பி வராததைக்கண்ட முனிகள் புலி ஒன்றை ஹோமாக்னியில் வரும்படி செய்தார்கள். அதையும் தாருகா வனத்திற்கு ஓட்டினார்கள்.

சீறிவரும் புலியைக்கண்ட பகவான் இந்த கோபமாகிய புலிதான் என பக்தர்களை ஹித தன்மையிலிருந்து நழுவவிட்டது நீதானோ? வா,

என்று உன்னை நான் வஸ்திரமாக தரிக்கிறேன் பாரென்று நிச்சயித்து இடது கையால் அடித்து கிழித்து அதன் தோலை தரித்து தயாக மூர்த்தியாக பரகாசித்தார்

புலியும் திருமபாமையால முனிகளுக்கு வருத்தம உணடாயிறறு. பின்னும ஓா ஹோம குணடத்திலிருந்து மதமாகிய யானையை பிரப பித்தார்கள் ஓ மதமாகிய யானையே இப் பொழுதே அந்த திருடனை பிடித்துக்கொண்டு வா, போவென்று பகவானிடம அனுபபி னாகள.

யானையின வரவைககணட பகவான, ஓஹோ, என பகதாகளை நீ தானு இவவளவு நாளாக மயககததிலாழத்தினைய, வா, இன றைககே உன்னைக கிழிதது போர்வையாக யிடுகிறேன பாரென்று அடிதது சீநதி திரு மேனிகது போாத்துககொணடார்.

இபபடி பூதமும், புலியும், யானையும் திருமபாததைக கண்டு இனி என்ன செயய லாமென்று யோசித்து மனே ஜபம் செய்ய

ஆரம்பித்தார்கள். இந்த மனோ ஜபமான வாயு போகத்தினால் ஓடும் சக்தியை பகவானிடம் அனுப்பினார்கள்.

இவ்விடம அறியவேண்டிய விஷயமொன்றுண்டு அதாவது முன்றுல அழிவுடைய பூதங்களை அடக்கவேண்டும்! பிறகு கோபத்தை அடக்கவும் பிறகு மதத்தை அடக்கவும், கைகூடின பிறகுதான மனோஜபம கைகூடுமென்பதை நாம அறியவேண்டும

மனோவேகமான நீரோட்டம்போல பெருகிவருவதைக்கண்டு நின்ற ஈசன, ஓஹோ, நீ தானோ! ஸதிரத்தன்மையில்லாமல் ஆக்கிவிட்டு என்பக்தாகளை மதத்திற்கும கோபத்திற்கும் ஆளாக்கினாய, வாவெனறு அலைகளை ஏற்றுக கொண்டு நாகங்களாக அனந்தம் ஸர்ப்பங்களை ஒன்றாய சேர்த்து கங்கணங்களாக தரித்துக்கொண்டு ஆனந்த நர்த்தனம் புரிய யத்தனித்தார். நமமை கெடுக்கககூடிய மனதை பகவானுக்கு அறபிக்கும்போது ஞானவுருவமாக மாறும்.

மனோஜபமும் போய திருமபாமையால கடும் தவம் புரிந்து, தவம் அந்த தவத்தின பலத்தை பிக்ஷாடனரிடம் அனுப்பினாகள், நாதங்களாகிய தபயக்யம வருவதைககணட பகவான ஓஹோ, நாததனம புரிய சிலம்பு யிலலேயே என்று இருந்தேன், வாவென்று அழைதது தன பாததநதில சிலமபுகளாக போட்டுககொண்டார்.

அதுவும பலிககாததை உணாநத முனி கள யாவரும கூடி யோகம செயது அகனி உணடாகசு பகவானிடம அனுபபினாகள,

அநத வடவாமுகாக்னியாகிய யோகாக்னி சுடர் விட்டெரிந்துகொண்டு வருவதை கணட தாணடவா ாானகுபுஜம பிறந்து ஓர் கையி னல் மோக்ஷ ஒடடில அவவடவாமுகாகனியை ஏநதியும மறறொரு கரததில ரிஷி பத்தினி களுககும் பகதாளுககும் அபயவரதம் அளித கும் கருணையாகிய மானையும், சாநதமாகிய தத்வமாலேயும், உடுக்கையும் தரிதது அலக காரமாக நாத்தலத்திறகு யததனித்தார்.

அப்போது முனிகள் யாவரும் பகவானே பிக்ஷாடனராக வந்திருக்கலாமென்று நிச்சயித்து யவரும் தாருகாவனத்திற்கு ஓடி வந்து நர்த்தனத்திற்காக நிற்கும் இறைவனை தரிசித்தார்கள். பகவானை கண்டதும் தன் பாபங்களும் வினையும் எறிந்து சரீரமே மறந்து யோக சித்தியான ப்ராணனில் ஆடும் நடன மூர்த்தியை தரிசித்து அவர்களும் ஆனந்த நர்த்தனம் கொண்டார்கள்.

இப்படிக்கு முனிவர் புத்யட்சகம், பிரகோபம், மதம், மனோவேகம் இவையெல்லாம் தன்வயப்படுத்தின பிறகுதான் யோகம் கைகூடும். பின் யோகத்தில் வரும் சுடரில் பகவான் தரிசனம் கிடைத்து ப்ராணனை லயிக்கச்செய்து, சரீரத்தை மறந்து இருப்பவர்க்கே நடனத்தின் மகிமையை அறியலாமென்பதை நாம் நடராஜமூர்த்தியினிடமிருந்தே அறிய வேண்டும்.

இப்படி மானஸீகமாக பகவானை யறிந்து தன் உடலை மறந்து ஸ்ரீ நடராஜ மூர்த்தியைக் கண்டு ஆனந்தத்தில் குதிக்கிறார்கள்.

ஓ பக்தவத்ஸலா! கருணைக்காக மானை தரித்து எங்களை ஆட்கொண்ட தயாநிதியே! எங்களுக்கு ஆசையினால் கோபம், மதம், நடு வில் கிடக்கும் மனம் இவற்றை தங்கள் கருணா கடாக்ஷமாகிய கடைக்கண் பார்த்து அபயம் கொடுத்து ரட்சித்து ஆபத்பாந்தவா, பரமேஸ வரா, யோகாக்னியை உந்தினவிபோ, எங்கள மருதியுவை எறிக்கும் திருநேத்திரா, ஏ பரம் பொருளே! தங்கள திமேனியைக் கண்ட போது எங்களுக்கு பாபமும புண்யமுமில் லாது ஒழிந்துவிட்டது. தங்கள் தயக சடை யாகிய ரஸமியில கிரீடமாயிருக்கும கங்கையை தரிசித்த மாத்திரத்திலேயே எங்களது உள் ளம பரிசுத்தமாயிற்று. ஓ கங்காதரரே, மன மாகிய பொருள் இருக்கிறதா இல்லையா என் பதை காணபிக்கும சந்திரசேகரா, உமமை அடைந்தவற்கு மூன்று குணமாகிய கமபத்தை நிலைநாட்டி அறிவுக்குள் ஆடுவதை காட்டின பரபோ, சூலபாணே, பின்னும் எங்கள் ஜன்ம வாஸனையாகிய விஷயங்களை தன் ஊக்கமாக மழுவால் வெட்டின கருணை வள்ளலே, தேவ

தேவா இந்த பூலோகம் முதல்கொண்டு பரம்
மாதி அண்டமவரை யிருக்கும் ஜீவரிடமிருந்து
வரும் ஓடுக்கை தரித்து குலிக்கியாடும் ஸதா
ஶிவே, பின்னும் ப்ரம்மாதி உலகங்களை
காணபிக்கும் திருநெற்றியில் கண்ணை வைத்திருக்
கும் லலாடாக்ஷரே! இறைவா எங்கள் அறி
வுடைய பூதத்தை மிதித்து சித்தாகாயத்தை
எங்களுக்கு காணபித்து பரிசுத்தம் செய்த
சிதம்பரநாதா, பரமேபா! தங்கள் பாதத்தாளி
பட்டு சரீரத்தவங்களின் கணுக்கிய ப்ராண
னில் நடனம் புரியும் பராணவல்லபா, தங்க
ளின் கால் சிலம்பின் ஒலியே வேத சப்த
மாகவும் இருக்கிறது ஏ, கனகசபையிலாடும்
தாண்டவனே! தங்களது திருமேனியில் நின்று
வரும் தங்கமுறையை எங்கள் உடல் முழுவ
தும் நிரப்பி நாடியை சுத்தம் செய்து முன்
போலவே ரிஷிகளாக்கவேண்டுகிறோம் ஏ,
சமீரபரே! என்று ரிஷிகள் தோத்தரித்தார்
கள் ஓ பதியே, அனந்தா! இப்படி தாருகா
வனத்தில் நடந்த விளையாட்டானது பராணனை
அடக்கின யோகிகளுக்குத்தான் தாண்டவத்
தின் உண்மையை அறியலாம்

அல்லது பராணனை அடக்காத பக்தர்கள சிதம்பரத்தில தரிசித்து சகுணோபாசம் புரிந் தால விரைவில யோகநிலையுற்று தாண்டவனை அறிவார்.

இப்படி துதித்த முனிகளை பார்த்து பர மாதமாவாகிய நடராஜ ராஜா சொல்கிறார்.

ஓ முனிவர்களே, தேவிமார்களே, நீங்கள அஞ்ஞானத்திற்கு அகப்பட்டு மோசம போனீர்கள். உங்களை காப்பாற்றுவதற்காக வந்தேன இனி நீங்களே நானுமேன, நானே நீங்களாவீர்கள ஆகையால இனி எப்போ தும் உங்கள இருதயத்தில நடனம செய்துக கொண்டிருப்பேன கவலைப்படாதீர்கள ஓ, ரிஷிகளே என உணமை ஸ்வரூபமெதுவோ அதைபார்த்து என்னைப்போல பரகாசியுங்கள என்று பகவான திருவாய மலர்ந்தருளி மறைந்தார்

ஓ, தேவியே! அனந்தா! பார்த்தீர்களா பகவான கருணையை! அவர பெருமை அளவு கடந்ததாயிற்றே மூன்று பேதங்களாகவும்

ருந்து ஆனந்தத்தில் நிரூபமாகிய அக்ஷயத்தை காட்டும் அவயயமே ஆவார் என்னாலும் பரமமாவாலும முடிவுகாணாத அந்த பரந்தாமன எங்கும இருக்கிறபடியால் இப்போது என் இருதய குகையிலும கணடேன.

ஓ அனந்த! இதனால உனக்கு என்னை எடுக்கவும் முடியாமல் போயிறறு. இந்த புணய ரகசியத்திலும ரகசியமாகிய குஹயத்தை கேடடபடியால நீயும் எனக்கு சமானமானாய.

ஓ, அனந்தா உன்னையே அவருக்கு கங்கணங்களாகவும கணடேன. சிவிகளும அவர பத்தினிகளும, இன்னும பிறரிடம செல்லாத பக்தர்களும பகவானை பாாத்து ஒவவொரு அங்கங்களையும கணடு தன்னை மறந்து சமாதிகொண்டு நின்றுவிடடு, ஆனந்தத்தில லயித்து இரணடற கலந்து நடராஜ மூர்த்திகளாகவே ப்ரகாசிககிறாகள்.

இப்படி அகங்காரத்தை துலைத்தவாகளுககே சுகமுண்டென்பதை பகவான் அறிவிக்கிறா

இதை பகவான் நாராயணர் தாமே நேரில
சொல்வது போலவே சிதம்பரத்தில் மேலே
படியில் சயனித்து பகவான நடனத்தை பார்த்
துக்கொண்டிருந்து சமாதியிலமுந்தியிருக்கிறு
ரெனபதை நாம அறியவேணடும

இப்படி தன இருதயத்தின சிதாகாயத்
தில ஆடும பகவானைக கணடு அதன் உண்மை
யுரைதத நாராயணா மேலும அறிவுள்ளவர்
களுககு சொனனதாவது

ஏ, அறிவைப்பெற்ற குழந்தைகளே! பக
வான ஸ்ரீ நடராஜர் சிதமபர ததவாதீத
க்ஷேத்திரத்தில் எபபோதும ஆடுவதை
அறிநது, அவர் கூடவேயிருககும காமதேனு
கறபகதரு, சிநதாமணி, குபேரன் முதலான
அஷ்டவசுககளும் திருமூர்த்திகளும சகல
தேவாகளுமான சகபாடிகளுடனிருபபதை
தன நினைவால் அறிநதுகொணடு, "அடியேன்
எனன கொடுககப போகிறேன, ஒன்றும்
இல்லை ஆனலை உமமிடமில்லாததும் என
னிடமிருபபதுமான மனதை கொடுக்கிறேன்,

என்று ஆனந்தம் கொண்டு பராணனை சிதம் பரத்தில் லயிக்கச் செய்யவேண்டும். இவரே உத்தம பக்தர் ஆவார். பிறகு எங்கும் பர காசிப்பவரான ஆத்ம புருஷராவார்கள். அல் லது புருஷோத்தமனாகிய நாயனாவார்கள் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார் நாராயணர். இன்றைக்கும் சிதம்பரத்தில் நடராஜரும், நாராயணரும் ஒன்றாகவே பரகாசிக்கிறார்.

ஸபா வர்ணம்

சிற்சபை - சிற்சபையானது எல்லாவற் றிற்குங் கிரீடமான சபையேயாகும் எதைக் கண்டு திரும்புவதில்லையோ அதுவே சிற்சபை எல்லா தேவராலும், ரிஷிகளாலும் தோத் திரிக்க ஸாமகானமும், விசேஷ சாமகானமும் உற்பத்திக்கு முதல் காரணமுமான நாதபிந் துவும், நாதத்திலிருந்து ஜீவன் கிளம்பி எல்லா பூதங்களையும் உயர்வு செய்வதான ஜீவாத்மா வாகவும், எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஒடுங்கி ஒன்றாக கிரீடம்போல் விளங்கும் இடமெ துவோ அதுவே சிற்சபை. அந்த சபையில்

இனறைகரும் பகவான் ஆடிககொணடு இருக்கிருர் எனபது யாவரும் அறிநத விஷயமேயாகும் பினனும் பராண வாயுவை அடக்கின யோகிகளால கொண்டாடபபடுவதறகாகவே, அவாகள உசவாஸ நிஸவாஸம் ஒருதினம இருபததோராயிரம் திடடம கண்டபடியால அதைபபோலவே சிறசபையில இருபத்தோராயிரம தங்க ஒடுகளினுல் செயயப்பட்டு பொன்னம்பலமாக அடியார்கள் துதித்தும் வருகிருாகள்

நர்த்தன சபை

இநத சபையானது பாதாள லோகமான நாபிககமலத்திலினினறு மூப்பும காலமேல்தூககி காளியுடனும் நரசிமமருடனும ஊாத்வ தாணடவமாடுமிடமாகும்

தேவ சபை

இதுவே ஆயிரம் தளபதமமான ஆயிரக்கால மணடபமான ஸஹஸராரமாகும். இதில் அக்னியான (ஆாத்திரா நக்ஷத்திரம்) சுடர் எரி

வதுபோல் இருந்து அதற்குள ஆடுவதான மூர்த்தி எதுவோ அவரே நடனமூர்த்தியாகும். அந்த இடமே தேவசபை

ராஜ சபை

உலகத்திலிருக்கும் நடனமூர்த்திகளிக்கெல்லாம நானே அரசா என்று சொலவதுபோல் நடராஜ ராஜராக ப்ரகாசிககும இடமே ராஜ சபையாகும

பொற் சபை

என் ஒளியாகிய சிவமதேஹத்துககுள தோனறச்செயதவற்கு உள நரம் முழுதும தங்கமய மாககலாமெனபதை பொற்சபை அறிவிககிறது

சிறசபையில தஙகஓட்டின் மேல நவசித்திகளும ஈசானியத்தில எதிரில் பிக்ஷாடன மூர்த்தியும உணடு அதற்கு முன்னால் சந்திர சூர்யரான இராப்பகல்கள் இரணடு மூர்த்திகள உருவமாய இருப்பதை பார்க்கலாம. இப

படி சிவனடியார்கள் சிதம்பரத்தில் ஸ்தாபித்தார்கள் இதுவே ஹ்ருதயத்திலும் உள்ளது.

தாண்டவரை தாசிப்பவர்களுக்கு ஸகல ஐஸ்வர்யத்தையும் கொடுப்பேனென்று சொல்வதுபோல ஸ்ரீ தேவியும், சகல ஜீவர்களின் குஹ்யத்தையும் காண்பிப்பேனென்று சொல்லிக்கொண்டு நிற்பதுபோல சேஷநாயகனும் வேலைத்தரித்துள்ள ஸ்கந்தனும் நிற்கிறார்

எந்த பூர்ணத்தை அடைந்து சமீச கடவுளாக வழிகாட்டும் மூர்த்தியாகிய விக்நேச்வரர் பக்தர்களுக்காக அவருடைய கைசங்கிலியினால் காமக்ரோதாதி கஜங்களை கட்டிவிட்டு இந்த அழிவுடைய அண்டத்திலிருந்து தாண்டும்படி செய்வேனென்று சொல்வதுபோலவே ஓர் கையில் சங்கிலியும், மற்றொரு கையில் பூரணமாகிய பிண்டதமுத அண்டரூபமுடன் உருண்டி பூரணத்தை உள் அடக்கின மோதகத்தையும் தரித்து இருக்கிறார். மேலும் அந்த ஆனந்தமாகிய சமீகர்ப்பத்தில நுழையக்கூடியவற்கு விக்னமொன்றும் நேராமல காப்பதற்காக

கொடியைப் பிடித்து ஓர் கையில் தரித்தும் மற்றொரு கையில் தாமரையை ஏந்தும் கருணை காட்டுவோன் என்று உறுதி கூறிக்கொண்டும் சிதம்பரம் கோயிலில் விளங்கிக்கொண்டும் பக்தவத்ஸலராக இருக்கிறார்.

வருடத்தில் ஓர் நாள் தேவசபையில் ஆர்த்திரா நக்ஷத்திரத்தில் வருகிறார். யாவருக்கும் தரிசனம் கொடுத்துப் போகிறார், என்று நம் ஊனக்கண்களால் பார்க்கிறோம். அப்படி ஓர் நாள் காட்டுவதென்ன? நாம் எப்போதும் ஆர்த்திரா நக்ஷத்திரமான சுடரொளிகளைக் கண்டு ஆனந்திக்கவேண்டும் என்றுதான் கருத்து. நம் உள்ளத்தில் எப்போதும் ஆடுவதைப் பார்க்கவே தேவசபையான சுடரொளியில் உணர்வாய் உணராதவர்களுக்கு உணர்விக்கும்படி வருடத்தில் ஓர் முறை தேவசபையிலாடியபதாஸ்தானம் போகிறார். இதை உணர்ந்தவனே உத்தம ஞானியானவன் விரைவில் நடன ஒளியில் கலந்து விடுவான்.

நாம் ஓர்முறை பார்த்தால் எப்போதும் தர்சித்துப் பார்க்கவேண்டும் தன்னுள்ளும்

பிறருள்ளும் கண்டானந்தித்து நாமும் நடனம் புரியவேண்டும். இதுதான் நமக்கு உத்தம மான பக்தியாகும் இதுவே ஞேயம், இதுவே தாமம் இதற்குமேல் ஒன்றும் வேணடாம் அவரே பரமபதம். அவரே சத்குரு அவரே தாய அவரே தநதை. எல்லாம அவரே

சிதம்பரத்தில இருபபதெல்லாம் லிங்க ரூபமாகவே சூக்ஷமதத்தின கண்ணுல் அறிய வேணடும் அவவிடம இருபபவர்களும சிவ ஸவரூபமுடையதாகவேயாகும சிவனிடமே யிருந்து யாகஞானமுடன் மங்களமாக நட ராஜரை பூஜிதது கூடிவமையால் சிவ தீக்ஷையை பெறறு தீக்ஷிதர் பட்டம் பெற்று விளங்குகிறாகள சிவதீக்ஷ பெறறு மஹான் களாய் விளஙகிககொண்டு இருக்கும தீக்ஷிதர் கஙகையை தாங்கும சிவன போலவே உச்சி யில் சிகைவைததுக்கொண்டு நடராஜரைப போல் பரகாசிக்கிறார்கள இதன உண்மையை அறிவிஞல் அறிந்த தீக்ஷிதர் அறிவான ப்ராணு தாரகதில் ஆடும கருணை வள்ளலை அறியும் மூர்ததிகளாக விளஙகுவார.

ஜீவன் முக்தர்களாகிய திருமூலர் சிதா காயத்தின் கண் ஐக்யமாய் எங்குமே ப்ரகா சித்துக்கொண்டு விளங்குகிறார். அவர் ரத்தின சபாபதியாகவும் இருக்கலாம், நடராஜராக வும் இருக்கலாம், ஸ்படிகமாகவும் சோபித்து ஒளியாயுமிருக்கிறார். அவ்விடமிருக்கும் திரு மூலராகவுமிருக்கலாம். அவரை எங்குமே அஞ் சலி புரியவேண்டும்.

ஆகாய லிங்க ரகசியத்தில் நக்ஷத்திரத்தி னிடையில் ஓர் சக்ரம் இருக்கிறது. அதுவே சிதம்பர சொந்தமாகும்.

அந்த ஸ்ரீ சக்கரத்தின் வரலாறு எப்படி யென்றால், முன்னால் தாண்டவமாடும் நடரா ஜர் பாதத்தினடியில் காலபைரவர் இருந்து வருவதான பீடத்தில் நித்ய நெவேத்யத்திற் காக சிவதீக்ஷிதர்களின் பராரத்தலை மூடிந்த தும் தங்கப்பலகையொன்று அருளுடன் கிட்டு வது வழக்கமாய் இருந்தது.

ஒரு சமயம் பகவான் ஸ்ரீ சங்கரர் தேசா டணம் செய்துவரும் வேளையில் சிதம்பர சிதம

பர க்ஷேத்திரத்தில் தங்கலாயினர், அவர்க்கு ஸ்வாதந்திரியம் கொடுக்காமையால் ஸ்ரீ சங்கரர் தரிசித்துவிட்டு அவரிடம் விடைகொண்டார். அன்றைக்கு பிரார்த்தனை முடிந்த தீக்ஷிதருக்கு தங்கப் பலனை கிட்டவில்லை "ஓஹோ" மோசம் போனோமே" அவர் பகவானாகவே யிருக்கலாம் நாம் அவரை அழைத்து உபசரிக்காமையாலேயே இன்றைக்கு தங்கம் கிட்டவில்லை என்று தீக்ஷிதர் மனம் கலங்கி யாவரும் புலம்பி பகவான் ஸ்ரீ சங்கரரிடம் சரணமடைந்தார்கள். கருணைகொண்டு அவரும் ஓ! பொறுமையற்ற தீக்ஷிதர்களே! இனி உங்களுக்கு அப்படி தங்கம் கிட்டாது. இனிவரும் கலியில் ஸ்திரப்படாதாகையால் என்றைக்கும் நித்ய நைவேத்யத்திற்கும் தங்கள் ஆகாராதி செலவுக்கும் தக்கபடி பொருள் கிடைக்கும்படி செய்கிறேன். கவலைகொள்ளாதீர்கள் என்று தீக்ஷிதர்களை ஆசீர்வதித்து என்றைக்கும் பொருள் கிட்டும்படியாகவும் நித்யமாகவுமிருக்கும்படியான ஸ்ரீ சக்ரமொன்று ஆகாய லிங்கத்திற்கு அலங்காரமாக சமைத்தார்.

அந்த சக்ரமோ அவ்யக்த ஸ்வரூபமேயாகும். பிற்காலத்திற்கு ஸ்ரீ சக்ரத்தின் மகிமையே அவ்விடம் ப்ரகாசித்து வருவதாக நம் கண் கூடாகவே பார்க்கலாம்.

இப்படி பகவான் ஸ்ரீ சங்கராசார்யரே வந்து ஸ்ரீ சக்ரமொன்று சமைத்து நித்யமே வேதயமான பூஜை முதலான க்ரியைகளை செய்யவேண்டுமென்றல் அந்த சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தின் பெருமையை யாரால் வர்ணிக்கக் கூடும். கருணையுடன் கடாக்ஷித்த தக்ஷிணா மூர்த்தியாகிய பகவான் ஸ்ரீ சங்கராசார்யார் பாதத்துக்கே யாவற்றையும் அர்ப்பணம் செய்து சிதாகாயத்துள் நுழையவேண்டும்.

அநேக கோடி சூர்ய ஒளிபோல ப்ரகாசிக்கும் சநாதன புருஷரை உணர்ந்தால் மரணத்தை ஜயிக்கலாம்.

பின்னும் சிதம்பரத்தில் அனந்தனும் ஹிம வத்கங்கையும் காலபைரவரிடம் தங்கம் உற பத்தியான பெட்டியும் இன்றைக்கும் மூலஸ்தானத்தில் இருந்து வருகிறது. இதை நாம

உண்மையுணர்ந்து சிதாகாயததுள ளாடுருவி பார்ததோமாறைல் நாம மயங்கமாட்டோம்.

தர்ம மகிமை

சிதமபர க்ஷேததிரததில பாவாடை யென்று ஓர வழிபாடு செயவது வழக்கமுணடு அதற்காக அன்னப்படி சமைப்பார்கள பக வானுககு நேவேதயம செய்து அவவன் னததை சாதுகளுககுககொடுத்து ஆத்மாவை திருப்தி செய்வார்கள். அதறகு பிறகுங்கூட பலவித புழுக்களும எறுமபுகளும் அவவன னத்தை உட்கொண்டு திருப்தியடையும அது வும மேலான புணணியமலலவா? அபபடி யாகிலும அநத சிதமபர க்ஷேததிரத்தில் தா மம செயதால் அநேக ஜனமங்களுக்கு மோக்ஷ முண்டு எனபதை அன்னதானத்தின் மகிமை அறிவிக்கப்படுகிறது.

இதுகாரணம் பற்றியே சிதம்பரத்தில பல சததிரஙகள் மகான்களால் ஸதாபிக்கப் பட்டன வென்பதை நாம் அறிவோம

மூன் ஓர் சாதுவானவன் சிதம்பரத்தில் வந்தான் அவனுக்கு பசியும் தாகமும் அதிகரித்துவிட்டது, வாயைத்திறந்து மயக்கம் கொண்டு பூமியில் சாய்ந்தான்.

வேறொரு லாது பிரஸாதமவாங்கி உட்கொண்டு கொஞ்சம் மீதியாக இருப்பதை வாயலில் இட்டான். காக்கை ஒன்று அதை மூக்கால் கொத்தி பறந்துக்கொண்டு மயங்கிக் கிடக்கும் சாதுவினிடம் வரவே கொஞ்சம் சாதபொருக்கு தவறி அவன் வாயில் விழுந்தது உடனேயே எழுந்து பசியும் தாகமும் இல்லாமல் ஸவயமபரகனைுயுடன் எழுந்து பகவான் தாசனத்திற்கு வந்தான் அப்போது அவனுக்கு சிதம்பரத்தில் சோந்தால் பசியும் தாகமும் இவலையென்று விளங்கிற்று உண்மையை யறிந்தான் இதற்காக சாதமபோட்ட லாதுவுக்கும் எடுத்துச்சென்ற காக்கைக்கும் மோக்ஷம் கொடுந்தாரானல் பகவான் நடராஜரின் கருணைக்கு அளவுண்டோ? அவர் பெரும் கருணை அரசர் அல்லவா? இப்படி

யிருக்க நாம் மெய்யுணர்ந்து மனத்தாலும் வாக்காலும், காயத்தாலும் செல்லும் நன்மைக்கு பாத்திரமாவார் என்பதில் என்ன சந்தேகம்? ஸ்ரீ சிதம்பர நடராஜரின் கருணையைப் பார்

இந்த சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் வந்து, நடனமூர்த்தியாகிய தாண்டவரை சேவித்தால் பாவம் போகுமென்று இருக்க அங்கே போய் கண்குளிர தரிசித்து நின்றால் என்ன பலன் என்பதை சொல்லமுடியுமா?

நான்கு வேதமாகிய கோபுரங்களுள்ள அலங்காரமாக இருக்கும் சிதம்பரத்தை வேத முணர்ந்தவர்களால் ரிஷபாரூடமாக போற்றப்படும் அம்பரத்தையே ரிஷிகள் கானம் பாடினார்கள். அதையே இன்றைக்கும் கேட்டும் படித்தும் பார்த்தும் வருகிறோம்

இன்னும் சொல்லவேண்டுமா? போய் பார்த்தவர்களல்லவோ ஆனந்தம் கிடைக்கும் திரும்ப வருவதற்கு தோன்ருதபடிக்கு அவ்விடத்திலேயே இருக்கும்படி செய்யும்.

தாயானவள் அழுகும் குழந்தைக்கு விளை யாட்டு சாமான்களை கொடுத்து தன்னை மறக்கச்செய்வதுபோல தாய் கருணைக்கும் மேலாகிய எந்த ஸ்ரீ நடராஜரை நாம் பெண்டு பிள்ளையான பலவெள்ளத்தில் ஏழுந்து தவித்து, அழுகையை பகவானிடம் தெரிவித்தால் தியானம் ஜபம் யோகமாகிய விளையாட்டை தந்து தன்னை மறக்கும்படி செய்து சமாதியில சேர்த்து இரண்டற கலக்குவார் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இப்படிக்கு ஸ்ரீ சுப்ரமணயஸ்வாமிகள் அருளியது ஸ்ரீ நடராஜரின கருணை யேயாகும். அந்த சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில வாசம் செய்யும் பகவான் யாவருக்கும் கருணையாகிய சாந்தியை கொடுப்பாராக.

இதை படிப்பவறகும் கேழ்பவர்க்கும் இஷ்டகார்ய சித்தியுண்டாகும மனனம் செய்பவர்களுக்கு விரைவில வைராக்யம வந்து தயாகத்தின் பெருமையை அறிவார். ஈஸ்வ

ரலை உள்ளத்திலும் உணர்வார், என்பதை பகவானே அறிவிக்கிறார். இதை எப்போதும் உன் நினைவுக்கு கொண்டுவந்து கண்விழித்து எழுந்து தீரனாய் நட

பரம சாந்தமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ நடராஜா அருள்காட்டுவாராக

ஓம் சாந்தி சாந்தி. சாந்தி

ஓம் தத்ஸத

PRINTED AND PUBLISHED BY S VISWANATHAN
AT THE CENTRAL ART PRESS, MADRAS—
Q H NO MS 161/C—500-3-'46